Autoarea seriilor DIVERGENT și PECETEA MORȚII

VERONICA ROTH

SFÂRȘITUL

ȘI ALTE

ÎNCEPUTURI

POVEȘTI DIN VIITOR

ornulul-project.ctu

LEDA EDGE

VERONICA ROTH

SFÂRŞITUL ŞI ALTE ÎNCEPUTURI

— POVEŞTI DIN VIITOR —

Original: *The End and Other Beginnings: Stories from the Future* (2019)

Traducere din limba engleză:
IRINA STOICA, ALEXANDRA FUSOI,
SHAUKI AL-GAREEB

virtual-project.eu

LEDA EDGE

— 2019 —

Pentru cei miloşi

INERŢIE

— Sigur e o greşeală, i-am spus.

Ceasul meu, un model digital cu cifre roşii, arăta 2.07 a.m. Era aşa de întuneric afară, încât nu puteam să văd nici măcar aleea din faţa casei.

— Adică? m-a întrebat mama absentă, în timp ce îmi scotea nişte haine din dulap.

O pereche de jeanşi, tricou, hanorac, şosete şi pantofi. Era vară şi mă trezisem lac de transpiraţie, deci sigur nu aş fi avut nevoie de hanorac, dar nu i-am spus nimic. Mă simţeam ca un peşte într-un acvariu, uitându-mă apatic la cei din afară care se zgâiau prin geam la mine.

— O greşeală, am repetat, în acelaşi mod stăpânit.

În mod normal, m-aş fi simţit ciudat în lenjerie intimă în faţa mamei, dar asta purtam azi-noapte, când am adormit pe pat, peste temele de la şcoala de vară. Faptul că mama îmi putea vedea cercelul din buric, pe care mi-l pusesem vara trecută, era ultima mea grijă.

— Matt n-a mai vorbit cu mine de luni de zile. Nu se poate să mă fi cerut pe mine. Sigur delira.

Paramedicul înregistrase tot ce se întâmplase după momentul accidentului, printr-o cameră prinsă de halat. Pe înregistrare se vedea cum Matthew Hernandez, fostul meu cel mai bun prieten, ceruse să mă vadă la Ultima Vizită, un ritual devenit obişnuit în astfel de cazuri, când medicii spuneau că nu se mai putea face nimic, indiferent de rezultatul operaţiei. Calculau şansele, stabilizau pacientul atât cât se putea şi chemau, pe rând, ultimii vizitatori, pe care îi conectau prin intermediul unor aparate la conştiinţa muribundului.

— Nu doar la locul accidentului a cerut să te vadă, Claire, ştii bine.

Mama încerca să pară blândă, dar cuvintele îi ieşeau sacadate. Mi-a întins tricoul, uitându-se atent

la inelul din buric, fără să zică însă nimic. Am pus tricoul pe mine, apoi am luat jeanşii.

— Matt are optsprezece ani acum, a adăugat ea.

La optsprezece ani, toţi cei care voiau să ia parte la programul Ultimelor Vizite – adică mai toată lumea, zilele astea – trebuiau să facă un testament în care să treacă o listă cu ultimii vizitatori. Aveam să fac şi eu asta, însă de-abia primăvara următoare. Matt era unul dintre cei mai mari din clasa noastră.

— Nu vreau, i-am spus, cu capul în mâini, nu pot…

— Poţi să refuzi, a zis mama, punând o mână pe umărul meu.

— Nu. Mi-am apăsat podul palmelor pe ochi. Dacă asta a fost ultima lui dorinţă…

M-am oprit, înainte să mă înece plânsul.

Nu voiam să împart conştiinţa cu Matt. Nici măcar nu voiam să fiu în aceeaşi cameră cu el. Fuseserăm prieteni cândva – foarte apropiaţi –, dar lucrurile se schimbaseră. Iar acum nu-mi dădea de ales. Ce puteam să fac? Să refuz să-i onorez ultima dorinţă?

— Doctorul a spus să ne grăbim. Ultima Vizită are loc în timp ce-l pregătesc de operaţie, aşa că tu şi mama lui aveţi doar o oră la dispoziţie.

Mama stătea ghemuită în faţa mea, legându-mi şireturile, ca atunci când eram mică. Purta halatul de baie de mătase roşie cu flori. Era rărit pe la coate şi mânecile începuseră să se deşire. Purtase acel halat în fiecare zi de când i-l făcuse tata cadou de Crăciun, când eu aveam şapte ani.

— Da…

Înţelegeam. Fiecare secundă conta, ca o picătură de apă pe timp de secetă.

— Sigur nu vrei să te duc eu la spital? m-a întrebat.

Pentru câteva secunde, m-am uitat la floarea roz de pe umărul ei, pierdută în modelul ăla atât de cunoscut.

— Da, i-am spus. Sunt sigură.

★★★

M-am întins pe foaia de hârtie creponată, care s-a rupt când am dat să mă aşez mai bine. Masa asta era diferită faţă de celelalte mese pe care mai stătusem, atunci când venisem la spital pentru analize sau controale ginecologice. Era mai moale, mai confortabilă. Special concepută pentru ce avea să se întâmple.

Pe hol, trecusem pe lângă mai multe asistente în uniforme turcoaz, cu nişte clipboarduri în mână. Trecusem pe lângă familii îngrijorate, oameni cu mâinile încleştate, cu pulovere groase trase peste pumnii lor strânşi. La cel mai mic semn de durere, avem tendinţa de a ne proteja, ne ghemuim, ne apărăm părţile vulnerabile.

Eu nu eram ca ei. Nu mi-era nici teamă, nu eram nici îngrijorată; nu simţeam absolut nimic. Plutisem până aici, ca o fantomă din filme.

Doctoriţa Linda Albertson a intrat cu un termometru şi cu un tensiometru în mână, să îmi verifice semnele vitale. Mi-a zâmbit liniştitor. Mă întrebam dacă nu cumva exersa în fiecare dimineaţă, în oglindă, zâmbetul blând şi privirea încurajatoare, ca să nu îi mâhnească mai tare pe pacienţii ei. Cât de important era acest lucru…

— Ai 11 cu 5, a spus după ce mi-a luat tensiunea.

Întotdeauna spuneau aşa, de parcă se aşteptau să ştii ce înseamnă numerele astea. Apoi, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, a adăugat:

— Cam mică, dar nu e grav. Ai mâncat ceva azi?

M-am frecat la ochi cu mâna liberă.

— Nu ştiu, nu… E prea de dimineaţă.

— Adevărat.

Avea manichiura făcută cu o ojă albastru-deschis. Părea aşa de sobră, în halatul alb şi scrobit, cu părul strâns la spate în coc, dar nu mă puteam abţine să nu mă uit la unghiile ei. Îmi atrăgeau atenţia de fiecare dată când îşi mişca mâinile.

— Sunt sigură că o să fii bine. Nu e o procedură foarte solicitantă.

Probabil m-am uitat urât la ea, pentru că a adăugat repede:

— Din punct de vedere fizic, vreau să spun.

— El unde e? am întrebat.

— În camera de alături, a răspuns doctoriţa Albertson. E gata.

M-am uitat la perete, de parcă doar prin puterea minţii aş fi putut să-mi dezvolt vederea cu raze X. Stăteam acolo şi încercam să-mi închipui cum arăta Matt, întins pe patul de spital, învelit cu o pătură vernil. Oare era desfigurat? Sau rănile lui erau şi mai grave, ascunse în interior, dând tuturor speranţe false?

Ca într-un dans în care tot ce vedeam erau unghiile ei albastre, doctoriţa a început să apese pe tot felul de butoane şi m-a conectat la monitoare. Mi-a fixat electrozii pe cap ca pe o coroană şi mi-a pus o perfuzie. Era ca doamna mea de onoare, gătindu-mă de bal.

— Cam ce ştii despre tehnologia asta? m-a întrebat ea. Uneori, trebuie să le explicăm în detaliu pacienţilor mai în vârstă, dar cei tineri par să ştie deja tot.

— Ştiu că o să pot retrăi amintiri pe care le-am împărtăşit cu Matt, să revizitez locuri în care am fost împreună, dar nimic mai mult. Am atins uşor dalele reci ale podelei cu degetele de la picioare. Şi că totul o să fie mult mai rapid decât în viaţa reală.

— Adevărat. Creierul tău o să genereze o jumătate din imagine, iar al lui, cealaltă jumătate. Programul o să umple golurile, în funcţie de feedbackul electric pe care îl dau minţile voastre, cu ceea ce o să se potrivească cel mai bine. S-ar putea să fii nevoită să îi explici lui Matthew ce se întâmplă, pentru că intri înaintea mamei lui şi primele minute pot fi derutante. Crezi că poţi să faci asta?

— Da. Adică, nu prea am de ales, nu?

— Nu, nu prea, a zis ea, cu buzele strânse. Întinde-te pe spate, te rog!

M-am întins, tremurând, îmbrăcată în halatul de spital, şi am auzit hârtia creponată foşnind sub mine. Am închis ochii. Avea să dureze doar o jumătate de oră. O jumătate de oră oferită celui care fusese cândva prietenul meu cel mai bun.

— Numără invers, de la 10! a spus ea.

Am început să număr, ca paşii unui vals. Nu ştiu exact de ce, dar am numărat în germană.

★★★

Nu era deloc ca un somn – senzaţia aceea de scufundare, îngreunat. Simţeam că lumea pur şi simplu dispărea, bucată cu bucată, din jurul meu – mai întâi imaginile, apoi sunetele, apoi atingerea hârtiei şi a mesei confortabile de spital. Am simţit un gust înţepător, ca de alcool, şi apoi totul a revenit la normal. Oarecum.

În loc să fiu în camera de spital, stăteam în mijlocul unei mulţimi, înconjurată de trupuri calde, respiraţii accelerate şi ochi aţintiţi spre o scenă, toată lumea aşteptând ca trupa să apară. M-am întors la Matt şi i-am zâmbit, ţopăind pe loc, să îi arăt cât sunt de entuziasmată.

Dar asta era doar o amintire. Simţeam că e ceva în neregulă înainte să înţeleg exact ce anume. Mi s-a strâns inima când mi-am adus aminte că eram la Ultima Vizită, că eu alesesem această amintire pentru că fusese pentru prima dată când simţisem că suntem prieteni. Că Matthew cel adevărat, din prezent, *chiar* stătea lângă mine, cu tenişii ăia jerpeliţi ai lui, cu părul negru căzut pe frunte.

Se uita la mine cu ochii larg deschişi, şocat. În jurul nostru, mulţimea rămăsese exact la fel şi

tehnicienii încă mai aranjau tobele pe scenă şi dădeau drumul amplificatoarelor.

— Matt, i-am spus, cu o voce spartă, scârţâind ca o uşă veche. Eşti aici?

— Claire, a zis el.

— Matt, asta e o vizită, i-am spus.

Nu am avut curajul să rostesc cuvântul „ultima" în faţa lui. Îşi putea da seama şi fără să precizez.

— Suntem în amintirile noastre comune… Înţelegi?

S-a uitat în jur, la fata din stânga lui, care avea în gură o ţigară cu urme de ruj, şi la băiatul slăbănog din faţă, cu o cămaşă în carouri mult prea strâmtă şi o barbă crescută doar pe alocuri.

— Accidentul, a zis el, cu o voce visătoare şi privirea pierdută. Paramedicul semăna, cumva, cu tine.

A trecut pe lângă băiat, s-a apropiat de scenă şi şi-a trecut degetele peste marginea ei, lăsând o dâră în praf. Apoi a zâmbit. Niciodată nu mă gândisem la asta, dar Matt arătase extrem de bine în seara aia, cu pielea lui arămie, chiar şi mai bronzată după o zi în soare, contrastând cu zâmbetul de un alb strălucitor.

— Eşti… bine? l-am întrebat.

Arăta surprinzător de calm pentru cineva care tocmai aflase că urma să moară.

— Să zicem, a spus. Cred că e mai degrabă de la cocteilul de medicamente pe care mi l-au administrat decât de la o filosofie de genul *găseşte-ţi pacea interioară, lasă-te pe mâna destinului.*

Avea dreptate. Cu siguranţă doctoriţa Albertson perfectase o combinaţie de substanţe care să facă muribundul să fie calm, capabil să se poată bucura de Ultimele Vizite, în loc să fie încontinuu panicat. Pe de altă parte, Matt nu reacţionase niciodată aşa cum m-aş fi aşteptat, aşa că nu m-ar fi mirat deloc să fie calm ca o mare plată în faţa morţii.

S-a uitat la mine.

— Ăsta a fost primul concert Chase Wolcott la care am fost împreună, nu?

— Da, am răspuns. Ştiu asta, pentru că, la un moment dat, fata din stânga o să te ardă cu ţigara.

— A, da, o perlă de fată. Un lapislazuli. Sau poate un rubin.

— Nu trebuie să spui *exact* ce nestemată!

— Asta zici mereu.

Mi-a pierit zâmbetul. Unele obiceiuri între prieteni sunt ca reflexele, apar chiar şi atunci când nimic nu mai merge cum trebuie. Ştiam pe de rost glumele, ritmurile şi coregrafia prieteniei noastre. Dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Orice persoană normală ar fi început să-şi ceară scuze, disperată să îndrepte lucrurile înainte ca inevitabilul să se producă. Orice persoană normală ar fi plâns, văzându-l pentru ultima oară.

Fii normală! mi-am zis, dorindu-mi să simt că mă podidesc lacrimile. *Măcar acum. Fă-o pentru el!*

— Matt, de ce sunt aici? l-am întrebat.

Nicio lacrimă.

— Nu voiai să mă vezi? a zis el.

— Nu e vorba de asta.

Nu minţeam. Voiam şi să-l văd, şi să nu-l văd. Voiam, pentru că era ultima dată când puteam să-l văd, dar, pe de altă parte… ei bine, nu puteam uita ce îi făcusem. Încă mă durea prea tare şi niciodată nu fusesem bună la suportat durerea.

— Nu sunt sigur, a răspuns el şi şi-a înclinat capul. Vreau să-ţi spun o poveste, nimic mai mult. Şi vei fi nevoită să mă suporţi, pentru că altă ocazie nu mai avem.

— Matt…

Dar nu avea niciun rost să mă cert cu el. Avea dreptate – era probabil ultima ocazie.

— Vino. Nu aici începe povestea noastră.

M-a luat de mână şi scena s-a schimbat.

★★★

Puteam recunoaşte maşina lui Matt după miros: de biscuiţi vechi combinat cu un miros îmbâcsit, de „parfumul maşinii noi” emanat de odorizantul

agăţat de oglinda retrovizoare. Sub tălpi striveam resturi de chipsuri şi bonuri mototolite. Spre deosebire de maşinile noi, care funcţionau pe bază de electricitate, ăsta era un model vechi, aşa că scotea un sunet ce îmi aducea aminte ba de un fluierat, ba de un mormăit.

Lumina albastră de la bord i se reflecta pe faţă, făcându-i ochii să strălucească. Îi condusese pe ceilalţi acasă – pe toţi cei care fuseseră la petrecere şi locuiau în zonă –, iar eu eram ultima, pentru că stăteam cel mai aproape de el. Nu prea vorbisem cu el până atunci, dar în seara aia dăduserăm unul de altul în mijlocul unei partide de poker pe dezbrăcate. Renunţasem deja la pulover şi la şosete. El fusese cât pe ce să îşi piardă boxerii, când anunţase că trebuie să plece acasă. La ţanc!

Chiar dacă eram într-o amintire, tot am roşit cu gândul la pielea lui albă, lipită de masa de poker. Avea conformaţia unui băiat care crescuse brusc, cu mâinile lungi şi subţiri, puţin cocoşat, de parcă se simţea puţin stânjenit de cât de înalt ajunsese.

Am luat un bon de pe jos şi l-am netezit pe genunchi.

— Îi ştii pe cei de la Chase Wolcott? l-am întrebat.

Bonul era pentru cel mai recent album al lor.

— Dacă îi ştiu? a zis el, aruncându-mi o privire. Am cumpărat albumul ăla în ziua în care s-a lansat!

— Da? Eu l-am comandat cu trei luni înainte.

— Dar l-ai cumpărat pe *CD?*

— Nu, am recunoscut eu. Asta-i mania ta retro. Ar trebui să mă închin în faţa Celui Mai Mare Fan?

A râs. Avea un râs plăcut, cu o jumătate de octavă mai înalt decât vocea lui normală. Mă făcea să mă simt confortabil, deşi de obicei nu era prea plăcut să stau cu necunoscuţi într-o maşină oarecare.

— Accept doar reverenţe, a spus.

A apăsat câteva butoane de pe bord şi prima melodie de pe album, *Traditional Panic,* s-a auzit în difuzoare. Era mai ritmată decât celelalte, o combinaţie ciudată de clopoţei şi chitare electrice.

Solista avea o voce de contralto adevărată, care uneori suna ca un bărbat. Mă costumasem ca ea în ultimii doi ani de Halloween şi nimeni nu ghicise cine eram.

— Cum ţi se pare? Albumul.

— Nu e preferatul meu. E mult mai alert decât celelalte, e puţin cam… Nu ştiu, comercial.

— Am citit un articol despre chitarist, cel care scrie piesele – se pare că a suferit de depresie toată viaţa, şi când a compus albumul ăsta, tocmai ieşise dintr-o perioadă foarte proastă. Acum e fericit… cu soţia lui, şi aşteaptă un copil. De fiecare dată când ascult albumul ăsta, parcă tot ce aud e cât de fericit e el.

— Mereu mi s-au părut mai puternice melodiile triste, i-am spus în timp ce ţineam ritmul cu degetele pe bord. Îmi pusesem toate inelele pe care le aveam – unul din elastic, un *mood ring*[1], unul făcut din răşină, cu o furnică înăuntru, şi încă unul cu ghimpi. Parcă nu simt nimic când ascult una veselă, am adăugat.

A ridicat din sprâncene.

— Tristeţea şi mânia nu sunt singurele sentimente care contează.

— Nu asta ai spus! am protestat, smulgându-ne din amintire şi ducându-ne înapoi la vizită. Pur şi simplu ai tăcut până am ajuns la mine acasă şi apoi m-ai întrebat dacă nu vreau să vin la un concert cu tine.

— Credeam că vrei să ştii ce am gândit eu atunci.

A dat din umeri, cu mâinile pe volan.

— Tot nu sunt de acord cu tine în privinţa albumului ăluia.

— Când l-ai ascultat ultima oară?

Nu i-am răspuns imediat. Nu mai ascultasem muzică deloc de câteva luni, când devenise prea dureros. În schimb, ţineam radioul pornit non-stop. Mă liniştea vocile prezentatorilor, chiar dacă nu eram atentă la ce spuneau.

— Acum o vreme, am zis.

— Ascultă-l acum!

Am ascultat, uitându-mă pe fereastră la cartierul nostru. Dacă era să ne luăm după gura lumii, eu stăteam în partea bună a cartierului, el, în cea rău famată. Dar casa lui Matthew, deşi mică, era foarte primitoare, ticsită cu tot felul de kitsch-uri, adunate de părinţii lui în timp. Păstraseră toate urcioarele de lut pe care le făcuse el la şcoală, chiar dacă erau pictate în culori ţipătoare şi foarte, foarte strâmbe. Pe perete, deasupra lor, mama lui atârnase nişte goblenuri lucrate de ea, cu versuri şi citate despre viaţa de familie.

Casa mea, cum te uiţi, pe dreapta, era impunătoare, luminată de reflectoare de grădină, cu arcade atât de stilizate, încât parcă ar fi încercat cineva să creeze un Monticello[2] în miniatură. Mi-am amintit, revenită din străfundurile memoriei, senzaţia aceea de groază de odinioară când a oprit în faţa casei. Nici atunci şi nici acum nu voiam să merg înăuntru.

Am mai stat în maşină, ascultând a doua piesă, *Inerţie,* unul dintre puţinele cântece de dragoste de pe album, despre cum inerţia îl purtase pe chitarist către soţia lui. Prima oară când auzisem melodia, mă gândisem că nu era deloc romantică – o întâlnise şi se căsătorise cu ea doar pentru că o forţă exterioară îi adusese împreună şi el nu avusese niciun cuvânt de spus. Dar acum mă gândeam că întregul univers îl împinsese spre ea. Până şi greşelile pe care le făcuse, până şi cele mai negre gânduri, toate îl ajutaseră să ajungă la ea.

Nu m-am putut abţine şi mi-au dat lacrimile.

— Ce încerci să faci, Matt? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Pur şi simplu vreau să retrăiesc nişte clipe frumoase alături de cea mai bună prietenă a mea.

— Bine, i-am spus. Atunci du-ne la momentul tău preferat.

— Tu prima.

— Bine, am zis din nou. La urma urmei, tu eşti vedeta în seara asta.

— Şi, dacă vreau, o să şi plâng, a decretat el, iar maşina lui, cu tot cu mirosul de biscuiţi, a dispărut în amintiri.

★★★

Se poate spune că îl cunoşteam – ca atunci când cunoşti numele unor colegi de şcoală pe care îi ştii doar din vedere, chiar dacă nu ai vorbit niciodată cu ei. Ne întâlneam pe la câteva cursuri comune, dar niciodată nu stătuserăm în aceeaşi bancă şi nu vorbiserăm.

În timp ce zburam dintr-o amintire în alta, mi-a venit în minte prima dată când îl văzusem, pe holul liceului, cu ghiozdanul atârnat pe umăr şi cu părul căzut în ochi. Părul lui era pe atunci neglijent, ondulat pe la urechi. Avea ochii căprui şi tenul măsliniu – o combinaţie ciudată de trăsături care-i trăda originile: mama lui era din Germania, tatăl, din Mexic –, şi coşuri pe obraji. Acum rămăseseră doar cicatrice fine, care de-abia se observau în lumină, amintiri ale vremii când aveam cu toţii paisprezece ani şi tenul gras.

Acum, uitându-mă cum se materializează sub ochii mei, m-am întrebat cum de nu-mi dădusem seama de la început ce potenţial pentru prietenie se ascundea în el, ca o flăcăruie de lumânare. Atâta vreme fusese numai o persoană oarecare de la şcoală. Apoi, după o vreme, devenise *singura* persoană – singura care mă înţelegea, iar pe urmă, mai târziu, ultima care mai putuse să mă suporte. Acum, nimeni nu mai putea. Nici măcar eu.

★★★

Întâi, am simţit firele de nisip printre degetele de la picioare – încă fierbinte, deşi soarele apusese de câteva ore. Apoi am simţit mirosul intens al focului de tabără, am auzit lemnele trosnind. Stăteam pe coaja aspră a unui trunchi de copac căzut, iar Matt era alături de mine, cu nişte tobe bongo în braţe.

Nu erau tobele lui – din câte ştiam, Matt nu avea tobe acasă –, ci le furase de la prietenul nostru Jack, şi acum cânta întruna la ele. Deja mai multe persoane îl certaseră şi îi ceruseră să înceteze. Matt reuşea cumva să enerveze şi să amuze oamenii în acelaşi timp.

În dreapta, auzeam valurile spărgându-se de stânci, aceleaşi stânci pe care erau scrise cu vopsea mesaje siropoase de dragoste. Unele erau aşa de erodate, încât de-abia dacă se mai desluşeau câteva litere. În primul an de liceu, făcusem un proiect cu ele. Le fotografiasem pe fiecare în parte, apoi pusesem pozele în ordine, de la cea mai nouă la cea mai erodată. Voiam să sugereze cum iubirea se ştergea cu timpul, sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu ce o fi fost în capul meu – aşa de naivă şi totuşi aşa de mândră de mine fusesem.

Lângă foc, Jack cânta la chitară şi Anna, cea mai veche prietenă a mea, lălăia *Twinkle Twinkle Little Star,* pufnind în râs la fiecare vers. Eu ţineam în mână un băţ, pe care îl găsisem în tufişuri. Îl curăţasem de coajă şi înfipsesem o bezea în vârf, care acum luase foc.

— Aşadar, ai de gând să iroseşti o bezea perfectă, nu? mi-a zis Matt.

— Ai măcar idee în ce se transformă o bezea dacă o ţii mai mult pe foc? l-am întrebat. Evident că nu, pentru că niciodată nu te poţi abţine să nu o mănânci înainte de asta.

— La unele întrebări despre lume nu ai nevoie să ţi se răspundă, ştii? De exemplu, pot bine mersi să continui să mănânc bezele doar puţin caramelizate tot restul vieţii mele.

— Uite de-aia nu eşti tu bun la artă!

— Pentru că nu mă interesează bezelele carbonizate?

— Nu, am râs eu. Pentru că poţi să trăieşti bine mersi, în loc să fii… veşnic neliniştit.

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Vrei să spui că sunt nătâng? Ca un golden retriever?

— Nu, am clătinat din cap. În primul rând, dacă ai fi câine, cu siguranţă ai fi un labradoodle sau ceva de genul…

— *Labradoodle?!*

— …şi, în al doilea rând, lumea ar fi un loc tare plictisitor dacă am fi toţi la fel.

— Tot mai cred că eşti cam cu nasul pe sus. A tăcut puţin şi mi-a zâmbit. Pot să trec asta cu vederea, pentru că e clar că nu ai depăşit faza de adolescentă idealistă, pasionată de artă…

— Ce ipocrit eşti! am strigat, îndreptând un deget spre el. *Tu* eşti cu nasul pe sus – cum poţi să îmi spui că e doar o fază?

Matt n-a mai zis nimic, dar mi-a luat băţul din mână, a stins bezeaua şi a scos-o de pe băţ, aruncând-o dintr-o mână în alta până s-a răcit. Apoi, aşa arsă cum era, dar încă moale pe dinăuntru, a băgat-o pe toată în gură.

— Gata cu experimentele, a spus cu gura plină. Hai să mergem!

— Unde?

N-a zis nimic, doar m-a apucat de braţ şi am plecat împreună. Când am ajuns la poteca de dinaintea pietrelor, a început să alerge şi a trebuit să o iau şi eu la fugă după el. Râdeam din toată inima, iar aerul călduţ de vară îmi mângâia obrajii şi mi se juca prin păr.

Atunci mi-am adus aminte.

Mă conducea spre faleza de nisip – o faleză scundă, care se proiecta deasupra apei. Conform regulilor plajei, nu aveam voie să sărim de pe ea, dar lumea sărea oricum, mai ales cei de vârsta noastră, care încă nu ne dezvoltaserăm partea din creier responsabilă de consecinţe. Un blestem şi, totodată, o binecuvântare.

În secunda următoare, l-am văzut pe Matt sprintând şi sărind, bătând aerul cu braţele pentru câteva clipe tensionate, înainte de a lovi apa.

Eu mă oprisem la câţiva metri de margine. Apoi l-am auzit râzând.

— Haide! a strigat el.

Îmi plăcea mai degrabă să privesc astfel de isprăvi, să mă gândesc la ele după, transformându-le în mituri, în legende. Priveam viaţa de pe margine ca să pot să găsesc povestea dinăuntrul ei – mă ajuta să înţeleg rostul lucrurilor. Câteodată, însă, mă obosea creierul meu, mereu neliniştit cum era.

De data asta, nu m-am mulţumit să privesc. M-am dat înapoi câţiva paşi, mi-am scuturat mâinile tremurătoare, apoi am luat-o la fugă. Am sărit de la marginea falezei, aşa cum eram, cu jeanşi, cu pantofi şi toate celelalte.

Pentru un moment de infarct, am plutit, imponderabilă şi liberă.

Apoi am simţit vântul la glezne, stomacul mi-a urcat în gât şi am tăiat apa ca un cuţit. Curenţii m-au învăluit. Am început să dau din mâini şi din picioare ca o broască, ridicându-mă la suprafaţă.

— Despre asta vorbesc! a spus Matt când m-a văzut.

Când ni s-au întâlnit privirile, peste apă, mi-am adus aminte unde eram de fapt. Întinsă pe un pat de spital. Fără să ştiu cât timp trecuse cu adevărat.

— Şi mie îmi place amintirea asta, a spus el, zâmbind, de data asta din vizită, nu din amintire. Mai puţin partea când mi-am dat seama că aveam în buzunar vechiul portofel al tatei. A fost complet distrus.

— La naiba! am şoptit. Nu mi-ai zis niciodată asta!

A dat din umeri.

— Era doar un portofel.

Asta era o minciună, desigur. Niciunul dintre lucrurile care aparţinuseră tatălui său nu era „doar” un lucru, după ce murise.

M-a întrebat:

— Deci asta e amintirea ta preferată?

— E… eu…

Am făcut o pauză, dând din picioare ca să mă menţin la suprafaţă. Apa era destul de rece, dar nu să te îngheţe.

— N-aş fi făcut niciodată asta dacă nu erai tu.

— Ştii ce? a zis el, dând capul pe spate, ca să plutească. Nici eu n-aş fi făcut-o dacă nu erai tu.

— E rândul tău, am spus. Amintirea preferată. Dă-i drumul!

— OK, dar ţine minte, tu ai vrut-o!

★★★

Întotdeauna mi s-a părut drăguţ – n-aveam cum să nu recunosc asta, decât dacă mi-aş fi pus mâna la ochi ori de câte ori era prin preajmă. Mai ales după ce s-a tuns scurt şi şi-a lăsat la vedere faţa, maxilarul puternic şi tot restul. Făcea o gropiţă în obrazul stâng, dar nu şi în cel drept. Zâmbea într-o parte, şmechereşte. Avea gene lungi.

Dacă nu s-ar fi întâlnit cu o fată atunci când ne-am împrietenit, sigur m-aş fi îndrăgostit de el. Şi se părea că Matt întotdeauna se întâlnea cu câte o fată. De fapt, în perioada cât am fost prieteni, a plâns pe umărul meu după nici mai mult, nici mai puţin de trei fete: mai întâi, a fost Lauren Gallagher, o gimnastă pe cât de mărunţică, pe atât de pretenţioasă, care îl scotea mereu din sărite; apoi a fost Anna Underhill, prietena mea din clasa întâi, cu care nu avea mai nimic în comun, exceptând râsul molipsitor; iar a treia, cunoştinţa noastră comună, Tori Slaughter (un nume nefericit[3]), care s-a îmbătat şi s-a giugiulit cu un alt băiat la petrecerea

de Halloween, la scurt timp după a cincea lor întâlnire. Mai precis, la numai două ore după a cincea lor întâlnire, ea deja se săruta pasional cu altcineva. Asta a fost cea mai dureroasă: pe urmă, Tori chiar părea să regrete ce făcuse, aşa că Matt nu reuşise să rămână supărat pe ea, chiar dacă se despărţiseră. Matt nu purta niciodată pică, nici atunci când ar fi avut tot dreptul; furia i se scurgea printre degete ca firele de nisip. Cel puţin, dacă nu era vorba de mine. Pe mine fusese supărat mai mult decât pe oricare dintre fostele lui prietene.

Cât despre mine, avusesem un scurt interludiu cu Paul (pe care Matt îl poreclise Paul cel Groaznic), alcătuit din câteva episoade de sărutări fierbinţi pe plajă, într-o vară, până când descoperisem o minunată colecţie de muci uscaţi în torpedoul maşinii lui, de la care efectiv mi s-a luat. Altminteri, am preferat să fiu singură.

Ţinând cont de ce-mi spunea Anna pe vremea când încă mai era cu Matt, el nu se putea abţine să nu glumească întruna, lucru teribil de enervant pentru o fată care încerca să-l cunoască mai bine. Pe mine nu mă deranjase niciodată asta.

★★★

Puteam auzi ploaia bătând în geam şi clinchetele clopoţeilor de vânt atârnaţi la uşa lui Matt. Aveam părul ud, lipit de faţă. Înainte să sun la uşă, mi l-am pieptănat repede cu degetele şi l-am strâns în coadă. Pe atunci îl purtam lung, dar acum greutatea lui mi se părea neobişnuită. Uitasem cum e să îl simt pe faţă.

A răspuns la uşă, fără să deschidă plasa. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi de gimnastică – pe care avea imprimat numele lui, deasupra genunchilor – şi un tricou jerpelit, care îi rămăsese cam mic. Avea cearcăne adânci – adică, mai pronunţate decât de obicei, pentru că Matt arăta mereu ca abia trezit din somn.

A aruncat o privire peste umăr în sufragerie, unde mama lui stătea pe canapea, uitându-se la televizor.

A ieşit apoi pe verandă, trântind uşa după el.

— Ce e? a spus.

Vocea îi suna atât de secătuită de durere, încât am simţit un nod în gât. Atât în amintire, cât şi în vizită. Nu mi-a venit nici acum mai uşor să-l văd aşa.

— Poţi să ieşi o oră? l-am întrebat.

— Scuze, Claire, însă… n-am chef de umblat aiurea acum.

— Oh, dar n-o să umblăm aiurea. Doar să vii cu mine. Hai!

— Fie, stai să-i spun mamei.

După câteva minute, a ieşit din nou afară, în şlapii lui vechi (cu talpa lipită cu bandă adezivă), şi am mers împreună spre maşină, prin ploaie. Gardul viu crescuse atât de mult în vara aceea, încât blocase accesul pe alee şi fusesem nevoită să parchez în stradă.

Casa lui Matt era veche, mică şi demodată. Cândva, el avusese camera sa, dar apoi bunica lui trebuise să se mute cu ei, aşa că acum dormea pe canapeaua din sufragerie. Deşi abia mai aveai loc să arunci un ac, uşa lor era mereu deschisă musafirilor, oricine fiind bine-venit. Tatăl lui îmi spusese „fiica mea” de atât de multe ori, încât nici nu mai ţin minte.

Tatăl lui murise cu trei zile înainte. Ieri, fusese înmormântat. Matt, care cărase sicriul, purtase un costum mult prea mare pentru el şi ros de molii, care aparţinuse bunicului său. Eu mă îmbrăcasem cu pantaloni negri – nu suportam rochiile. Tot ce putuserăm noi să facem – mersesem cu Anna, Jack şi toţi prietenii noştri – a fost să mâncăm aperitive şi să-i spunem cât de rău ne pare. Eu transpirasem îngrozitor, fiindcă pantalonii mei erau de lână şi Matt nu avea aer condiţionat, şi sunt sigură că a simţit asta prin tricoul meu atunci când m-a îmbrăţişat.

Ne mulţumise, distrat, tuturor pentru că eram alături de el. Mama lui umblase tot timpul de colo-colo, cu lacrimi în ochi, de parcă ar fi uitat unde era şi ce trebuia să facă.

Acum, adică trei zile mai târziu, Matt şi cu mine am intrat în maşina mea, uzi până la piele. Înăuntru, erau două pahare: unul cu suc de cireşe (al meu) şi altul cu milkshake de căpşune (pentru el). N-am spus nimic despre asta, dar nici el nu m-a întrebat înainte să îşi ia paharul şi să bea.

Acum, privind înapoi în amintire, eram surprinsă de cât de uşor ne venea să stăm pur şi simplu unul lângă altul, fără să zicem nimic, ascultând ploaia care bătea în geamuri şi zgomotul ştergătoarele pe parbriz. Niciunul dintre noi nu simţise nevoia să întrebe unde mergem sau ce facem. Tipul ăsta de tăcere era chiar mai rar decât o conversaţie relaxată. Şi nu am mai împărtăşit-o cu nimeni, în afară de el.

Am condus încet pe străzile ude, până la parcarea de lângă plajă. Cerul se întuneca, nu fiindcă ziua ar fi fost pe sfârşite, ci pentru că norii de furtună se îngrămădeau ameninţători. Mi-am desfăcut centura.

— Claire, eu…

— Nu-i nevoie să vorbim, l-am întrerupt eu. Dacă nu vrei decât să stăm pur şi simplu aici, să îţi termini milkshake-ul şi apoi să mergem acasă, e perfect.

Şi-a lăsat privirea în jos.

— OK, a spus.

Şi-a desfăcut şi el centura şi a mai luat o gură de milkshake. O vreme, ne-am uitat amândoi ţintă la ocean, la valurile agitate. Un fulger a incendiat cerul şi am simţit în piept tunetul ce a urmat, vibrând în scaunul de sub mine. Am sorbit ultimele guri de suc şi mi-am dat seama că aveam buzele roşii de la cireşe.

Un alt fulger a lovit marea, spintecând cerul în două, de la nori la linia orizontului, şi nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

Am simţit că mâna lui Matt se apropie de a mea şi l-am prins de ea. M-a trecut un fior când ni s-au atins degetele – şi nu eram sigură dacă îl simţisem atunci, şi mi se păstrase în amintire, sau dacă îl simţeam acum, în timpul vizitei. Oare n-aş fi remarcat atunci ceva de soiul ăsta?

Mâna lui tremura în timp ce plângea. Şi mie îmi curgeau lacrimi din ochi, dar l-am ţinut strâns de mână, chiar dacă ne transpiraseră palmele şi milkshake-ul i se topise pe genunchi.

După o vreme, mi-am dat seama că aşa se şi sfârşise episodul – Matt îmi dăduse drumul la mână şi eu îl dusesem cu maşina înapoi acasă. În schimb, acum Matt ne ţinea acolo, cu mâinile strânse, fierbinte şi puternic. Nu mi-am tras mâna.

A pus paharul deoparte şi şi-a şters lacrimile cu palma.

— *Asta* e amintirea ta preferată? l-am întrebat în şoaptă.

— Ai ştiut exact ce să faci, mi-a spus, la fel de încet. Toţi ceilalţi voiau ceva de la mine – să îi asigur că eram OK, deşi *nu* eram. Sau voiau să-mi uşureze situaţia, de parcă a-ţi pierde tatăl putea fi o suferinţă peste care să treci uşor. A clătinat din cap. Dar tu pur şi simplu ai vrut să îmi arăţi că eşti alături de mine.

— Păi, nu prea ştiam ce să-ţi spun.

Evident, fusese mai mult de atât. Nu puteam suferi când eram supărată şi oamenii încercau să mă liniştească, de parcă mi-ar fi îndesat toată durerea într-o cutiuţă şi mi-ar fi dat-o înapoi, spunându-mi: *Vezi? De fapt, nu e aşa mare scofală.* Nu voisem să-i fac asta lui Matt.

— Nimeni nu ştie ce să spună, a zis el. Dar sunt ferm hotărâţi să încerce, nu? La dracu'!

Toată lumea avea aceeaşi părere despre Matt: pentru ei, era băiatul care spunea mereu glume cu mare entuziasm, chiar dacă nu erau glume, care te tachina şi te sâcâia până când îţi venea să-l pocneşti. Care zâmbea mereu. Eu, însă, cunoşteam o altă persoană. Pentru mine, el era băiatul care îi pregătea micul dejun mamei lui în fiecare sâmbătă, care se ciondănea cu mine pentru că aveam alte păreri despre artă, muzică şi viaţă. Singurul care nu ezita să îmi spună în faţă când eram arogantă sau naivă. Mă întrebam dacă eu am fost singura care a obţinut

acces la această faţetă a lui. Care a obţinut acces la întreaga lui fiinţă.

— Acum, dacă stau bine să mă gândesc, asta este, totodată, una dintre cele mai puţin plăcute amintiri ale mele.

Şi-a tras mâna şi s-a uitat în altă parte. Nu pentru că e dureroasă, ci pentru că îmi aduce aminte că tu

ai ştiut cum să fii alături de mine când sufeream… În schimb, când tu ai suferit, eu te-am abandonat.

Am tresărit la brutalitatea cuvintelor, de parcă mi-ar fi tras o palmă pe obraz.

— Dar tu nu… am început să zic. Lasă, că şi eu am fost foarte dificilă, ştiu.

Am tăcut din nou, amândoi. Afară încă mai ploua puternic. Priveam stropii ricoşând pe parbriz, prin care oceanul părea acum doar o pictură abstractă, o pânză cu pete de culoare neclare.

— Îmi făceam griji pentru tine, a spus. În loc să mă supăr, ar fi trebuit doar să-ţi spun asta.

Am încercat să rostesc cuvintele pe care voiam să i le spun: *Nu-ţi face griji, sunt bine.* Am vrut să zâmbesc, să-i ating braţul şi să fac o glumă. La urma urmei, pentru el asta era Ultima Vizită. Totul trebuia să fie despre el, nu despre mine, despre ultimele momente pe care probabil le petreceam împreună, dat fiind că el avea să moară.

— Încă îmi fac griji pentru tine, a spus, când a văzut că nu zic nimic.

★★★

Nu l-am târât eu în amintirea asta, în cea mai importantă dintre amintiri. Era ciudat cât de mult conta voinţa în cadrul vizitei, în acest spaţiu ciudat dintre conştiinţele noastre. Trebuia să aduc o amintire la suprafaţă, la fel ca atunci când pescuieşti şi tragi de undiţă, pentru ca să o accesăm amândoi. Altfel, eram singură în propria minte, pentru câteva clipe care păreau mult mai lungi, cumva cât nişte jumătăţi de viaţă.

După moartea tatălui lui Matt, au avut loc priveghiul şi înmormântarea, la care au participat enoriaşi de la biserica lor, colegi de serviciu de-ai mamei lui, toţi aducând câte ceva de mâncare. Anna şi Jack şi cu mine am încercat de nenumărate ori să-l scoatem din casă, l-am şi ameninţat cu un pistol cu apă prin geamul sufrageriei, dar fără niciun rezultat. Apoi a urmat lungul, lentul proces al sortării lucrurilor tatălui lui, pentru a decide pe care le

păstrau şi pe care le donau – fusesem la el acasă pentru asta, când mama lui plângea peste grămezile de haine, iar Matt şi cu mine ne prefăceam că nu observam. Cu timpul, durerea a părut să se mai estompeze şi mama lui să zâmbească mai mult, iar Matt a revenit în lume, nu chiar acelaşi ca înainte, dar stabil.

Şi atunci s-a întors mama mea.

Aveam două mame: cea care mă crescuse de când eram mică şi cea care îl părăsise fără veste pe tata pe când eu aveam cinci ani, aruncându-şi câteva lucruri într-o valiză şi luând vechea Toyota a familiei. Se întorsese când eu aveam paisprezece ani, mai durdulie şi mai îmbătrânită decât şi-o amintea tata, dar, altminteri, neschimbată.

Tata insistase să petrec mai mult timp cu ea, iar ea mă ducea în camera obscură a studioului ei de fotografie, la o oră distanţă de unde locuiam, şi ne uitam împreună la instantaneele pe care le făcuse. Majoritatea surprindeau oameni care nu ştiau că erau fotografiaţi, în mijlocul activităţilor cotidiene. Unele nu erau bine focalizate, dar toate erau foarte interesante. Ea le atingea delicat colţurile în camera cu lumină roşie şi îmi vorbea despre fiecare în parte, care îi plăcea şi de care nu era aşa de mulţumită.

Nu mă puteam suferi pentru faptul că îmi plăceau fotografiile. Uram să mă văd în camera aceea obscură, alegând aceleaşi fotografii care îi plăceau şi ei, vorbind cu ea în limbajul acela secret al artei. Însă nu puteam să n-o iubesc, de parcă faptul că aveam gene comune însemna totodată că aveam şi inimi comune, deci n-avea rost să mă împotrivesc.

Am văzut-o de câteva ori şi apoi, într-o zi, a dispărut din nou. Din nou fără avertisment, din nou fără rămas-bun, fără să lase vreo adresă, fără explicaţii. Camera obscură era goală, casa era deja închiriată altor oameni. Nicio dovadă că trecuse vreodată pe acolo.

Cum n-o avusesem niciodată cu adevărat, nu era corect să gândesc că o pierdusem. Iar mama mea vitregă, *adevărata* mea mamă din toate punctele de

vedere care contau, era încă alături de mine, puţin cam distantă, dar totuşi mă iubea. Mi-am spus că nu aveam niciun drept să sufăr şi, mai mult, că nu voiam.

Cu toate acestea, m-am retras adânc în mine însămi, ca un animal care se îngroapă sub pământ şi se ghemuieşte ca să-i fie cald. Am început să adorm în timpul orelor, să adorm peste temele începute şi neterminate, să mă scol în puterea nopţii cu o arsură în piept şi o criză de plâns nestăpânit. Treptat, am încetat să mai ies în oraş: mai întâi am renunţat la ieşirile de vineri, apoi la cele de sâmbătă şi, până la urmă, am ajuns să nu mai plec aproape deloc de acasă. Biroul pe care până atunci îl folosisem doar pentru proiecte de artă era neatins. Mama, mă rog, mama vitregă, m-a dus la nişte specialişti în oboseală cronică, mi-a făcut analizele de anemie, a căutat ore întregi informaţii cu privire la simptomele mele; în cele din urmă, un doctor a spus că s-ar putea să sufăr de depresie. Am plecat din cabinetul lui ţinând în mână o reţetă care se presupunea că o să rezolve totul. Dar n-am luat niciodată pastilele.

Matt şi cu mine ne-am certat definitiv tocmai la şcoală, dintre toate locurile posibile. Cu trei luni în urmă. Eram în pauza de prânz, într-o zi caldă de aprilie, doar noi doi – înăuntru, aerul condiţionat era dat la maximum, aşa că am ieşit pe pajiştea din faţa şcolii şi ne-am aşezat sub un măr. În ultimele câteva săptămâni, în pauza de prânz mă duceam să dorm în bibliotecă, cu pretextul că aveam multe teme de făcut, dar în ziua aceea Matt insistase să mâncăm împreună.

A încercat să-mi vorbească, dar nu mă puteam concentra la ce spunea, aşa că mai mult am mestecat doar. La un moment dat, mi-a scăpat portocala din mână şi s-a rostogolit pe pământ. M-am întins s-o iau, moment în care mi s-a ridicat mâneca, lăsând să se vadă câteva urme de tăieturi, cicatrizate, dar inconfundabile. Mă tăiasem cu lama în speranţa că o să simt *ceva* în locul acelui gol îngrozitor –

durere, un val de adrenalină, orice ar fi fost mai bine. Mă interesasem înainte cum să sterilizez tăişul, cât de tare trebuie să apăs şi în ce direcţie, ca să nu risc să ating vreo arteră esenţială. Voiam pur şi simplu să ştiu, să îmi *spună* corpul meu, că încă eram vie.

Nu m-am obosit să inventez vreo scuză – Matt nu era prost. Nu m-ar fi crezut dacă îi ziceam că am căzut la duş în timp ce mă epilam. În plus, nici măcar nu-mi rădeam părul de pe mâini.

— Ai încetat să-ţi mai iei pastilele? m-a întrebat el, pe un ton grav.

— Dar cine te crezi, tata? Mi-am tras mâneca la loc şi am început să mă joc cu portocala. Las-o baltă, Matt!

— Deci?

— Nu, n-am încetat. Pentru că n-am început niciodată să le iau.

— Poftim? S-a încruntat la mine. Un doctor îţi spune că ai o problemă şi tu nici măcar nu încerci rezolvarea?

— Doctorul vrea să fiu la fel ca toţi ceilalţi. *Eu* nu sunt o problemă!

— Nu, eşti doar un copil care refuză să-şi ia vitaminele, a spus el, cu scepticism.

— Nu trebuie să înghit medicamente doar pentru că nu fac ce vor alţii să fac!

— Alţii, ca mine?

Am ridicat din umeri.

— A, deci vrei să spui că e *alegerea* ta să te simţi groaznic mereu! Se înroşise la faţă. Scuză-mă, nu mi-am dat seama!

— Şi crezi că e mai bine să mă îndop cu substanţe chimice doar ca să nu simt nimic? m-am răstit la el. Cum pot să fiu eu însămi, când ceva îmi alterează chimia creierului? Cum pot să fac, să zic sau să creez ceva care să conteze, când sunt practic lobotomizată?

— Nu asta am vrut să…

— Nu te mai preface că ştii despre ce-i vorba. Doar pentru că şi tu ai un atu emoţional în

buzunarul de la spate nu înseamnă că ai dreptul să decizi starea mintală a tuturor celorlalţi!

— *Atu* emoţional? a repetat el, cu sprâncenele ridicate.

— Da! am exclamat. Cum e posibil să am eu o problemă autentică în faţa marelui Matt „Mi-a Murit Tatăl" Hernandez?

Pur şi simplu… *îmi scăpase.* Nu mă gândisem la ce ziceam.

Ştiam că Matt niciodată nu folosise moartea tatălui său ca pe o unealtă prin care să-i manipuleze pe cei din jur. Voisem doar să-l rănesc. Trecuse un an, dar rănile încă nu i se vindecaseră decât la suprafaţă şi ştiam că era stingherit din pricina asta. Încă mai aveam vie în minte amintirea lui plângând în maşină, ţinându-mă strâns de mână.

Săptămâni întregi îi ignorasem mesajele, îl minţisem inventând motive să nu ies cu el în oraş, mă răstisem la el din orice, dar să mă folosesc aşa de moartea tatălui său fusese cu siguranţă picătura care umpluse paharul. Dar nici când am slobozit enormitatea, nu îl învinuisem pe el. Îmi intrase practic în reflex să fiu eu de vină pentru orice.

— Matt… am început eu.

— Ştii ceva? a zis el, ridicându-se în picioare. Fă ce vrei! M-am săturat.

★★★

— Am greşit, a spus Matt.

Şi gura lui a fost primul lucru care s-a materializat în noua amintire evocată – buza de jos mai plină decât cea de sus, asimetrică şi atunci când vorbea, favorizând obrazul cu gropiţa.

— De aici ar fi trebuit să începem, a adăugat.

Eram în clasa de artă, la şcoală. Încăperea era de un alb strălucitor şi mirosea întotdeauna a vopsele şi a creioane. De-a lungul peretelui din spate erau etajerele pe care elevii îşi lăsau proiectele la uscat, la sfârşitul fiecărei ore. Înainte să ajung în situaţie de corijenţă pentru că nu predasem la timp două proiecte, obişnuiam să vin aici în fiecare zi, după

cursuri, să lucrez. Îmi plăcea că era atât de luminos şi atât de liniştit. Eu nu-mi găseam prea uşor liniştea.

Toţi colegii mei stăteau într-un semicerc în faţa mea. Eu eram aşezată pe un scaun, cu o masă în dreapta, şi o sumedenie de fire se întindeau de la electrozii pe care mi-i pusesem pe cap până la maşinăria de lângă mine. Ecranul era îndreptat spre colegii mei. Chiar şi fără electrozi, ştiam câţi ani aveam după culoarea unghiilor mele – în primul an de liceu, fusesem obsedată să-mi vopsesc unghiile în cele mai ţipătoare şi oribile culori, de la verde-praz şi mov strident, la albastru fosforescent sau portocaliu aprins. Îmi plăcea să iau ceva aparent frumos pe care să-l transform în ceva urât. Sau interesant. Uneori mi se părea că oricum nu era nicio diferenţă între cele două categorii.

Acesta era al doilea proiect major al meu de artă din primul an de liceu, după cel cu fotografiile pietrelor cu mesaje de dragoste. Devenisem fascinată de interiorul creierului, de parcă acesta ar fi putut să mă ajute să găsesc explicaţii pentru tot ce mi se întâmplase şi tot ce se întâmpla înăuntrul meu. Mânată de o inspiraţie de moment, făcusem o cerere pentru o subvenţie dedicată tinerilor artişti, cu care îmi cumpărasem echipamentul acela portabil, reprezentativ pentru progresele medicale în neuroştiinţă. Într-o zi, după şcoală, un doctor mă învăţase cum se foloseşte, aşa că am apărut cu el la ora de artă, curând după aceea.

N-am zis nimic – pur şi simplu m-am conectat la aparat şi le-am arătat colegilor undele mele cerebrale şi cum le puteam modifica. Mai întâi, am făcut un exerciţiu de relaxare, arătându-le cum era creierul când meditam; apoi am început să rezolv nişte probleme de matematică. Am ascultat înregistrarea unui comic preferat. M-am gândit la cele mai penibile momente din viaţa mea: atunci când strănutasem şi mă umplusem de muci în faţa întregii şcoli, la un spectacol din clasa a şasea.

Undele se mişcau şi se modificau în funcţie de ce făceam.

Am încercat să evit amintirile tulburătoare – dimineaţa în care mama nu mai coborâse la micul dejun când aveam cinci ani, spaţiul gol din parcare unde fusese cândva maşina ei. Nu le-am arătat haosul din inima şi din mintea mea. Voiam doar să le arăt cum funcţionează creierul, ca mecanismul unui ceas.

Când am terminat, câţiva colegi m-au aplaudat apatic. Nu fuseseră deloc impresionaţi, dar asta nu mă mira prea tare. Niciodată nu le plăcea ce făceam. Una dintre fete a ridicat mâna şi l-a întrebat pe profesor:

— Ăăă, domnule Gregory, asta se poate considera artă? Adică, doar ne-a arătat creierul ei.

— Se poate considera arta spectacolului, Jessa, i-a răspuns domnul Gregory, scoţându-şi ochelarii. Gândeşte-te la ce ai zis tu: *ne-a arătat creierul ei.* E o dovadă de vulnerabilitate şi e incredibil de rară, atât în viaţa de zi cu zi, cât şi în artă. Arta este, mai înainte de orice, un act de vulnerabilitate şi deopotrivă de curaj.

Mi-a făcut cu ochiul. Domnul Gregory era o parte lin liniştea acestei încăperi. Mereu înţelegea unde voiam să bat, chiar dacă nu pricepeam nici eu prea bine.

— De ce suntem aici? l-am întrebat pe Matthew din Vizită, încruntându-mă. Nici măcar nu ne *cunoşteam* pe atunci.

Matt se aşezase în spatele clasei, rezemat într-un cot, aplecat peste caiet. Mi-a zâmbit – gropiţa din obraz, ochii mijiţi, o străfulgerare de dinţi albi.

— Aici a început povestea noastră, a zis el. Erai aşa de… Vreau să spun că nu-ţi păsa deloc de părerile lor. Ca şi cum dacă toată lumea asculta un cântec, tu ascultai altul. Şi, Doamne, ce mi-a plăcut asta! Aş fi dat orice să pot să fiu şi eu aşa.

Asta m-a făcut să mă simt ciudat – imponderabilă, de parcă mă transformasem în hârtie de mătase şi aripi de fluture.

— Chiar crezi că nu-mi păsa ce credeau despre mine? Am clătinat din cap. Nu puteam să-l las să creadă o minciună despre mine, nu acum. Bineînţeles că-mi păsa. Şi acum roşesc doar când mă gândesc la episodul ăsta.

— Corect, a spus el. Dar singurul motiv pentru care am mers la petrecerea aia din anul doi a fost că auzisem că vii şi tu şi… voiam să te cunosc. Îmi plăcuse la nebunie proiectul tău. Îmi plăcea tot ce făceai la ora de artă. Mi se părea că te deschiseseşi în faţa mea şi voiam să-ţi întorc favoarea.

Am roşit puţin.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Ei bine, n-ai zis tu că te ruşinezi când vorbeşti despre vechile tale proiecte de artă? a spus, ridicând din umeri. De aceea nu am pomenit niciodată despre asta.

— *De aceea* îmi făceam griji, ştii, am spus eu, încet. În privinţa medicamentelor. Că, luându-le, ar fi însemnat să nu mai pot face asta – arta asta. Adică, să simt diverse lucruri – să simt intens –, asta mă inspiră să creez.

— Nu crezi că poţi să faci ceva incredibil şi să te şi simţi mai bine?

— Nu ştiu, am răspuns şi mi-am muşcat buza. M-am obişnuit să fiu aşa. Volatilă. Ca o bombă cu ceas. Mi-e că dacă scap de toate trăirile, inclusiv de cele *rele – mai ales* de cele rele –, n-o să mai fie nimic interesant la mine.

— Claire…

S-a ridicat, şi-a făcut loc printre scaune şi s-a lăsat pe vine în faţa mea, punându-mi o mână pe genunchi.

— Tu nu eşti o bombă cu ceas. Asta e doar acel ceva din capul tău care-ţi spune minciuni. Gândeşte-te la tot ce ai putea să faci… dacă ai scăpa de asta. Gândeşte-te la tot ce ai putea să fii.

— Dar dacă… dacă iau medicamentele şi o să devin o persoană ternă şi plictisitoare? am spus, puţin gâtuită.

— N-ar trebui să se întâmple asta. Şi dacă totuşi o să se întâmple, o să încerci altceva.

Mâinile lui mi-au strâns genunchii.

— Şi poţi să-mi spui tu mie că „ternă” este foarte diferit faţă de cum te simţi acum?

N-am răspuns. Eram mereu aşa de aproape de prăpastia din mintea mea, încât, de cele mai multe ori, încercam să îmi ignor sentimentele. De aceea, singura diferenţă între starea de acum şi una indusă de medicamente era că ştiam că, dacă aveam nevoie, încă mai *puteam* ajunge acolo, chiar dacă nu voiam. Acolo, îmi spuneam eu, era adevărata Claire. Acolo era şi arta.

Dar poate mă înşelam, poate *nu* acolo era. Eram foarte convinsă că, dacă îmi schimbam mintea, automat mi-aş fi pierdut şi arta – dar poate pur şi simplu mi-ar fi dat o nouă artă. Poate că, fără monstrul din capul meu, aş fi putut de fapt să fac mai multe, nu mai puţine. Probabil că şansele erau egale. Totuşi, credeam mai degrabă în posibila mea condamnare decât în posibila mea vindecare.

— E normal să vrei să te simţi mai bine, a spus Matt şi mi-a atins mâna.

Nu ştiu de ce, dar cuvintele acestea, atât de simple, m-au atins exact aşa cum făcea muzica în ultimul timp. M-au străpuns ca un ac prin stern, drept în inimă. Nu m-am obosit să-mi reţin lacrimile. În loc să fug de ele, să fug de întreaga senzaţie, m-am lăsat pradă ei. Am lăsat durerea să mă inunde.

— Dar cum aş mai putea să mă simt bine acum? Mi-am acoperit ochii. Cum o să mai pot *vreodată*... să mă simt bine dacă tu mori?

Plângeam, exact aşa cum plânsese el în maşină, ţinându-l de mâini, care erau tot pe genunchii mei. Şi-a strecurat degetele printre ale mele şi m-a strâns.

— Trebuie s-o faci. N-ai de ales, mi-a zis.

— Cine spune? l-am întrebat, încruntată. Cine spune că trebuie să simt ceva?

— Eu. Te-am ales să fii unul dintre Ultimii Vizitatori, pentru că… pentru că voiam o ultimă

şansă ca să-ţi spun că tu însemni mult mai mult decât durerea ta. M-a mângâiat peste degetele mele strânse în pumn. Poţi să duci mai departe toate amintirile astea. O să dureze mai mult decât durerea, îţi garantez, şi, într-o bună zi, vei putea să te gândeşti la ele şi să simţi că sunt din nou lângă tine.

— S-ar putea să nu evaluezi corect capacitatea mea de suferinţă, i-am spus, râzând printre suspine. Sunt o bocitoare de primă clasă.

— Unii oameni s-ar putea să te părăsească, a continuat el, ignorând pentru prima dată o glumă în favoarea a ceva serios. Dar asta nu înseamnă că meriţi să fii părăsită. Nicidecum.

Îmi venea greu să-l cred, dar aproape că m-a convins.

— Nu pleca, i-am şoptit.

După aceea, l-am purtat înapoi la ocean, unde valurile mici reflectau luna, acolo unde călcaserăm apa după ce săriserăm de pe faleză. Aveam pantofii plini de apă şi îmi atârnau greu de picioare, împiedicându-mă să mă menţin la suprafaţă.

— Ti s-a întins machiajul pe toată faţa, a zis el, râzând uşor. Arăţi de parcă ţi-ar fi învineţit cineva ambii ochi.

— Da, bine, şi ţie ţi se văd sfârcurile prin tricou.

— Claire Lowell, mi se pare mie sau te uiţi la sfârcurile mele?

— Întotdeauna.

Am râs amândoi şi valurile au purtat sunetul mai departe. Apoi m-am repezit spre el, nu ca să-l trag la fund – deşi a tresărit, de parcă la asta se aştepta –, ci ca să-mi încolăcesc braţele pe după gâtul lui. M-a prins şi el în braţe, ţinându-mă strâns, apăsându-şi degetele pe talia mea.

— O să-mi fie dor de tine, i-am spus, uitându-mă la el.

Lipită de el, m-am simţit din nou vulnerabilă ca o foaie de hârtie, ca o coajă de ou, ca sticla de zahăr sau ca o frunză de toamnă. Cum de nu remarcasem senzaţia asta prima oară?

Era cea mai puternică senzaţie, una cum nu mai avusesem de zile, săptămâni, luni.

— A fost o poveste frumoasă, nu? a zis el. Povestea noastră.

— Cea mai frumoasă.

M-a sărutat pe linia maxilarului şi, cu obrazul lipit de al meu, mi-a şoptit:

— Ştii că te iubesc, da?

Şi atunci a încetat să mai calce apa şi ne-am scufundat împreună în valuri.

★★★

Când m-am trezit în camera de spital, o asistentă pe care nu o mai văzusem până atunci tocmai îmi scotea acul din braţ şi îmi punea un plasture. Doctoriţa Albertson a intrat să se asigure că ieşisem din procedură cu toate facultăţile intacte. Ca să mă calmez, mi-am fixat privirea pe unghiile ei albastre, un alt dans, în timp ce îmi punea nişte întrebări şi eu răspundeam.

În momentul în care mi-a spus că pot să plec, am ieşit din rezervă, lăsând în urmă hanoracul de care oricum nu avusesem nevoie, precum Cenuşăreasa pantoful de cleştar. M-am gândit că poate nici ea nu lăsase pantoful în urmă ca să o găsească prinţul… ci pentru că se grăbea atât de tare să fugă de durere, de sentimentul că nu va căpăta niciodată ce îşi doreşte, încât nici măcar nu mai conta ce lăsa în urmă.

Era aproape dimineaţă când am ieşit din spital, pe o uşă laterală ca să nu dau de vreuna dintre rudele lui Matt. Nu suportam gândul să mă duc acasă, aşa că m-am dus cu maşina pe malul oceanului, în parcarea unde îl adusesem odinioară pe Matt, să privim furtuna. De data asta, însă, eram singură şi aveam o ciudată gheară în piept, încât de-abia mai puteam să respir.

Mintea mea avea un refren pentru momente ca acestea. *Ignoră sentimentele,* aşa spunea. *Ignoră-le şi totul o să fie mai simplu.*

Sapă adânc, spunea, *şi acoperă-te cu pământ. Ghemuieşte-te ca să îţi fie cald şi prefă-te că nimic din jurul tău nu mai există. Prefă-te că eşti singură, sub pământ, unde durerea nu te poate ajunge.*

Ochi nevăzători holbându-se în beznă. Bătăile inimii încetinind. Un cadavru viu este mai bun decât o inimă muribundă.

Problema cu refrenul ăsta era că, odată ce mă ascundeam în vizuină, de multe ori nu mai ştiam cum să ies, decât cu tăişul unei lame care pătrundea în amorţeala mea şi îmi readucea senzaţiile.

Dar acum, când ascultam valurile, mi-am dat seama că nu voiam să nu simt nimic pentru Matt. Din contră. Îmi câştigase suferinţa, cel puţin, dacă ăsta era singurul lucru care îmi mai rămăsese să i-l dăruiesc.

Cu o mână tremurătoare, am dat volumul playerului din maşină la maximum şi m-am lăsat purtată de muzică.

Clopoţeii şi chitara electrică se amestecau cu vuietul valurilor.

Mi-am pus capul pe volan şi am ascultat *Traditional Panic* în vreme ce soarele răsărea.

★★★

M-a trezit din somn soneria telefonului. Adormisem în maşină, cu capul pe volan. Soarele era sus pe cer şi eu eram transpirată toată, căci deja era foarte cald. În timp ce răspundeam, am aruncat o privire rapidă în oglinda retrovizoare şi am văzut că volanul îmi lăsase o urmă pe frunte. Am frecat-o, încercând s-o şterg, dar fără prea mare succes.

— Ce-i, mamă? am spus.

— Eşti încă la spital?

— Nu, am adormit în parcarea de pe plajă.

— Ăsta-i sarcasm? Nu pot să-mi dau seama prin telefon.

— Nu, chiar vorbesc serios. Ce s-a întâmplat?

— Te-am sunat să-ţi spun că au ieşit din operaţie. Matt trăieşte. Încă nu sunt siguri dacă o să se trezească, dar e un început bun.

— El… ce? am îngăimat, uitându-mă la razele soarelui care se reflectau orbitor în ocean. Dar spuneau că…

— Aşa sunt statisticile, draga mea. Când spunem că unul din zece supravieţuieşte, să nu uităm că

unul, totuşi, reuşeşte. Şi, de data asta, a fost Matt.

Zâmbeam aşa de larg, încât mă dureau fălcile, dar în acelaşi timp plângeam – ciudată senzaţie.

— Eşti bine? m-a întrebat mama. Nu mai zici nimic?

— Nu, nu sunt bine. Nu sunt bine deloc.

★★★

Nimeni nu-mi spusese cât de mici sunt antidepresivele, aşa că am avut un şoc atunci când mi-am pus o pastilă în palmă.

De ce îmi fusese frică de un lucru aşa de mic, aşa de drăguţ colorat în verde pal? Cum putea să-mi fie mai frică de pastiluţa asta decât de crizele de plâns care mă făceau să mă las în genunchi la duş?

Dar, în felul lui, mă rugase să încerc. *Încearcă, doar.*

Şi mă iubea. Poate mă iubea doar ca pe o prietenă sau ca pe o soră sau poate în alt fel. Nu aveam cum să ştiu. Tot ce ştiam era că dragostea era un firav licurici în depărtare, pâlpâind exact când aveam nevoie. Până şi în coma lui indusă, cu trupul zdrobit de accident şi reparat de operaţii peste operaţii, tot vorbise cu mine.

Încearcă, doar.

Aşa că am încercat, în timp ce aşteptam cu toţii să vedem dacă se mai trezeşte. Am încercat suficient de mult, încât să trag de mine să-mi iau pastilele, să mă duc la doctor în fiecare săptămână, să mă forţez să îi spun adevărul când mă întreba cum mă simt. Am încercat să mănânc, şi să fac duş, şi să merg la şcoala de vară. Să mă trezesc în fiecare dimineaţă după opt ore de somn, în loc să las vara să treacă pe lângă mine şi să nu mă pot da jos din pat.

Când am vorbit cu doctoriţa despre Ultima Vizită, nu i-am putut povesti decât de regrete. Vizita îmi descoperise lucruri pe care nu le observasem până atunci, deşi, gândindu-mă acum, erau probabil evidente. Rămăseseră lucruri pe care ar fi trebuit să

i le spun lui Matt, în caz că nu se mai trezea. Acum, tot ce puteam să fac era să sper că el deja le ştia.

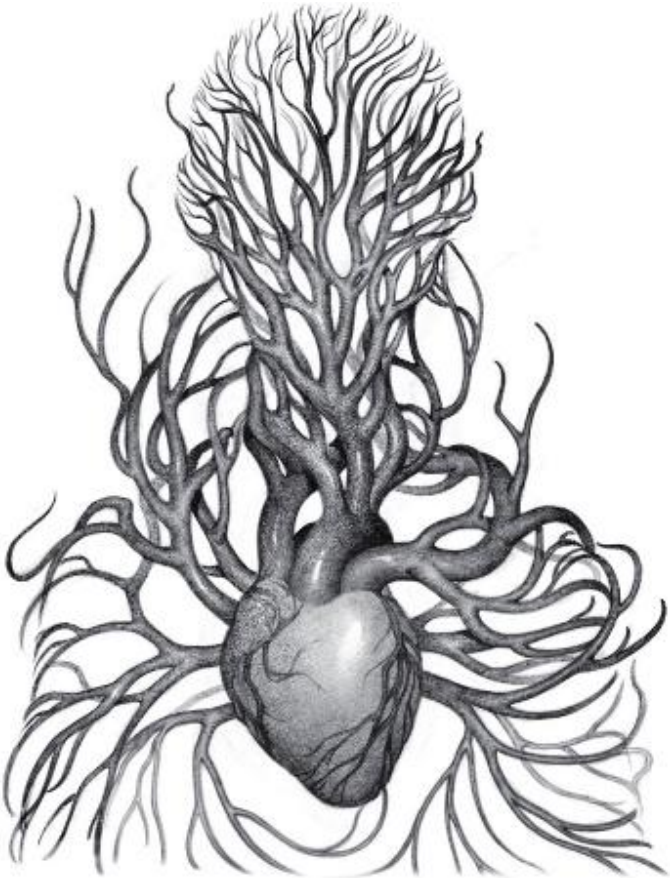

★★★

Dar s-a trezit.

A deschis ochii la sfârşitul verii, când afară era aşa de cald, că trebuia să-mi schimb tricoul de două ori pe zi ca să nu stau transpirată. Soarele era atât de puternic, încât mă arsesem pe nas şi stăteam tot timpul cu ochii mijiţi. Peste o săptămână începea ultimul an de liceu, dar, fără el acolo, nici nu mai conta.

Când mama lui Matt m-a anunţat că pot să-l vizitez, mi-am pus toate instrumentele de artă într-o cutie şi m-am dus la spital. Am parcat pe culoarul F, aşa cum făceam mereu, ca să pot să-mi aduc aminte unde lăsasem maşina. Cu F începea înjurătura mea preferată.

Am intrat în spital şi m-am înregistrat la recepţie. Femeia plictisită de acolo mi-a dat o etichetă cu numele meu, fără să se uite la mine. Mi-am lipit-o

de cămaşa pe care-o făcusem singură, turnând înălbitor peste tot, astfel încât acum era portocaliu-roşcată pe alocuri. Mai încercasem o dată, dar atunci decolorasem din greşeală porţiunea din dreptul sânilor, ceea ce nu arăta prea bine.

Am mers încet spre salonul lui Matt, respirând adânc. Mama lui îmi spusese deja de cel puţin patru ori în ce rezervă era şi cum să ajung acolo, dar m-am pierdut pe holurile spitalului, aşa că a trebuit să întreb o asistentă. M-a îndrumat spre ultima uşă pe stânga.

Doctoriţa Albertson stătea în faţa altui salon, uitându-se pe nişte analize. Mi-a aruncat o privire, dar nu m-a recunoscut. Probabil avusese de-a face cu atât de mulţi oameni care veniseră pentru Ultimele Vizite, încât toţi arătam la fel pentru ea. Când s-a întors, m-am uitat la unghiile ei: de data asta, nu mai erau albastre, ci verde electric. Aproape aceeaşi culoare care mi se cojea de pe unghia de la degetul mare. O femeie pe placul meu!

Am intrat în salonul lui Matt. Stătea întins pe pat, cu ochii închişi. Dar de data asta dormea, nu mai era în comă, mi s-a spus. Se trezise săptămâna trecută, atât de dezorientat la început, încât nici medicii nu erau siguri că nu îi fusese afectat creierul. Apoi, treptat, îşi revenise.

Sau, cel puţin, aşa susţineau doctorii. Trebuia să văd cu ochii mei ca s-o cred.

Am lăsat cutia jos şi am deschis capacul. Proiectul ăsta era foarte complex. Am luat masa unde îi puneau tava cu mâncare şi o altă măsuţă din salon şi le-am pus una lângă alta. Am găsit o priză în care am băgat CD-playerul pe care îl cumpărasem de pe Internet. Era mov şi acoperit de abţibilduri.

În timp ce eu făceam pregătirile, Matt a deschis ochii şi s-a uitat la mine. A întors capul cu greutate – încă nu i se vindecase coloana după accident –, dar, în cele din urmă, a reuşit. Şi-a mişcat uşor degetele. Am făcut tot posibilul să nu las să-mi

scape niciun oftat şi niciun zâmbet, adoptând o figură neutră.

— Claire, a spus el.

M-a trecut un fior când l-am auzit pronunţându-mi numele. Mă recunoscuse.

— Cred că te-am visat. De mai multe ori, chiar, într-o ordine exactă, în vise alese de mine…

— Şşşt, am de făcut ceva.

— O, scuză-mă, a zis. Şi eu sunt ocupat – încerc să revin la viaţă.

— Nu e amuzant.

— Scuze, e doar un mecanism de apărare.

M-am aşezat lângă el şi am început să-mi desfac nasturii cămăşii.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Multitasking. Trebuie să-mi lipesc electrozii ăştia de piept. Mai ţii minte?

I-am arătat electrozii – erau aceiaşi pe care îi folosisem la ora de artă, când le-am arătat colegilor undele mele cerebrale.

— Plus că vreau să am un as în mânecă…

— Un as în mânecă?! Am cumva halucinaţii? Iar mi-au dat pastile?

— Nu, dar dacă ai fi luat pastile, chiar ai fi avut halucinaţii cu mine fără cămaşă?

Am rânjit şi mi-am lipit electrozii pe piele: unul, în partea dreaptă a pieptului şi celălalt, sub el. Împreună aveau să-mi citească bătăile inimii.

— Nu mai spun nimic. Deşi sutienul ăla de pe tine e surprinzător de *girly.*

Era bleumarin, cu flori alb şi roz. Era preferatul meu, dar îl păstrasem special pentru ziua asta – voiam să fie curat.

— Doar pentru că nu port rochii, asta nu înseamnă că nu-mi plac florile, i-am spus. Acum taci din gură!

Am dat volumul mai tare, să mi se audă mai bine bătăile inimii. Erau constante. Inspiram şi expiram adânc. Apoi am dat drumul CD-playerului şi am pus a doua melodie de pe albumul trupei Chase Wolcott: *Inerţie.*

Inerţia
Mă poartă în linie dreaptă spre tine,
E-o forţă căreia nu pot, nu vreau să m-opun,
Mă poartă în linie dreaptă spre tine.

Tobele băteau un ritm susţinut, iar chitarele vibrau, propulsând melodia circular. Inima mea a început să bată pe ritmul muzicii, pe măsură ce ascultam.

— Inima ta, a zis el. Adică, acum îţi place melodia?

— Ţi-am spus că medicamentele o să mă dea peste cap, i-am răspuns încet. De-abia am început să le iau, aşa că nu te entuziasma prea tare. S-ar putea să îmi revin şi să urăsc din nou albumul.

— Medicamentele, a repetat el. Le iei?

— Da, deşi trebuie să mai vedem care e doza potrivită. Un tip pe care-l cunosc eu m-a încurajat să le iau. Până acum, efectele secundare constau în dureri de cap, greaţă şi un sentiment că poate viaţa mea nu e chiar aşa de rea. Ultimul e cel mai greu de suportat.

A zâmbit şi i-a apărut din nou gropiţa în obraz.

— Dacă bătaia *asta* de inimă ţi se pare tare, atunci stai să vezi ceva şi mai fascinant, i-am spus şi am oprit muzica.

— OK, a zis, cu ochii puţin mijiţi.

M-am ridicat în picioare şi m-am aplecat spre el. Bătăile inimii au început să se audă şi mai tare în boxe. M-am apropiat şi mai mult şi l-am sărutat uşor.

Şi-a mişcat buzele sub ale mele, răspunzându-mi. A ridicat mâna şi m-a mângâiat pe obraz, mi-a dat părul deoparte de pe faţă. Mi-a găsit curbura gâtului.

Inima mea o luase razna. Bătăile acelui organ pulsatil, care spunea că eram în viaţă, că eram bine, că totul avea să se rezolve, au fost coloana sonoră a primului nostru sărut, mai frumos decât orice cântec din lume, oricât de bună ar fi fost trupa care îl cânta.

— Arta, am spus eu, în vreme ce ne desprindeam unul de celălalt, este cu adevărat un act de vulnerabilitate şi deopotrivă de curaj.

M-am aşezat cu grijă pe marginea patului, chiar lângă şoldul lui. Ochii săi căprui îmi urmăreau atent fiecare mişcare. Nu se vedea nicio urmă de zâmbet pe chipul lui, pe fruntea lui încruntată.

— Se presupune că la Ultima Vizită ai ocazia să spui persoanei pe care o vei pierde tot ce nu ai apucat să-i spui până atunci, am zis eu. Dar când am plecat de aici, crezând că aveai să mă părăseşti pentru totdeauna, mi-am dat seama că mai era un lucru pe care nu ţi-l spusesem.

Am strâns uşor pătura între două degete, dintr-odată stânjenită din nou. Inima a început să-mi bată iar din ce în ce mai tare.

— Aşa, deci, a zis el încet. Atunci, spune-l.

— OK, am început, dregându-mi vocea. OK, am s-o spun. Trebuie.

El a zâmbit larg, cu buzele arcuite într-o parte.

— Claire… tu mă iubeşti?

— Da, i-am răspuns. Te iubesc.

A închis ochii, doar pentru o secundă, cu un zâmbet uşor pe buze.

— Îmi place sutienul, dar nu era nevoie să ai un as în mânecă. A zâmbit şi mai larg. Totul m-a purtat mereu direct spre tine.

Am zâmbit şi eu. Am întins o mână spre CD-player şi am dat drumul la muzică, apoi m-am urcat lângă el în pat, cu grijă.

M-a mângâiat uşor pe păr şi m-a sărutat din nou.

Fără să spunem nimic, am ascultat *Inerţie* la nesfârşit. Cuvintele erau de prisos.

Traducere din limba engleză de Irina Stoica

TORCĂTOARELE

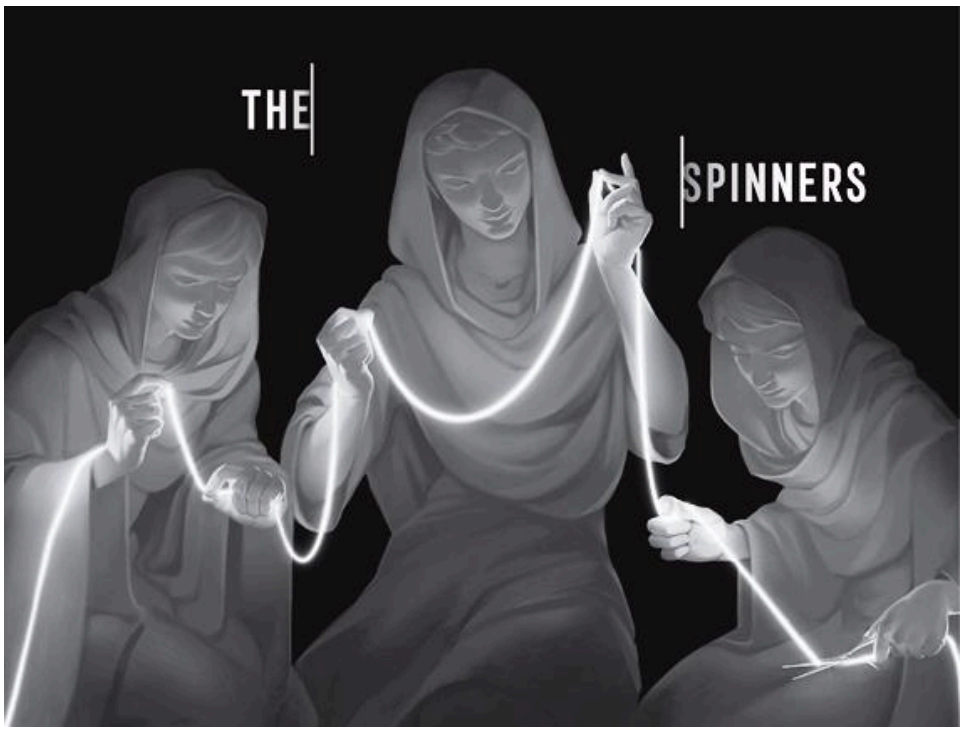

— N-am venit să te spintec, zise ea, cu glas scăzut şi gutural. Decât dacă-mi dai vreun motiv.

Îşi desfăcu degetele, astfel ca arma să se poată retrage. Făcu un *clic-clic-clic* când se mişcară rotiţele, dar încă îi mai auzea bâzâitul scăzut când îşi ridică mâinile în dreptul urechilor, arătând că n-avea gânduri rele.

Era într-un bar. Unul mizerabil şi încins, care mirosea a fum şi a sudoare. Podeaua era acoperită cu un strat de coji uscate de arahide şi orice suprafaţă pe care punea mâna era lipicioasă. Năvălise acum un minut sau două pe uşa încuiată, pentru că nu era nici zece dimineaţa, mult prea devreme să fie deschis.

Singura fiinţă aflată înăuntru nu era om – ceea ce nu era mare brânză, numai că încerca să se dea drept om. În clipa asta, stătea în spatele barului cu o cârpă în mână, de parcă ar fi avut vreo şansă în lupta împotriva mizeriei.

— Nicio teamă că mă spintecă o puştoaică, zise.

Dacă n-ar fi fost cine era, ea ar fi zis că fiinţa e un bărbat oarecare, şi încă unul plicticos. Avea un chip aspru, cu o barbă sare-şi-piper, iar sub unghiile cu aparenţă foarte omenească avea unsoare. Însă avea şi toate semnele care trădau pielea digitală: pâlpâituri când îşi mişca ochii, un piept nemişcat şi ceva înşelător, de parcă locul său n-ar fi fost în trupul acela.

— Mare păcat, spuse ea. Consider că o cantitate sănătoasă de teamă îţi îmbunătăţeşte probabilitatea de supravieţuire.

Pâlpâia, pâlpâia când îşi mişca ochii.

— Atunci, ce putem face să o îmbunătăţim în cazul tău? întrebă fiinţa.

Ea zâmbi cu toţi dinţii.

— De ce nu-ţi scoţi tu costumaşul, ca să pot să te văd mai bine?

ET ridică din umeri. De două ori. Prima dată, fusese o mişcare din umeri omenească, un fel de *Mă rog, dacă insişti.* A doua oară, fusese ceva mai amplă, ca să se descotorosească de pielea digitală.

Într-o perioadă, în copilărie, ea crezuse că pielea era doar o proiecţie, ca o hologramă. Însă mama ei îi explicase că n-ar funcţiona – dacă ar fi fost vorba de o creatură mai mare, ar fi intrat în belele aşa: ar fi dărâmat paharele de pe tejghele, ar fi dat cu capul de pragul de sus, ar fi împuns oamenii cu o coadă cu ţepi, chestii de-astea. Pielea digitală semăna mai degrabă… cu îndesatul unei părţi din materia fiinţei într-o dimensiune alternativă. Pielea era reală, dar nu prea. ET era aici, dar era şi în altă parte.

Oricum, n-avea nevoie să înţeleagă partea ştiinţifică. Nu trebuia decât să ştie după ce să se uite.

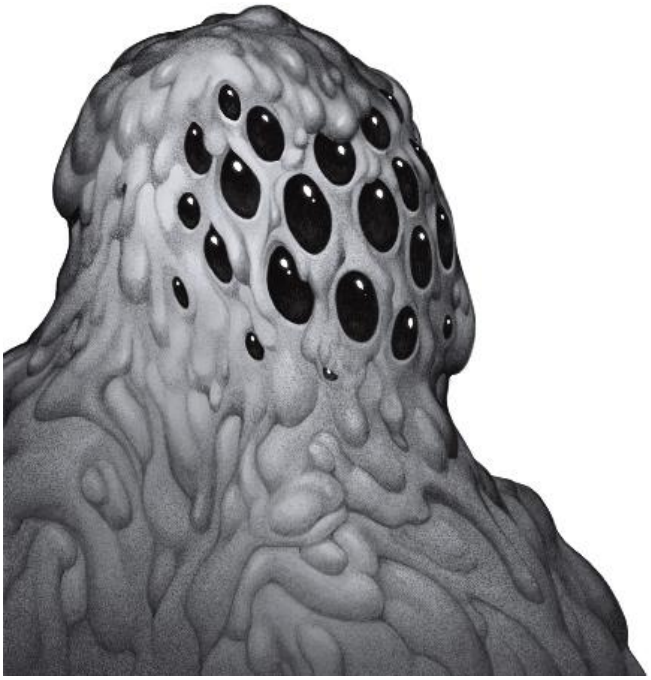

ET ieşi dintr-odată din piele, aşa cum iese umplutura dintr-o pernă de canapea sfâşiată. Din spintecătură se ivi materia, gelatinoasă şi de un mov albăstrui strălucitor. Preţ de o clipă, arătă ca o grămadă de mizerie mov, însă apoi începu să prindă formă, un trunchi masiv din care se prelingeau nişte picioare scurte şi groase şi un cap bombat fără gât care să-l susţină. Iar înfipţi în partea din faţă a capului, ca nişte paiete, o duzină de ochi negri lucioşi.

Apoi o izbi mirosul, ca o combinaţie între ploşniţa de grădină şi pucioasă. Atleigh avea noroc că dăduse anul trecut peste nişte movamorfi, pentru că acum ştia că trebuie să aibă grijă să rămână impasibilă. Erau inofensivi dacă nu făceai niciun comentariu şi nu reacţionai în niciun fel la duhoare. Atunci lucrurile o luau razna.

Mă rog. O *luau razna mai rău.*

— Mersi de amabilitate, zise Atleigh. Ştii, cei mai mulţi ET nu-şi bat capul să poarte piele digitală decât dacă au ceva de ascuns.

Îşi coborî arma, încet, şi o strecură în tocul de la curea.

— Ce anume vrei, copilă? o întrebă movamorful cu un bubuit grav, aproape neauzit.

Movamorfii erau una dintre puţinele rase din afara planetei care n-aveau nevoie de niciun fel de tehnologie ca să vorbească omeneşte. De fapt, coardele lor vocale – îngropate pe undeva prin terciul ăla movuliu – erau într-un fel asemănătoare cu ale ei.

Atleigh îşi scoase telefonul din buzunar şi-l deschise. Pe ecran se vedea fotografia unei femei cu părul lung – aceeaşi culoare castaniu-roşcată ca al lui Atleigh. Avea riduri adânci pe frunte şi o sclipire în ochii verzi înneguraţi, de parcă îţi zicea să treci naibii la subiect.

— Ai văzut-o? A fost pe-aici săptămâna trecută, la un moment dat.

O duzină de ochi lucioşi pivotară spre telefon, iar Atleigh îşi forţă trăsăturile să-şi păstreze expresia neutră când năvăli peste ea un val de duhoare, aşa de înţepătoare, încât aproape că-i dădură lacrimile.

— Şi dacă am văzut-o?

— Vreau doar să ştiu dacă ai zărit-o vorbind cu cineva, spuse Atleigh.

— Clienţii mei beneficiază de un anumit grad de *discreţie,* replică movamorful. Nu pot s-o încalc doar pentru că-mi cere o fetiţă.

Zâmbetul lui Atleigh se schimbă în ceva ce aducea mai degrabă cu un scrâşnet din dinţi.

— În primul rând, sunt o fetiţă care poate să-ţi scoată măruntaiele înainte să-ţi dai măcar seama că se întâmplă, spuse ea. Şi în al doilea rând, femeia aia e mama mea şi acum e moartă, aşa că dacă nu-mi spui cu cine stătea de vorbă, poate că durerea o să mă împingă să fac ceva ce o să regretăm mai târziu *amândoi,* dacă înţelegi ce vreau să zic. Îşi sprijini podul palmei de tocul de pe şold. Deci cum e? întrebă. Morcovul sau băţul? Fin’că trebuie să-ţi spun că…

Scoase pistolul modificat, îşi trecu degetul mijlociu prin inelul metalic de sub ţeava armei şi trase de el, astfel încât mecanismul împinse din nou în afară acul.

Clic-clic-clic!

— Eu, una, cam prefer bățul.

Câteva minute mai târziu, Atleigh se strecură pe locul şoferului într-un Volvo verde vechi, bătu uşor urna prinsă cu centura de siguranţă pe scaunul de-alături şi porni motorul. Ştia exact încotro se îndreaptă.

★★★

Atleigh Kent era vânător de recompense, iar recompensa ei erau exclusiv lipitorile.

Nu toţi extratereştrii erau lipitori – de fapt, 99,9 la sută dintre ei nu erau. Majoritatea ET-ilor care se stabileau pe Pământ erau destul de cuviincioşi şi înviorau situaţia. Când vedea poze cu planeta pe când era locuită doar de oameni, Atleigh era întotdeauna frapată de cât de anostă era – totul avea aceeaşi textură, ca un castron cu fulgi de ovăz integrali. Acum era mai bine, cu fiinţe de toate formele şi mărimile şi culorile; când mergeai pe stradă, auzeai bolborosind, zumzăind sau ţiuind zece-douăsprezece limbi.

Ea se ocupa în principal de cei care aveau ceva de ascuns. Pielea digitală nu era degeaba ilegală – majoritatea o purtau când fugeau de ceva. Dar lipitorile…

Mă rog. Lipitorile erau altă poveste. Erau o rasă prădătoare. Îşi prindeau trupurile argintii, ca de miriapode, de măduva spinării unei persoane şi preluau controlul asupra trupului şi creierului acesteia. Câtă vreme îşi ţineau ceafa acoperită, puteau fi foarte bine luate drept oameni, asimilând cunoştinţele şi experienţele trupului-gazdă şi integrându-le în noul eu comun.

În timpul ăsta, gazda suferea în tăcere, înăbuşită de extraterestru până părea să slăbească şi să dispară. Dacă extraterestrul rămânea prins prea mult timp şi apoi se desprindea, persoana rămânea o simplă legumă. Trupul putea să trăiască mai departe, dar mintea era dispărută.

Toate rasele extraterestre erau vulnerabile în faţa lipitorilor, dar niciuna mai mult decât fiinţele

umane, care erau prada ideală. Gazdele cel mai uşor de înăbuşit, nu se ştie de ce.

O păţise tatăl lui Atleigh. Trăise – mă rog, nu chiar el, dar nu ştiuseră la vremea aceea – printre ei câteva săptămâni, ferindu-se de mama lor şi mimând autoritatea paternă. Apoi, mama lor descoperise chestia aia pe ceafa tatei şi încercase s-o înjunghie cu un cuţit de bucătărie, iar ea fugise.

Plecaseră la vânătoare în familie, cele două fetiţe prea mici ca să-şi aducă aminte mare lucru dinainte de lunga călătorie în care se transformase copilăria lor. Mama aflase tot ce se putea afla despre chestia care-i luase bărbatul. Avuseseră nevoie de ani de zile până să-l găsească, într-o benzinărie izolată din Iowa. Atunci i-o tăiase de pe măduva spinării şi o îndepărtase. Dar tatăl lor nu-şi mai revenise niciodată.

Atleigh o ajutase să-i sape mormântul, chiar acolo, pe marginea drumului, lângă o bornă kilometrică, astfel încât să ştie mereu unde să-l găsească. Şi din ziua aceea fusese hotărâtă să salveze rasa umană, lipitoare cu lipitoare.

★★★

Lacey Kent îşi duse mâna la gât, la nasturii care-i ţineau închis gulerul. Doar ca să-i verifice, aşa cum mai făcuse de vreo zece ori în ultimele zece minute, în timp ce aştepta să ajungă naveta în staţie.

În naveta de la Academia Militară Selenică americană nu erau mulţi studenţi, iar Lacey nu-l ştia personal pe niciunul dintre ei. Câţiva profesori – inclusiv domnul Zag, arahnida bine cunoscută pentru natura sa schimbătoare –, câţiva părinţi care îşi vizitau copiii bolnavi sau problematici, câţiva emisari fulguvori de pe planeta lor natală şi, bineînţeles, Lacey. Era în anul şase, venită prin transfer în timpul gimnaziului, aşa că nu avea chiar ţinuta celor care erau acolo de la bun început – sigur, putea să stea dreaptă, dar când nu se uita nimeni se prăbuşea ca un copac bătrân.

— Spre casă, domnişoară Kent? întrebă vocea metalică a domnului Zag.

Arahnidele vorbeau printr-un sistem complex de ţăcănituri din chelicere pe care nu reuşise să-l descifreze până acum nicio fiinţă umană, aşa că Zag avea o cutie vocală agăţată de pedicul. Deşi glasul era generat de computer, lui Lacey i se păru că sesizează un oarecare ton de reproş. La urma urmelor, se ducea acasă în mijlocul semestrului.

— Da, domnule, zise Lacey. Tocmai a murit mama.

— Condoleanţe!

Chelicerele lui Zag ţăcăneau. Lacey nu reuşise niciodată să se înveţe cu sunetul acela. Nu mai avusese cursuri cu Zag din primul an la academie, dar tot se mai înfiora când i se adresa, ca o reacţie pavloviană.

— Deşi probabil că e o oarecare uşurare că nu va trebui să-i spui…

— Apreciez punctul de vedere, zise Lacey, întrerupându-l.

Nu voia să audă despre toate chestiile pe care nu mai trebuia să i le spună maică-sii, pentru că asta îi aducea aminte că n-o *să poată* să i le spună.

Ochii multipli ai lui Zag clipiră către ea, dar păru să prindă ideea şi tăcu.

În cele din urmă, se auzi semnalul de andocare, iar Lacey se duse la geam să privească de la înălţime Peoria, Illinois, una dintre puţinele opriri ale navetei. Peoria fusese cândva principala bază de producţie a unui important producător de utilaje, care se mutase ulterior în zona Chicago. Populaţia oraşului scăzuse aproape periculos de mult, până când administraţia locală făcuse o ofertă pentru găzduirea uneia dintre academiile spaţiale. Acum, din câte se spunea, Peoria prospera.

Oricum, pe Lacey n-o prea interesa oraşul. Nu era de-aici – de fapt, nu era de nicăieri, dacă nu puneai la socoteală bancheta din spate a vechiului jeep al maică-sii. Oficial, locul naşterii era un orăşel din Minnesota, şi nici ăsta nu era decât un cuvânt pe

care-l scria în documentele oficiale, nu un loc de care să se simtă prea legată.

Până să andocheze naveta, zări întinderea râului Illinois, podul care-l traversa şi un pâlc de clădiri joase. Apoi îşi ridică pe umăr geanta – cu lucrurile aşezate cu grijă, ca să nu se şifoneze nimic – şi ieşi pe uşă în căutarea surorii ei.

Atleigh nu era greu de găsit. Majoritatea celor din familiile studenţilor umani de la academia militară erau cu toţii îmbrăcaţi frumos, plini de bani, cu cămăşi călcate şi pantofi care ţăcăneau pe podea. Atleigh purta cizme negre prăfuite – una avea şireturile destrămate, aşa încât carâmbul îi atârna pe gambă –, jeanşi albaştri şi o cămaşă de flanel roşie, peste un tricou gri cu câteva găuri în el. Îşi ciopârţise tot părul, aşa că avea o tunsoare băieţească şi o buclă în faţă, unde era puţin mai lung. Era drăguţă fără să şi-o dorească, plină de pistrui din cauza soarelui, şi muşca o îmbucătură prea mare dintr-un baton de Snickers, care-i umflă obrazul.

Alături, o pereche de primusari cu un aer băţos, încărcaţi de coliere cu diamante, îi aruncau priviri piezişe – nu prea eşti subtil când ai ochi pedunculaţi care pivotează.

Când o zări pe Lacey, Atleigh rânji şi se îndepărtă de lângă coloana de care se sprijinea. Cele două fete se ciocniră undeva în spaţiul dintre ele, îmbrăţişarea lui Atleigh fiind „aşa de puternică, încât până şi urşii erau geloşi”, cum spunea mama lor.

Mă rog, nu avea s-o mai spună.

Pe Lacey o tot lovea din senin conştientizarea bruscă a pierderii ei – a lor. Se simţea bine-mersi şi deschidea un dulăpior de medicamente, şi *bum!* – numele mamei era pe sticluţa cu analgezice pe care le lua uneori Lacey când o apucau cârceii. Sau *bum!* – îşi punea pantofii de sport negri pe care i-i cumpărase maică-sa pentru şcoală.

Culoarea părului lui Atleigh şi încreţiturile de la coada ochiului.

— Uau! zise Lacey. Şi apoi, repede: Ţi-a dispărut părul!

— Îhî! făcu Atleigh. Reuşise cumva să înghită îmbucătura uriaşă de Snickers. Se zice că o să fie o vară fierbinte, aşa că am zis s-o iau din pripă.

Cunoscând-o pe Atleigh, vara n-avea nicio legătură cu decizia, însă Lacey n-avea de gând să-şi bage nasul.

— M-aş oferi să-ţi iau geanta, dar nu vreau să las muşchii ăia de şcoală militară să se irosească, zise Atleigh, rânjind. Hai s-o luăm din loc!

— Cum rezistă maşina?

— A trebuit s-o vând.

— Şi jeepul?

Atleigh fornăi.

— Doar n-o să merg cu înghiţitorul ăla de benzină într-o veşnică excursie prin toată ţara. E parcat undeva, lângă Lansing. Poţi să-l iei la absolvire, dacă-l vrei.

Lacey o urmă pe Atleigh până la un Volvo verde cu bara ruginită. Deschise portiera din spate ca să-şi arunce geanta înăuntru şi văzu urna prinsă cu centura de siguranţă pe unul dintre locuri.

Bum!

— A venit momentul pentru o ultimă excursie, bănuiesc, remarcă Atleigh în timp ce pornea motorul.

Şi asta a fost tot ce-a zis vreuna dintre fete despre golul catastrofal dintre ele.

★★★

— Nu discutăm aşa ceva, îi spusese Atleigh mamei cu câteva săptămâni înainte de moartea acesteia.

— Ba da, o să discutăm, replicase Chloe Kent, dând din cap. Nu trebuie să fie aşa de complicat. Vreau să-mi împrăştiaţi cenuşa pe mare. Gata! Practic, asta-i toată discuţia.

— Nu, zisese Atleigh, îndreptându-şi degetul spre ea. Pentru că n-o să mori. O să îmbătrâneşti şi atunci o să existe vreun fel de tehnologie de

prelungire a vieţii care o să te ţină pe linia de plutire până o să fim amândouă gata să ne ducem. Aşa o să meargă lucrurile. Auzi ce-ţi spun?

Chloe îi prinsese degetul în pumn şi zâmbise.

Erau la un Applebee, unul dintre cele mai vechi lanţuri de restaurante care supravieţuiseră pe Pământ. Între ele se afla o farfurie cu crochete de mozzarella călduţe. Chelneriţa veselă tocmai trecuse pe la ele ca să se asigure că e totul în regulă, iar ele reacţionaseră, sâcâite, în aceeaşi clipă:

— E bine, mersi.

— Nu vreau tehnologie de-asta, zisese Chloe.

Avea părul împletit într-o coadă lăsată pe un umăr. Era suficient de bătrână ca să încărunţească, dar încă nu o făcuse şi poate că nici n-avea să o facă vreodată – oricum, aşa spera Atleigh, pentru că tot ce i se întâmpla lui Chloe întotdeauna ajungea să i se întâmple şi ei la un moment dat.

— Când îmi vine vremea să mă duc, vreau să mă duc. Şi vreau ca fetele mele să afle cum să facă faţă mai bine decât am făcut eu faţă când l-am pierdut pe taică-tu.

Chloe sorbise ultima gură de ceai rece. Îndulcit cu şase pliculeţe de zahăr amestecate în el până când se dizolvaseră numai prin forţa voinţei lui Chloe.

— Bine, răspunsese Atleigh, puţin nesigură.

Avea degetul încă prins în mâna maică-sii.

— Pe mare, atunci.

— Şi după aia vreau să vă luaţi un pic de vacanţă. Măcar câteva zile. Să navigaţi.

— Să navigăm? gemuse Atleigh. Şi ce urmează, vrei să ne îmbrăcăm în tricouri de şcolăriţe, cu gulerele răsfrânte, şi baticuri în cap?

— Categoric! Chloe afişa cel mai voios zâmbet cu putinţă. Fetele mele, îmbrăcate ca nişte adevărate doamne din Sud. O să râd de voi de dincolo.

— Agrafa mea o să fie o lamă ascunsă, spusese Atleigh. Şi gulerul răsfrânt o să ascundă un tatuaj anormal de mare pe gât.

— N-ai niciun tatuaj pe gât.

— Evident, o să-mi fac unul când mori, răspunsese Atleigh. Anormal de mare. O inimă cu o săgeată în ea. Poate ceva aripi de înger.

— Să nu îndrăzneşti! Nicio fată de-a mea nu şi-ar face vreodată un tatuaj aşa de stereotip.

Atleigh făcuse o grimasă.

— Sincer acum, zisese Chloe, redevenind serioasă. Nu-mi pasă ce purtaţi, dar să ieşiţi pe mare, să-mi împrăştiaţi cenuşa şi să vă aduceţi aminte ce înseamnă viaţa. Două zile. Bine? Atâta tot.

— Bine, fusese de acord Atleigh. Dar, ştii tu. Încearcă să nu mori.

— În ordine.

Chloe îi lăsase degetul din mână.

★★★

— Prima oprire? o întrebă Lacey.

Lovea cu degetul brelocul cu medalioane care atârna de oglinda retrovizoare. Era un metal ieftin, de culoarea aceea galben-aurie găsită numai la benzinării şi chioşcurile din aeroporturi şi înfăţişa cele trei Parce. Mama le spunea „Torcătoarele”, pentru că-şi treceau firul de la una la alta, una cu fusul, una măsurând lungimea şi a treia tăindu-l. Naştere, viaţă şi moarte.

Stătuse atârnat în maşina mamei aşa de multă vreme, că Lacey nici nu-l mai observa. Părea nelalocul lui în maşina lui Atleigh.

— Tre’ să trecem prin Nashville. Am de făcut ceva acolo dacă tot suntem prin zonă, răspunse Atleigh.

Lacey miji ochii.

— Nashville nu e „în zonă”, zise ea. Ne-am abate cu câteva ore de mers de la drumul nostru.

— Oricum, tot trebuie să ne oprim peste noapte undeva, deci ce importanţă are dacă ne ia 12 sau 17 ore? spuse Atleigh, încruntându-se puţin.

— Ce-ai de făcut în Nashville de nu poate să mai aştepte până după aia?

— Doar pentru că a murit cineva, nu înseamnă că nu mai am nevoie de bani gheaţă, bine? se răsti Atleigh. Am un job acolo. Ca de obicei. Dar nu pot să-mi pierd elanul – nu fără mama care să mă ajute să-mi găsesc de lucru.

— Faci mişto de mine, răspunse Lacey. Nu-i vorba că *a murit cineva.* E vorba de *mama.*

— Au, vai, să ştii că mă bucur că mi-ai adus aminte, pentru că altfel aş fi uitat.

Atleigh îşi exagera accentul uşor pe care-l căpătaseră amândouă în copilărie. Pe atunci, petrecuseră o grămadă de vreme în zonele rurale din Midwest şi aveau un ton nazal care se dovedise a fi de neînlăturat. La Atleigh se simţea numai când era foarte furioasă.

— Ţi-am zis, trebuie să mă ocup de ceva. Bine? Şi, cum eu conduc…

— Nu că eu n-aş şti *cum* să conduc…

— Şi, cum *asta e maşina mea,* pe care am plătit-o cu nenorociţii mei de bani, în timp ce tu erai plecată cu o gaşcă de astronauţi simandicoşi la academia ta spaţială de fiţe…

— A, asta era, zise Lacey, dându-şi ochii peste cap. Totdeauna ajungem la şcoala mea. Ce voiai să fac, să stau cu voi tot restul vieţii şi să vânez extratereştri pe bani?

Atleigh clătină din cap şi nu mai spuse nimic.

Şi într-un fel era mai rău, deoarece însemna că *voise* ca Lacey să rămână cu ea tot restul vieţii, numai că nu putea s-o recunoască.

Ajunseră la Nashville pe la ora opt seara, iar Atleigh condusese tot drumul fără să vorbească nici măcar o dată cu Lacey. Rupse tăcerea doar ca s-o întrebe dacă îi era foame şi apoi trase la un McDonald’s. Asta în sine era o ofertă de pace – McDonald’s era fast-foodul preferat al lui Lacey. Al lui Atleigh era Wendy’s.

Se aşezară pe capota maşinii ca să mănânce, aşa cum făceau întotdeauna, chiar şi iarna. Lui Atleigh nu-i plăcea cum se simţeau mesele din fast-fooduri – lipicioase, de parcă n-ar fi fost niciodată curate cu

adevărat. Odată înfulecaseră sandvişuri cu pui în plin viscol în Indiana.

— Şi la câţi ai ajuns anul ăsta? întrebă Lacey.

Îşi imagina că era o întrebare pe care putea s-o pună în siguranţă. Atleigh era întotdeauna dispusă să discute despre lipitori.

— Zece, răspunse Atleigh.

Îşi îndesă mai mulţi cartofi prăjiţi deodată în gură.

— De una singură?

— Mda.

— La naiba! Eşti ca un robot.

Atleigh mârâi puţin şi mestecă. În condiţii normale, Lacey ar fi necăjit-o deja că scormoneşte în cutia cu cartofi prăjiţi ca un porc în căutare de trufe, dar i se părea ciudat s-o facă acum. Şi nici măcar din cauza disputei de mai devreme, ci pentru că ea plecase. Alesese altceva, nu lipitorile. Altceva decât Atleigh şi mama şi chiar şi tata. Şi pur şi simplu nu mai era la fel.

— Vrei să caut un loc unde să ne cazăm?

Atleigh clătină din cap.

— Am rezervat un Airbnb.

— Ai… ce?

— Poate că nu ţi-ai dat seama, Lace, zise Atleigh, îndesând hârtia de la burger şi cutia goală de cartofi prăjiţi în punga de la McDonald’s. Dar motelurile sunt… scârboase.

— Mda, ştiu! De-aia mă aşez întotdeauna pe o bluză veche când dorm într-un motel, spuse Lacey, sărind de pe capotă. Numai că nu credeam că ai făcut planuri dinainte.

— Locul se cheamă „Cozy Country Cottage”[41], aşa că nu te entuziasma prea tare, îi răspunse Atleigh. Mototoli punga de McDonald’s şi o aruncă într-un coş de gunoi aflat în apropiere. Niciun loc cu aliteraţie în denumirea sa n-are cum să fie prea bun.

★★★

Nu era un loc grozav, după cum se dovedi, însă Atleigh se cazase şi în locuri mai proaste de-atât. Dormise odată în Volvo, pe bancheta din spate, când găsise în peretele camerei de motel o gaură pentru tras cu ochiul. Avusese parte de pişcături de purici pe cearşafurile nespălate şi văzuse pete de sânge neacoperite pe sub canapele. Aşa încât, prin comparaţie, Cozy Country Cottage, mai mic şi mai ponosit decât în reclamă, nu era chiar aşa de rău.

Atleigh îi spuse lui Lacey că se duce la o întâlnire în legătură cu o recompensă şi o lăsă să se instaleze singură în căsuţă. Apoi merse cu maşina la adăpostul de extratereştri despre care-i spusese Gary Gelatinosul (porecla pe care i-o dăduse ea movamorfului pe care-l ameninţase lângă Peoria). Părea chiar mai nevinovat decât alte locuri pe care le frecventau: o casă veche transformată în cafenea, cu duşumele care scârţâiau şi draperii cu volănaşe la ferestre.

Tânăra care-i zâmbi de după tejghea pâlpâia ca o lumânare în vânt. Categoric piele digitală, fără nicio îndoială. Probabil că era recent instalată, pentru că majoritatea nu se trădau aşa de uşor.

— Ce să-ţi aduc? întrebă ea.

— Caut o lipitoare care a fost aici acum câteva săptămâni, răspunse Atleigh.

Tânăra păru speriată.

— Lipitoare? repetă ea. Ce…

— Ascultă, *Riley,* spuse Atleigh, uitându-se la ecusonul femeii. Sunt foarte obosită şi n-am chef de toate tâmpeniile. N-am venit să fac probleme nimănui, vreau doar să aflu ceva despre un tip.

Riley se uită la ea câteva clipe, apoi expresia prietenoasă pe care o afişase când intrase Atleigh dispăru, iar ea îşi încrucişă braţele.

— După cum vorbea Violet despre tine, am crezut că eşti mai mare, zise Riley.

Atleigh trăi un şoc de o clipă aflând că pe Gary Gelatinosul îl cheamă de fapt Violet – un nume încântător pentru o chestie deloc încântătoare.

— De la pantofi mi se trage, spuse Atleigh sec.

Ascuns sub cămaşa de flanel pe care o purta, lipit de coloană, era cuţitul cu ac, în caz că situaţia devenea neplăcută. Şi, după expresia duşmănoasă de pe chipul lui Riley, era destul de probabil. Orice ar fi fost Riley pe sub pielea digitală, Atleigh era destul de sigură că nu era un movamorf.

— Ce anume vrei să ştii? întrebă Riley.

Avea una dintre mâini ascunsă sub tejghea. Nu era un semn bun. Atleigh începu să-şi mişte mâna spre spate, aparent dezinvolt, către armă.

— Lipitoarea era prinsă de corpul unui domn între două vârste, zise Atleigh. Un cercetaş. Caută gazde viguroase, dacă mă-nţelegi. Şi alţii se lipesc de cine le spune el.

— Dacă aş fi ştiut că e aici aşa cineva, aş fi avut obligaţia legală să anunţ autorităţile, zise Riley cu răceală. Deci mă acuzi că am încălcat legea?

— Sigur, dar nu cu rea-voinţă, zise Atleigh pe un ton mai blând. Pentru că tre' să supravieţuieşti. Aşa că faci ce trebuie să faci, chiar dacă nu-ţi place. Înţeleg. Şi eu am făcut o grămadă de lucruri care nu-mi plac, Riley.

— Nu ştiu de ce nu prea cred, răspunse Riley, pe acelaşi ton. După cum arăţi, fetiţo, te-ai bucurat în fiecare clipă de ce le-ai făcut alor mei.

Îşi lepădă pielea şi ce era pe dedesubt arăta exact la fel – cu excepţia licăririi argintii de pe ceafă.

Lipitoare.

Atleigh înjură şi-şi trase cuţitul cu ac. Arăta ca un spărgător pentru gheaţă, însă avea un mâner mai subţire, ca să se potrivească între degetele slăbănoage ale lui Atleigh. I-l dăduse mama acum doi ani, de ziua ei, şi înţepase cu el fără ezitare destule lipitori.

Îl ridică şi acum fără să ezite, cu braţul arcuit ca să-şi poată lovi adversarul în ceafă. Însă Riley se mişcă rapid, blocând lovitura cu antebraţul şi apoi prinzând-o pe Atleigh de încheietură. Cealaltă mână se ridică spre gâtul lui Atleigh, însă aceasta avu prezenţa de spirit să blocheze atacul, astfel că rămaseră amândouă încleştate într-un fel de partidă de skanderbeg la două mâini, cu tejgheaua între ele.

Atleigh îşi dăduse seama din prima clipă că Riley e mai puternică – e ceva de care-ţi dai seama pur şi simplu când ajungi să faci schimb de lovituri cu cineva. Aşa că după ce gemu de efort o clipă, hotărî că varianta cea mai bună e să fugă mâncând pământul. Dădu drumul braţului lui Riley şi se răsuci spre partea din care o prinsese aceasta de gât cu degetul mare, ca să poată scăpa mai uşor din strânsoare.

Scăpă, dar numai pentru o secundă. Riley sări peste tejghea, de parcă asta i-ar fi fost meseria, şi o prinse pe Atleigh de gulerul bluzei. Bluza se sfâşie, iar Atleigh se răsuci ca să încerce din nou să împungă cu cuţitul cu ac, de data asta ţintind orbeşte spre orice bucată de carne s-ar fi aflat mai aproape. Cuţitul cu ac se înfipse în încheietura mâinii lui Riley, iar ea îl smulse, privind sângele cum joacă pe braţul lipitorii.

Riley urlă de furie şi îi trase un pumn în faţă. Atleigh se împletici înapoi, orbită de durere o clipă, şi se îndreptă greoi spre uşă. Însă Riley era iar peste ea, placând-o şi căzând amândouă pe podeaua care scârţâia. Atleigh lovi cu cotul şi zgârie, în mare parte fără să lovească nimic, în timp ce Riley era

deasupra ei, ţinându-i braţul apăsat peste gât şi întinzând mâna să apuce cuţitul.

Atleigh făcu singurul lucru care-i trecu prin cap: aruncă în spate cuţitul, ca să fie la mai mult de o lungime de braţ de amândouă. Riley slăbi strânsoarea şi sări ca o pisică spre armă, lăsându-i loc lui Atleigh să fugă. Atleigh o zbughi, cu ochii pe uşa din spate. După câţiva paşi, simţi ceva fierbinte într-o parte, o tăietură făcută cu cuţitul cu ac.

Era foarte bine că nu-i spusese lui Lacey unde se ducea de fapt, se gândi Atleigh. Acum Lacey nu va trebui să-i găsească trupul neînsufleţit. Ea îl găsise pe-al mamei şi n-ar fi dorit nimănui aşa ceva.

Numai că lovitura letală nu veni. Atleigh era pe jos, în patru labe, îndoită peste rana din lateral. Se întoarse şi văzu pe altcineva lovind cu lama în coloana lui Riley şi spintecând în două lipitoarea prinsă de ceafa ei. Curat. Un cuţit drăguţ, ascuţit. Din creatura despicată se scurse sânge argintiu, iar Riley căzu.

Stând deasupra corpului lui Riley, îmbrăcat în negru, cu excepţia şireturilor ălora cu picăţele pe care insista să le poarte, era un tânăr. Optsprezece, poate nouăsprezece ani. Îl întrebase odată, dar el nu ştiuse să-i răspundă. Avea ascendenţă cel puţin pe jumătate coreeană – nu ştia nici cât de mare era procentul – şi îi zâmbea afectat.

Eon îl chema.

— Nu te mai uita aşa la mine! îi ceru ea, prăbuşindu-se pe jos, cu mâna la coaste. Se simţea de parcă îi luase foc tot corpul. Mă descurcam foarte bine!

— A, da, mi-am dat seama, zise el. Îşi curăţa arma cu o batistă. Avea o rezervă nesfârşită de batiste, toate din bumbac negru. Cum e rana aia?

— Superficială, răspunse ea. Croşeul ei de stânga a fost mai rău.

Eon îşi puse lama în toc şi se aplecă să ridice arma ei, aflată încă în mâna pe jumătate încleştată a lui Riley.

— Trebuie s-o termini, zise Atleigh, făcându-i semn cu capul către Riley.

Ochii femeii erau încă deschişi, iar pieptul încă i se mai ridica şi lăsa. Eon ucisese lipitoarea prinsă de corp, dar nu ucisese şi corpul. N-o făcea niciodată.

— Întotdeauna vreau să cred că o să-şi revină, zise el, clătinând din cap.

Se aplecă deasupra gazdei lui Riley şi – răsucindu-se, astfel încât Atleigh să nu vadă – o înjunghie cu cuţitul. Atleigh ştia unde lovise – în partea cărnoasă a umărului şi în jos, în inimă.

Când se întoarse iar spre ea, arma era curată, iar rânjetul la loc pe chip.

— Deci mă urmăreşti sau ce? mârâi Atleigh, gâfâind.

— Am urmărit nişte informaţii şi m-au adus aici, ca şi pe tine, zise Eon. Pompier sau mireasă?

— Ce?

— O să te iau şi o să plecăm naibii de-aici înainte să mai apară fie alte lipitori, fie indivizi de tip guvernamental clandestin cu obligaţii de informare, răspunse el. Putem să discutăm mai încolo. Deci cum vrei să te duc – ca pompierii sau ca pe o mireasă?

— De fapt, nu reuşesc să mă hotărăsc ce-ar fi mai umilitor, zise ea.

Se gândi la Eon ducând-o pe umăr, cu mâna dreaptă pe coapsa ei şi faţa lângă fund, şi se crispă.

— Mireasă, alege mireasa.

★★★

Uşa de la Cozy Country Cottage se dădu de perete, iar Lacey se ridică şovăitor în picioare, apucă un cuţit din suportul de pe blat şi-l ţinu ridicat.

— Asemănarea de familie e bizară, zise sec bărbatul care o ţinea la piept pe Atleigh.

Lacey văzu sângele brăzdând coastele soră-sii şi coborî cuţitul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— M-am băgat într-o bătaie pe care n-am putut s-o câştig, răspunse Atleigh.

Glasul îi suna destul de ferm.

Lacey mută o plantă ofilită de pe insula din mijlocul bucătăriei, făcându-i loc bărbatului s-o lase jos pe Atleigh. Nu-şi dorea prea tare să caute prin dulapurile casei Airbnb după o trusă de prim-ajutor, aşa că se duse la maşină, aruncând o privire peste umăr la bărbatul care o aşeza pe soră-sa pe blat.

Trusa de prim-ajutor era în portbagaj, acolo unde stătea întotdeauna. Lacey alergă puţin ca să ajungă mai repede înapoi în casă. Bărbatul părea s-o cunoască pe Atleigh – şi de când cunoştea Atleigh bărbaţi înalţi şi arătoşi? –, dar nu strica să fie atentă.

— Lace, el e Eon, spuse Atleigh când o văzu întorcându-se în bucătărie.

Bărbatul – Eon – îi ridica poalele cămăşii. Şi, în timp ce Lacey privea… *pâlpâi.*

De parcă ar fi purtat piele digitală.

— Ia mâna, amice! spuse Lacey. Pot să mă ocup eu mai departe.

Se duse la chiuvetă şi începu să se spele pe mâini. Eon se dădu înapoi, cu mâinile la vedere.

— Ce fel de nume e Eon? întrebă ea.

— Ce fel de nume e Lacey? replică el. Eşti milieu[5]?

Atleigh râse încetişor. Lacey nu era amuzată. Se întoarse către Atleigh, care îşi dezlipise de rană tricoul îmbibat cu sânge, dând la iveală o fâşie palidă de piele. Eon aşeza conţinutul trusei de prim-ajutor, în ordinea în care urma să aibă nevoie Lacey de diverse obiecte: antiseptic şi tampoane, bandaje în fluture, tifon şi leucoplast.

— Eon o ajuta pe mama la un caz când… ştii tu, spuse Atleigh. E în branşă.

— Da? zise Lacey în timp ce turna antiseptic pe un tampon. Şi de ce, mă rog, poartă piele?

Apăsă tamponul pe rana lui Atleigh, nu tocmai cu blândeţe. Atleigh înjură, iar Lacey ridică puţin tamponul, curăţând zgârietura. Era adâncă, dar nu

într-atât încât să fie nevoie de copci, slavă Domnului. Lacey nu se prea pricepea la copci.

Se uită la Atleigh, apoi la Eon, cu sprâncenele ridicate.

— Nu glumeai, zise Eon. Are ochi buni.

— Dintotdeauna, încuviinţă Atleigh. Lace…

— Prefer să cunosc oamenii înainte să-i las să mă vadă despuiat, îi spuse Eon lui Lacey, rezemându-se de blat. Îţi cunosc familia de doi ani, Lacey. Crezi că eşti prima care observă că port chestia asta?

Era un punct de vedere rezonabil, îşi zise Lacey. Mama şi Atleigh nu l-ar fi lăsat să se învârtă pe lângă ele dacă ar fi fost genul periculos de ET. Se aplecă să aşeze bandajul în fluture, apropiind cât putea marginile rănii lui Atleigh.

— Scuze! zise.

— Nu-i nimic, răspunse el. Ştiu că e un comportament suspect.

Erau multe de asimilat la el. Fie şi numai pomeţii îţi luau ochii. Şi apoi mai erau şi ochii întunecaţi şi expresivi şi, când îşi scoase geaca de piele…

Lacey se sili să se concentreze să pună bandajul peste rană. Eon rupsese fâşii de leucoplast şi le prinsese de marginea blatului ca să le aibă ea la îndemână. Acum cotrobăia prin congelator după nişte gheaţă.

— Îţi aduc o cămaşă, îi spuse Lacey soră-sii.

Se duse în dormitor ca să scotocească prin geanta lui Atleigh după ceva curat şi, când se întoarse, îl văzu pe Eon ajutând-o pe Atleigh să se ridice, cu mâna apăsată sub talia ei ca s-o ţină dreaptă. Îi ţinea un şervet umplut cu gheaţă pe obraz, iar Atleigh îşi dădea ochii peste cap la el.

După cum se uita Eon la ea, părea că nu-i pasă dacă mai exista şi altcineva pe lume. Însă asta n-o deranja pe Lacey la fel de mult cât o deranja felul cum îl privea Atleigh – cu ochii pe fiecare mişcare pe care o făcea Eon.

★★★

— Evident că n-a fost o misiune oarecare, zise Atleigh.

Lacey stătea pe canapea, cu braţele încrucişate. Eon era pe podea, stând turceşte, cu degetul mare de la picior ieşit prin gaura din şoseta cu dinozauri micuţi.

— Mda, spuse Lacey. Mi-am închipuit.

— Îl urmăream pe ucigaşul mamei, urmă Atleigh. E o lipitoare-cercetaş. M-am dus s-o întreb de el pe femeia care avea un bar de piei pe-aici.

Un „bar de piei" era un loc unde un ET – sau un om, dar nu-şi băteau prea mulţi capul cu aşa ceva – putea să cumpere piele digitală fără să afle autorităţile.

— Doar că ar fi trebuit să mă prind că o femeie care are un bar de piei şi ştie diverse chestii despre lipitorile-cercetaş ar fi probabil şi ea lipitoare.

— Şi tu? îl întrebă Lacey pe Eon. Erai întâmplător pe-acolo?

— Terminam treaba. Ultima misiune a lui Chloe, răspunse Eon.

Atleigh nu-şi aducea aminte când îl văzuse ultima dată aşa de degajat, în şosetele lui cu dinozauri şi tricou. Categoric nu observase absolut deloc cum i se întindea sus-numitul tricou pe bicepşi.

— Mergând pe aceeaşi urmă ca şi Atleigh, doar cu trei minute mai târziu.

— Unde erai când a murit? întrebă Lacey, cu glasul puţin îngroşat.

— Aveam două locuri unde s-ar fi putut afla cercetaşul, răspunse Eon. Eu m-am dus cu Atleigh într-unul din ele, iar Chloe s-a dus singură în celălalt.

Atleigh simţi ceva rozând-o în stomac. Se dusese, împreună cu Eon, fără nicio grijă, într-o grămadă de moloz de la mama naibii, crezând că o să ia lipitoarea prin surprindere. Şi acolo nu era nimeni. Nimic.

Şi dacă nu s-ar fi despărţit… dacă n-ar fi crezut-o pe Chloe când spusese că poate să se descurce singură…

Fără *ar fi fost–s-ar putea–ar fi trebuit,* spunea întotdeauna mama. Nu mai exista cale de întoarcere când făceai ce făceau ei. Nu putea decât să te înnebunească. Aici interveniseră Torcătoarele, pentru că nu tu decizi să te naşti, sau când te naşti, sau cât trăieşti, sau când mori. Trebuie să laşi toate astea pe seama femeilor cu firul tors.

— Nu poţi să te gândeşti aşa, zise Lacey. Nici eu nu eram acolo, At. Şi, cine ştie, dacă te-ai fi dus, poate că pe bancheta din spate ar fi fost urna ta şi mama şi-ar fi dorit să dea timpul înapoi.

— Mda. Atleigh clipi ca să alunge lacrimile şi-şi duse gheaţa la obraz ca să-şi abată atenţia. Mă rog, oricum, urma e deja veche şi nu sunt sigură că o să mai găsim vreodată lipitoarea aia nenorocită.

— Ei bine, zise Eon, pigulindu-şi vârful şosetei. Urma *aia* e deja veche.

Lacey şi Atleigh îl priniră amândouă cu privirea.

— Bine, e posibil să fi venit la Nashville doar pentru că ştiam că *tu* o să vii la Nashville, îi spuse el lui Atleigh. De fapt, mă duceam către Durham şi m-am gândit că vrei şi tu să vii.

— Durham, zise Atleigh. Are toată Coasta de Est la picioare şi rahatul ăsta se duce la *Durham?*

— Am auzit că fac grătare bune pe-acolo, spuse Eon, ridicând din umeri.

★★★

Atleigh strângea la piept o cană cu ceai. Era o noapte răcoroasă, dar cumva tot înăbuşitoare, de parcă ar fi muşcat din ceva ori de câte ori trăgea aer în piept. Stătea pe treptele de la intrare, cu genunchii ridicaţi la piept, atât cât o lăsa rana.

— Bună! zise Eon. Se aşeză pe treaptă lângă ea. Era înfăşurat într-o pătură. N-ai reuşit să dormi?

— Nu prea, răspunse ea. Nu de când cu mama.

Mama îi făcuse cunoştinţă cu el acum un an. Era iarnă, aşa că haina lui neagră fusese mai lungă, iar el semănase cu cineva descins din *The Matrix,* cu bocanci militari şi tot ce mai trebuia. Se uita la un desen animat franţuzesc pe laptop, mâncând cereale

Cap'n Crunch direct din cutie. Atleigh băgase de seamă imediat pâlpâirea, dar mama zisese că era în regulă, aşa că nu-l luase la întrebări. Şi, oricum, era uşor să-l placi. Debordând de entuziasm la orice chestie omenească pe care putea pune mâna – nu numai desene animate, ci şi orice emisiune TV la care se uita, şi cărţi, filme, muzică, artă, orice. Era aşa de prins de *The Bachelor* în anul acela, încât a plâns la final. Îi plăcea mai mult să vorbească franceză decât engleză, zicea el, pentru că putea să-şi folosească mai mult nasul. Îi plăcea să se lovească în cot. Era aşa de *mult,* încât până să ajungă Atleigh să audă toată povestea despre cine era Eon, era prea greu să separe un singur lucru din ghemul care era el, aşa că nici nu şi-a mai bătut capul să încerce.

— Oamenii au o sumedenie de zicale de-a dreptul inutile despre doliu, zise el. Ceva despre timpul care vindecă şi că a ajuns într-un loc mai bun… Mă tot trezesc trecând prin ele, în loc de alte cuvinte.

— Ai tăi n-au nimic de zis despre doliu? întrebă ea.

— Depinde de trupurile cărora ne alăturăm, răspunse el. N-avem întotdeauna un limbaj verbal. Dar aici? urmă el, clătinând din cap. Nu, n-avem cuvinte.

— Nu voiam să te pun într-o situaţie ciudată cu soră-mea, spuse Atleigh. N-am fost sigură cum să reacţionez când te-a întrebat ce eşti.

Eon ridică din umeri.

— N-avem timp de pierdut cu povestea asta acum.

— Mda. Atleigh îşi puse cana deoparte. Te-ai descurcat bine, totuşi.

— Atleigh, spuse el încet.

Ceva din tonul lui o făcu să-l privească – şi chiar se uită la el, fără nicio glumă la îndemână, fără să-şi plimbe privirea pe chipul lui în căutarea unui loc unde să-i fie mai uşor să se oprească.

Atunci Eon dădu din umeri, iar pielea digitală căzu. Sub ea, era la fel – ochi căprui limpezi, urechi

clăpăuge, o gură plină, mărul lui Adam care se mişca atunci când era agitat. Dar sclipind pe ceafă era celălalt trup al lui, fâşia argintie a lipitorii.

Nu-şi înăbuşea gazda umană. O asigurase maică-sa, ca şi el, de altfel. În neamul lui se dădeau lupte interne pentru Pământ şi locuitorii lui – unii credeau că trebuiau să ia orice găseau, că restul fiinţelor erau o pradă şi că înrobirea conştiinţelor nu însemna nimic. Iar alţii credeau că singurele trupuri care puteau fi ocupate erau cele care îşi pierduseră deja gazda. Băiatul care se aflase cândva în trupul lui Eon se numea Danny. Daniel Goo, conectat la aparatura de susţinere a funcţiilor vitale într-un spital din New York, fără unde cerebrale, doar o inimă bătând într-un trup.

Atleigh îşi înclină capul, încercând să vadă mai bine. Eon îşi lăsă capul în faţă, astfel ca ea să poată vedea argintiul în lumina lunii. Corpul lipitorii era îngust, cam cât mâna ei, şi lipit de ceafa lui –, dar nu părea să fie ataşat de piele, părea să fi crescut *din* piele. Pe sub păr şi intrând în craniu, se întindeau mici tentacule, care o luau şi în jos, pe sub gulerul cămăşii, unde Atleigh nu vedea cum merg mai departe. Însă ştia că erau înfăşurate în jurul măduvei spinării, legând ireversibil cele două corpuri.

— Îl simţi? întrebă ea.

— Probabil cam cum îţi simţi tu braţul în articulaţia umărului, răspunse el.

Atleigh ridică mâna, care tremură ca o flacără bătută de vânt. Ucisese lipitori toată viaţa. Chiar şi acum, instinctele o îndemnau să ucidă, să scoată chestia aia de pe gazda ei umană. Dar nu, îşi spuse – ăsta era Eon. Îi atinse ceafa, trecându-şi degetele peste fâşia argintie. O simţea dură şi netedă, ca pe o cochilie. Respiraţia lui Eon încetini şi el închise ochii.

— Aveţi măcar o denumire pentru neamul vostru? întrebă ea încet. Una mai bună ca „lipitoare”, vreau să zic.

Îşi retrase mâna, iar el o privi din nou, concentrat, aşa cum făcea întotdeauna, de parcă ea merita

fiecare strop de atenţie.

— Simbi, răspunse el. Ne spunem „simbi”.

— Drăguţ cuvânt, comentă ea. Rămăsese fără suflare. Îşi umezi buzele şi spuse: O să fac o tâmpenie.

Atleigh îl sărută blând. Şi parcă se rupse un zăgaz, se sparse un balon – orice înveliş subţire ce le ţinuse la un loc se sfâşie. Eon îşi îngropă mâinile în părul ei, deschise gura, iar ea îşi îngădui să-l atingă, să-şi pună mâinile pe braţele lui, pe pieptul lui. Era pe cât de bine îşi închipuise; ba nu, mai bine, mai cald, mai blând…

— Pleacă de lângă ea! se auzi un glas rece, dur, venind dinspre uşa din spate.

Se desprinseră. În spatele lor stătea Lacey, în pijamaua ei de uniformă de la şcoală – care era, bineînţeles, gri, cu dungi negre la cusături – şi un cuţit cu ac în mână. Fixa cu privirea fâşia argintie de pe ceafa lui Eon.

— Lace, zise Atleigh.

Se ridică în picioare, astfel ca Eon să rămână în spatele ei, ascunzându-l vederii.

— Dacă spui „Nu-i ce crezi tu”, te pocnesc, zise Lacey, cu glas tremurat. E o lipitoare şi tu te giugiuleşti cu el.

— El e altfel. Nu mai e nimeni altcineva acolo, nu-i decât el, răspunse Atleigh.

— Nu-mi *pasă,* zise Lacey. Mă faci să mă simt îngrozitor pentru că te-am părăsit, când *asta* ai făcut fără mine? Te dai pe lângă unul din ei?

— N-am „făcut asta”; e prima… Atleigh se încruntă. Ştii ceva? Da, mi-am trăit mai departe viaţa şi tu n-ai fost aici, aşa că nu da năvală acum cu judecăţile tale, pentru că e puţin cam târziu!

— Da? Păi, poate că am plecat ca să obţin ceva mai mult de la viaţă decât excursia asta veşnică de căcat, ripostă Lacey, cu ochii mijiţi. Dar cel puţin n-am trădat tot ce suntem noi pupându-mă cu un nenorocit de parazit!

Atleigh se simţi dintr-odată greoaie şi aşa de obosită, că abia mai putea să stea dreaptă.

— Dacă îţi doreşti mai mult decât excursia asta de căcat, atunci mai bine te întorci la şcoală, ce zici? răspunse ea.

Trecu pe lângă Lacey când intră în casă şi luă cheile maşinii, pe care i le îndesă în mâini soră-sii.

— Eon are maşină, o să ne ocupăm noi de cercetaş, zise ea. Parchează maşina la staţia Peoria. Şi lasă cheile în contact, n-o s-o fure nimeni.

— Bine, răspunse Lacey, cu lacrimi în ochi. Foarte bine.

Părea că toată supărarea le părăsise deodată. Lacey puse cheile în buzunar şi începu să-şi strângă lucrurile. Eon rămase în bucătărie, cu cana goală a lui Atleigh, fără să se uite la niciuna dintre ele. Atleigh aştepta pe verandă s-o vadă plecată pe Lacey.

— Ce facem cu cenuşa mamei? întrebă Atleigh aspru.

Lacey ţinea geanta într-o mână şi cheile de la Volvo în cealaltă.

— Ţie ţi-a spus ce să faci cu ea, îi răspunse. Tu ar trebui s-o împrăştii.

Şi plecă.

★★★

Drumul către Durham se desfăşură în tăcere. Opt ore de huruit al motorului maşinii lui Eon şi murmurul scăzut al radioului şi căldura soarelui care pătrundea prin parbriz. Atleigh petrecu jumătate din timp dormind, rezemată de portieră, cu capul sprijinit pe o bluză făcută ghem. Îi zvâcnea faţa din cauza loviturii primite cu o zi în urmă şi avea un obraz învineţit. În general, nu prea folosea

farduri, dar făcuse o excepţie după privirile pe care le atrăsese la prima oprire, dând cu pudră până nu se mai văzuse deloc vânătaia.

Nu ştia ce să-i spună lui Eon. Avea sentimentul că s-ar fi cuvenit să-i ceară scuze. La urma urmelor, Lacey îl făcuse parazit şi probabil că nu-i picase bine. Însă era îndurerată şi ea şi nu ştia cum să-şi găsească vorbele. Aşa că nu făcu decât să stea în tăcere, încovoiată în jurul durerii din piept, spunându-şi că e din cauza bătăii cu Riley şi nu a absenţei neaşteptate a lui Lacey.

Se învioră când Eon ieşi de pe autostradă. Însemna că ajungeau undeva.

— Îşi spune Soldatul, zise Eon.

— Creativ.

— Majoritatea sunt aşa, zise Eon, ridicând din sprâncene. Însă pe gazda lui o cheamă Sean Larson şi n-o să-l auzi vreodată răspunzând la vreun alt nume în public. Lucrează la biroul de evaluare a lipitorilor, deschizând calea pentru infiltrări discrete.

— Deci se asigură că lipitorile pot să ajungă în posturi din administraţie fără să bage nimeni de seamă ce sunt, zise ea. Ca tipul care se ocupă de detectorul de metale de la aeroport.

— Mda, în principiu.

— Te-ai întrebat vreodată cum am putea să învingem până la urmă? întrebă Atleigh, privind pe geam la clădirile de cărămidă roşie pe lângă care treceau. E ca un fel de Hidră. Retezi un cap şi îi cresc alte două în loc.

Eon ridică din umeri.

— Ai o gândire foarte… irevocabilă. Învingem sau pierdem. Îi batem sau dăm greş. Îi aruncă o privire. Sora ta e alături de tine sau te-a trădat.

— Unele lucruri sunt irevocabile, răspunse Atleigh, gândindu-se la urna de pe bancheta din spate. Mort sau viu, astea sunt nişte categorii destul de clar separate.

— Nu spun decât că poate aici nu-i vorba de o situaţie de genul ăsta, zise Eon. Poate că nu-i batem

sau dăm greş. Poate că nu facem decât să ne petrecem viaţa retezând capetele chestiei ăleia, indiferent câte îi cresc în loc. Poate că nu rezultatele sunt importante, ci lupta neîntreruptă care a început înaintea noastră şi va continua şi după noi.

Atleigh mârâi, chiar dacă tot ce-şi dorea de fapt era să întindă mâna peste consola din mijloc şi să-şi împletească degetele cu ale lui.

— Deci, zise ea. *Sean.*

— Sean, repetă Eon, lăsând-o să schimbe subiectul. Am o adresă. Bulevardul Small Pine nr. 854.

Atleigh ezită.

— Eon, zise ea. Cum ai obţinut adresa?

Eon o privi pieziş.

— Am făcut nişte chestii nu tocmai drăguţe.

— Ah. Atleigh se încruntă la el. Îmi pare rău.

— Mie nu, spuse el hotărât. E vorba despre Chloe.

★★★

Eon parcă un pic mai departe de intrarea în Hidden Lakes, marcată de un panou de lemn cu denumirea gravată cu litere cursive. Paznicul nu era greu de văzut de pe cealaltă parte a drumului, aplecat deasupra unei tablete pe care urmărea ceva – părea să fie o telenovelă, decise Atleigh în timp ce traversau pe furiş şoseaua. Era un lacertoform (li se zicea „laci" pe scurt, ceea ce o scotea din minţi pe Lacey de fiecare dată), aşa că era verzui-cenuşiu, cu aspect de guşter şi cu o pereche de braţe în plus. Totuşi, era umanoid, aşa că putea să stea pe un scaun obişnuit şi să se uite la un ecran cu o paletă de culori perceptibilă pentru ochiul uman.

Eon şi Atleigh se aplecară, aproape simultan, când se apropiară şi înaintară în etape scurte, până ajunseră aşa de aproape de ghereta paznicului, încât umărul lui Atleigh se hârşâia de cărămidă.

Se simţea ca o adolescentă. Sau, mai degrabă, se simţea cum credea ea că se simţeau adolescenţii când se furişau din casa părinţilor ca să prindă

ocazia să tragă o duşcă de vodcă în cartier sau să se pipăie unii pe alţii în vreo parcare oarecare. Atleigh nu fusese genul ăsta de adolescent şi, în cea mai mare parte, nu regreta. Nu i-ar fi putut oferi aceeaşi hotărâre pe care o simţea acum, şi aceasta era cea care o ajuta să meargă mai departe când se sătura de scaunul maşinii, de paturile nefamiliare sau de sângele argintiu vâscos care i se strângea sub unghii.

Însă Lacey nu avusese niciodată genul ăsta de hotărâre, îşi dădu seama Atleigh. Venise şi ea pe calea asta, şi chiar ajunsese bună la depistat lipitori şi mers pe urme, dar n-o făcea din toată inima. Atleigh nu ştia spre ce o trăgea inima pe Lacey. Şi poate că asta era de fapt problema – nu că Lacey nu era ca ea, ci că Atleigh nu *ştia* ce era cu adevărat Lacey.

După ce trecură de poarta din faţă, se treziră pe marginea unui drum drept şi neted, mărginit de case. Pe mijlocul drumului se afla o insulă plină de tufişuri şi flori îngrijite. Casele arătau cam la fel, toate într-o nuanţă discretă de cenuşiu, maro sau alb, cu montaje diferite la ferestre şi uşi, dar cu acelaşi tip de şipci, aceeaşi uşă principală în mijlocul faţadei şi acelaşi garaj pentru două maşini. Uniformitatea dădea o senzaţie plăcută, îşi spuse Atleigh, deşi n-ar fi recunoscut faţă de nimeni aşa ceva. Era un loc în care să te pierzi.

Atleigh deschise pe telefon o hartă a zonei şi instrucţiuni pentru bulevardul Small Pine 854. Nu era departe. Într-un fel, îşi dorea să fi fost, ca să apuce să se adune – avea răsuflarea repezită şi superficială şi nu părea să fie în stare să respire mai rar.

— Ştii, zise Eon, nu trebuie s-o facem.

— Cum ai zis şi tu, îi răspunse Atleigh. A fost vorba despre Chloe.

Eon încuviinţă din cap şi intrară pe Bulevardul Small Pine.

★★★

Când ajunse acasă de la serviciu, Sean Larson îşi puse jos servieta, îşi şterse transpiraţia care i se adunase pe frunte şi îşi lepădă pielea digitală. Abia atunci aprinse lumina în bucătărie şi dădu peste un tânăr cocoţat pe insula din mijloc.

— Ştii, zise Sean, aia-i marmură. Aş prefera să n-o zgârii.

— Zgârieturile sunt ultima ta grijă, Sean, îi răspunse tânărul. Am băut *câteva* pahare cu apă şi te asigur că n-am folosit niciun suport pentru pahar.

— E nepoliticos, remarcă Sean. La fel cum e să intri în casa omului fără să fii invitat.

Tânărul ridică din umeri, iar Sean zări argintul licărindu-i sub gulerul cămăşii.

N-o zări pe tânăra care stătuse ascunsă în debaraua din spălătorie şi acum se apropia în spatele lui, ţinând cuţitul cu ac ridicat şi pregătit să-i spintece fiinţa extraterestră pe burtă.

Din nefericire pentru ea, îi auzi scârţâitul pantofului pe podea şi sunetul scos când apăsă cuţitul. Se răsuci, ridicând cotul fără s-o lovească, dar reuşi s-o dezechilibreze, astfel încât cuţitul nu făcu decât să-i zgârie umărul. Nu luă în seamă durerea ascuţită şi o prinse pe fată de încheietura mâinii, aruncând-o spre frigider.

Fata avea părul scurt şi arămiu. Ochi căprui aprigi. Pistrui. Îi părea cunoscută.

Pe umerii lui Sean se lăsă o greutate – băiatul, venind în ajutorul fetei. Nu că ea ar fi avut nevoie, pentru că îl lovea deja între picioare, provocându-i în tot corpul o durere care-l făcu să se încovoaie şi să se zvârcolească, abia mai putând răsufla. Băiatul îi trase braţele la spate şi-l îngenunche, iar fata rămase în picioare, gâfâind, ţinând ferm cuţitul-ac în mână.

— Ai omorât-o pe mama, spuse ea printre gâfâieli.

— Sunt convins, răspunse el. Şi?

— Cred că o persoană – chiar şi o lipitoare – merită să ştie de ce e ucisă, urmă fata. Aşa că acum ştii.

Era pe punctul de a lovi. Sean îi văzu strânsoarea mâinii, hotărârea din ochi. Şi astfel, cu toată forţa tânărului ţinându-l în genunchi, făcu singurul lucru care-i trecu prin cap ca să amâne inevitabilul.

— Vrei să ştii de ce am omorât-o pe maică-ta? întrebă Sean, nu neprietenos.

Îşi dădu seama după expresia fetei că răspunsul era da, chiar dacă ea nu ştia de ce, chiar dacă nu stătuse niciodată să-şi pună întrebarea.

— Era un obstacol, spuse el. N-am vizat-o în mod special, nici n-am vrut să-ţi provoc ţie suferinţă. Am omorât-o pentru că n-avea nicio importanţă pentru mine, aşa cum nici tu n-ai nicio importanţă pentru mine. Dacă mă ucizi, n-o să simţi nicio satisfacţie, pentru că nu mă poţi face să-mi pese de ce am făcut. O să pleci de-aici nemulţumită, indiferent ce faci.

Fata îl ţintui cu privirea câteva clipe, iar el se întrebă dacă o să lase cuţitul şi o să izbucnească în lacrimi. Părea cât pe ce, cu ochii umeziţi.

Atleigh ridică mâna – cea fără cuţit – şi i-o puse pe cap, cu degetele alunecându-i prin păr. Apoi se încovoiară, strângând ferm, şi-i împinse capul în jos. El simţi durerea ca o arsură pe tot scalpul.

Fata se aplecă mai aproape şi şopti:

— Ştiu.

Şi apoi totul dispăru.

★★★

Atleigh se spălă pe mâini şi îşi curăţă cuţitul în chiuveta din bucătărie. Eon anunţă decesul, astfel încât echipa de curăţenie a administraţiei să vină rapid după plecarea lor. Apoi îşi strânseră lucrurile şi ieşiră din casă, care era acum mai degrabă un coşciug pentru Sean Larson, cunoscut şi drept Soldatul.

Mama îi spusese, odată, că fiecare moarte pe care o provoca avea să fie o greutate pe umerii ei, chiar dacă era justificată, chiar dacă era meritată. Era o povară pe care n-ar fi trebuit s-o poarte nimeni, şi totuşi ei o purtau.

Mâna i se atinse de a lui Eon în timp ce ieşeau din complexul rezidenţial îngrădit, apoi mâna lui o prinse pe a ei şi nu-i dădu drumul. Atleigh se bucură de căldura şi apăsarea blândă. Eon ştiuse, fără să întrebe, că moartea lui Sean Larson nu-i aparţinea lui. Dintotdeauna ştiuse diverse lucruri despre ea fără să fie nevoie să întrebe.

Trecură pe lângă paznicul de la intrare, ghemuindu-se ca să treacă pe sub bariera care împiedica maşinile să intre fără permisiune. Paznicul îi văzu de data asta şi căscă speriat ochii, iar Atleigh îi făcu semn cu mâna. Traversară şi se îndreptară către maşina lui Eon, parcată pe iarba şi pietrişul care mărgineau drumul.

Numai că nu era singură.

În spatele ei era oprit un Volvo verde.

— Ce cauţi aici?

Atleigh părea istovită, şi aşa îşi dădu Lacey seama că se terminase. Lipitoarea care o ucisese pe mama lor era moartă.

— Am…

Lacey înghiţi în sec ca să se calmeze. Întotdeauna resimţea stresul în stomac, riscând să vomite înaintea examenelor grele sau a testelor practice. În şcoală, i se spunea „Borâtoarea” din cauza asta.

Atleigh nu dăduse drumul mâinii lui Eon. Iar Eon nu pâlpâia, nu era schimbător – pielea era deja scoasă, lepădată de cum o zărise, de parcă o provoca să-i spună ceva despre ea. Eon nu-i zisese prea multe până acum, dar Lacey îşi dădea seama că era încrâncenat după cum îşi încleştase fălcile. Asta era bine, îşi zise Lacey, undeva, în străfundul creierului. Atleigh avea nevoie de cineva la fel de încrâncenat ca şi ea.

— Nu puteam să mă întorc, zise în cele din urmă Lacey. Adică, efectiv nu pot. Am fost exmatriculată. Pentru că m-am bătut.

— Te-au dat afară pentru că te-ai bătut o dată? întrebă Atleigh.

— Nu, răspunse Lacey. A fost un fel de… ultima picătură. De fapt, nu mă prea potrivesc acolo.

Atleigh clipi. Era puţin cocoşată, ca şi cum ar fi avut dureri. Chiar şi aşa, tot era mai înaltă decât Lacey, care-şi dorise dintotdeauna să fie mai înaltă şi nu reuşise. Unele lucruri pur şi simplu nu sunt scrise să se întâmple.

— Cred că a rămas aici o parte mult prea mare din mine, în asta. Lacey făcu semn spre ei doi. Şi parcă ar şti şi ei, tot timpul.

I se puse un nod în gât.

— Credeam că nu-mi place, dar mi-ar lipsi dacă n-ar mai fi.

Atleigh tot nu făcea decât… să se uite ţintă la ea. Cel mai probabil, aşteptând-o să ajungă la ce avea de zis.

— Îmi pare rău, spuse Lacey în cele din urmă. Dacă tu ai încredere în el… atunci am şi eu. Sau măcar o să încerc.

— Bine, răspunse Atleigh.

— Bine? întrebă Lacey, ridicând din sprâncene.

Se aşteptase să se milogească mai mult de-atât.

— Da, spuse Atleigh. Haide! Avem de mers cel puţin trei ore până la apă.

★★★

Cumpărară bilete pentru o cursă cu barca la Nag's Head şi se îmbarcară cu toţii – Eon, Atleigh, Lacey şi urna, pe care Lacey o ţinea ascunsă într-un pulover. Barcagiul era o arahnidă vioaie, care stătea pe patru picioare şi cârmea ambarcaţiunea cu celelalte patru, fără niciun alt ajutor.

Stăteau lângă balustrada dinspre ţărm şi, când barca prinse destulă viteză, Lacey dădu la iveală urna, iar Atleigh deşurubă capacul. Mâinile ei le acoperiră pe ale lui Lacey şi, împreună, răsturnară urna, iar cenuşa se împrăştie pe apă.

Atleigh şi Eon stăteau aşa de aproape, încât aveau umerii lipiţi. Îşi zâmbiră şi apoi Atleigh îşi drese vocea.

— Ei bine, asta s-a rezolvat, zise ea. Trecem mai departe.

— Ce-i mai departe? întrebă Lacey.

— Să vedem cum te dez-exmatriculăm, răspunse Atleigh. Evident.

— Nu sunt sigură că poţi, spuse Lacey.

— Sigur că pot. O să merg pe ideea fetei-rămase-orfane-înnebunite-de-durere, zise Atleigh. Mama m-ar susţine, sunt destul de sigură.

Vântul îi bătu lui Lacey părul pe faţă, iar ea şi-l dădu deoparte din ochi.

— Nu vreau să mă întorc. Ţi-am zis, nu mă potrivesc acolo.

— Atunci nu te potrivi, spuse Atleigh. Fă locul să ţi se potrivească.

— Atleigh…

Atleigh o prinse de mână şi o privi drept în ochi. Erau limpezi şi hotărâţi.

— Mama mi-a spus că, atunci când aruncăm cenuşa în apă, ar trebui să ne aducem aminte ce înseamnă viaţa, zise ea. Ei bine, asta e: familia. Şi când cineva din familia ta vrea ceva, ceva care îi face bine, vrei şi tu, chiar dacă nu înţelegi. Academia aia spaţială de fiţe e viitorul tău, Lacey. Aşa că hai să ne întoarcem!

Lacey zâmbi. O îmbrăţişă pe Atleigh. Şi Eon zâmbea, uitându-se către ţărm, care se pierdea în zare, devenind doar o linie întunecată la orizont.

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

ASCULTĂTORII

— Negru sau roşu?

Femeia în halat de laborator ridică două mici recipiente: unul cu o substanţă roşie îngroşată înăuntru şi unul cu ceva negru. Avea aerul că o întreabă pe Darya ce preferă, nu ceva ce avea să-i definească viitorul. Singura întrebare care avea să conteze vreodată atât de mult, credea Darya.

Întrebarea nu era „Negru sau roşu?”. Era „Viaţă sau moarte?”. Iar Darya n-ar fi avut cum să răspundă până în clipa aceea.

★★★

Avea şapte ani când tatăl ei îşi dăduse seama ce ar fi putut ea să devină. Sora ei mai mare, Khali, cânta la pian în sufragerie, o piesă veche de Schubert. Darya stătea pe canapea, fredonând melodia, cu o carte în poală.

Maică-sa picotea pe fotoliu, cu gura întredeschisă. Darya se gândea să-i deseneze o mustaţă. Mama n-ar fi observat când se trezea. Ar fi fost prea ameţită de alcool. Chiar şi la şapte ani, Darya ştia. Însă nu era ceva neobişnuit, pentru că lumea era aşa cum era. Jumătate dintre părinţii prietenilor ei aveau aceeaşi problemă.

Tatăl Daryei stătea în prag, ascultând, cu un şervet de vase în mână. Ştergea o farfurie, în ritmul muzicii care curgea în intervale poticnite, pe măsură ce Khali încerca să descifreze notele. Darya se opri din fredonat, enervată. Muzica ar fi trebuit să fie curgătoare, iar Khali părea s-o toace bucăţi-bucăţele.

Khali dădu pagina şi-şi aşeză mâinile pe pian când începu o piesă nouă. Darya ridică privirea, lăsând cartea să-i cadă în poală. Maică-sa sforăia. Soră-sa începu să cânte, iar Darya se ridică în picioare, se duse la pian şi ţintui cu privirea mâinile soră-sii. Notele îi sunau *greşit*... intervalele erau prea lungi sau prea scurte; nu se legau cum trebuie.

— E greşit, zise Darya, strâmbându-se.

— Ba nu, răspunse Khali. De unde ştii *tu?*

— Pentru că o aud, spuse ea. *Aşa* ar trebui să fie.

Întinse mâna şi mută arătătorul lui Khali cu o notă. Apoi îi mută degetul mic şi după aceea mijlociul.

— Aşa, zise Darya. Acum cântă!

Khali îşi dădu ochii peste cap. Darya oftă când notele se legară, răsunând când se înlănţuiau una de alta.

— Ah! spuse Khali.

Avea pielea prea închisă la culoare ca să se vadă roşeaţa, dar o trădă expresia jenată.

— Ai dreptate. Am citit greşit partitura. Ar trebui să fie în si minor.

Darya zâmbi puţin, se duse înapoi pe canapea şi-şi luă iar cartea. Tatăl ei încă mai ştergea farfuria cu mişcări circulare, chiar şi când şervetul începu să scârţâie pe ceramica uscată.

După câteva săptămâni, tatăl Daryei o înscrise la cursuri de muzică. Acolo descoperiră că Darya avea auz absolut – una dintre condiţiile obligatorii pentru a deveni Ascultător.

Khali renunţă la pian după ce Darya o depăşi în măiestrie, ceea ce nu dură decât un an. N-avea niciun rost să încerci să cânţi la pian în aceeaşi familie cu un potenţial Ascultător.

★★★

— Haide. Azi e ziua cea mare!

Darya căscă, deşi avea gura plină de cereale. Era prea devreme ca să-i fie foame, însă taică-su o avertizase că trebuia să mănânce bine la micul dejun, pentru că azi avea să fie o zi lungă. Urma să fie testată în cursul dimineţii de Şcoala pentru Ascultători din Minnesota, ca să vadă dacă era calificată pentru înscriere, iar testul dura câteva ore. Era o perioadă lungă pentru un copil de opt ani.

Maică-sa intră în bucătărie târşâindu-şi picioarele, îmbrăcată cu halatul ei vechi, zdrenţuit la manşete. Ţinea în mână o cană de cafea, pe care

Darya o privi bănuitor. Maică-sa se dusese cu cana în dormitor acum câteva minute.

Cu câteva săptămâni în urmă, Darya găsise o sticlă maronie sub chiuveta din baia părinţilor. O adulmecase, iar conţinutul ei o usturase la nas şi arsura păruse să persiste câteva minute. Sticla şi cafeaua şi cuvintele împleticite ale maică-sii făceau parte din tiparul familiar pe care-l recunoscuse dintotdeauna, chiar dinainte să dispună de limbajul necesar pentru a-l descrie.

Ochii maică-sii trecură peste chipul Daryei.

— Unde te duci? o întrebă.

— O duc pe Darya la test, răspunse tatăl fetei, prea vesel.

— Ce fel de test?

— Darya are auz absolut. Tatăl ei îi puse mâna pe cap şi îi ciufuli părul. Ar putea deveni Ascultătoare într-o bună zi.

Pentru mama Daryei, Ascultător însemna două lucruri: să fie angajată de guvern – un post stabil; şi să poarte în cap un echipament scump, implantul – ceea ce însemna evacuarea imediată dacă ţara intra în carantină. Fornăi puţin.

— Da’ chiar crezi că ar trebui să speri prea tare?

Ochii maică-sii erau reci şi critici. Darya nu suporta să se uite în ei.

— Aproape nimeni nu devine Ascultător.

Balonaşul de entuziasm care crescuse în pieptul Daryei de cum se trezise dispăru, de parcă s-ar fi îndepărtat plutind.

Taică-su se ridică şi o prinse de braţ pe mama Daryei.

— Poate că ar fi cazul să te duci înapoi în pat, Reggie. N-arăţi prea bine.

— Voiam doar să zic, spuse maică-sa supărată, că nu vreau să fie *dezamăgită…*

— Ştiu, răspunse el.

O scoase din încăpere. Darya auzi uşa dormitorului închizându-se şi glasuri înăbuşite tot mai ridicate cu fiecare clipă, după care se mai trânti

ceva. Nemaifiindu-i foame, aruncă bolul de cereale în chiuvetă fără să fi terminat de mâncat.

★★★

— Mama ta nu se simte prea bine, Dar, îi zise taică-su în timp ce mergeau pe aleea din faţa blocului. Nu vorbea serios.

Darya încuviinţă din cap fără să se gândească.

Ar fi locuit în suburbii dacă şi-ar fi permis – era mai sigur acolo, pentru că atacurile erau mai rare –, dar salariul lui taică-su nu le asigura decât un apartament micuţ în centru.

Atacurile făcuseră parte dintotdeauna din viaţa Daryei. Puteau fi comise de oricine şi împotriva oricui respira. De-asta Darya şi sora ei trebuiau să poarte măşti pe faţă pe drumul către şcoală.

Tata le învăţase pe amândouă să recunoască o bio-bombă, dar mintea lor avea tendinţa să hoinărească atunci când erau împreună, iar el n-avea încă încredere în ele să se uite după bombe. La şcoală, ceilalţi copii râdeau de ele din cauza măştilor, dar fetele nu reuşiseră să-şi convingă tatăl să le lase să meargă fără acestea.

— Dovediţi-mi că puteţi să fiţi atente, spunea el de fiecare dată.

Moartea era o posibilitate foarte reală. Majoritatea oamenilor nu mai treceau de 50 de ani acum, nici chiar dacă stăteau în suburbii.

Taică-su o trase lângă el în timp ce mergeau, împrăştiind cu vârful pantofilor cutii metalice vechi şi bucăţele de hârtie. Darya îşi întinse gâtul ca să vadă vârful clădirilor – părea foarte departe, deşi taică-su spunea că erau mai scunde decât clădirile din majoritatea oraşelor. Cele mai multe dintre ferestrele clădirii de lângă ea erau sparte din vremea când erau la modă bombele distructive. Însă războiul era distructiv din cauza morţii oamenilor, nu a distrugerii clădirilor, iar fanaticii înţeleseseră asta până la urmă.

Se opriră şi rămaseră lângă un indicator albastru însemnat cu graffiti. Darya se scărpină pe picior cu

mâna liberă şi se uită în sus spre taică-su. Nu era un bărbat înalt, dar nici scund. Avea pielea cafeniu-închis, ca a Daryei, iar părul era negru, mătăsos şi lucios, tot ca al ei. Se mutase din India în State înainte de carantină. India fusese una dintre primele ţări vizate când începuseră atacurile, din cauza concentrării de populaţie. Acum infecţia se răspândea cu o asemenea viteză, încât trebuiseră închise graniţele pentru a împiedica o epidemie mondială. Părinţii tatălui ei fuseseră infectaţi, aşa că nu putuseră să plece împreună cu el. Darya nu-i cunoscuse niciodată pe bunicii ei. Bănuia că deja muriseră.

— Testul o să fie greu, tati?

— Cea mai mare parte o să fie lucruri pe care ştii deja cum să le faci, îi răspunse el zâmbind. Şi restul o să fii în stare să-ţi dai seama cum se fac. Nu-ţi face griji, Dar. O să te descurci de minune.

Chiar când termină de vorbit, de după colţ se ivi un autobuz şi se opri cu un scârţâit în faţa lor. Uşile se deschiseră, iar tatăl Daryei plăti biletul. Se aşezară în mijloc, lângă o doamnă în vârstă care-şi plimba proteza prin gură şi vizavi de un bărbat între două vârste care avea gura şi nasul acoperite cu o mască.

Tatăl Daryei se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Bun, deci ce facem când urcăm într-un tren sau un autobuz?

— Ne uităm după măşti, răspunse ea tot în şoaptă.

Ar fi purtat şi ei măşti, dacă n-ar fi trebuit să le lase pe cele două pe care le aveau pentru mama Daryei, care trebuia s-o ducă pe Khali la şcoală mai târziu, şi pentru Khali. Măştile erau scumpe. Dar era în siguranţă cu tatăl ei, care putea identifica oriunde o bio-bombă.

— De ce facem asta?

— Pentru că numai oamenii care poartă măşti detonează bio-bombe.

Glasul îi scăzu şi mai mult când spuse „bio-bombe”, de parcă rostind cuvântul cu voce tare ar fi

putut provoca un atac.

— Aşa e, spuse el, şi după ce ne uităm după măşti ce facem?

— Stăm cu ochii-n patru.

Duşmanul putea fi oricine, oriunde. Tot ce aveau în comun era hotărârea de a aduce apocalipsa. Credeau că lumea merită să fie distrusă. Nu credeau în sfârşitul propriilor vieţi. Darya nu înţelegea şi nici nu voia să încerce.

Tatăl ei încuviinţă din cap. Şi priviră atent, amândoi, în timp ce autobuzul se zdruncina şi troncănea la curbe şi în lungul străzilor. Darya nu prea văzuse mare lucru din oraş, pentru că, atunci când călătorea, îşi petrecea timpul uitându-se la oamenii din jur. De obicei mergea cu autobuzul, mai degrabă decât cu trenul, pentru că din autobuze era mai uşor să scapi.

— Ştii, când eram tânăr, lumea nu-i prea plăcea pe Ascultători, zise tatăl ei.

Darya se uita la bărbatul din faţa ei. Îşi ţinea privirea fixată în podea. Îi auzea răsuflarea prin despicăturile măştii – nu zgomotoasă, dar mai sonoră decât o răsuflare nefiltrată.

— De ce nu? întrebă.

— Pentru că erau consideraţi o cheltuială nejustificată, răspunse el. Că nu merită costurile, adică. Însă oamenii de la Biroul pentru promovarea artelor au insistat foarte tare că muzica poate să ajute o lume cu probleme. Şi când lumea a început să moară… Tatăl ridică din umeri. Au început toţi să înţeleagă de ce sunt aşa de importanţi Ascultătorii.

— De ce sunt aşa de importanţi?

— Datorită a ceea ce aud… E ca şi cum ar auzi ceva de dincolo de noi. Ceva mai mare decât noi. Coborî privirea şi-i zâmbi Daryei. Ne aduc aminte că în lumea asta se petrec mai multe decât putem vedea cu ochii şi atinge cu mâinile.

Darya nu prea înţelegea ce voia să zică taică-su, dar ştia totuşi că era ceva frumos în vorbele lui.

Apoi auzi ceva – răsuflări mai grăbite venind dinspre bărbatul din faţa lor. Văzu o picătură de

transpiraţie pe tâmpla lui. Părea foarte inofensiv – era scund, cu părul grizonant şi o cămaşă cu guler alb. Pantalonii erau călcaţi, cu dungă. Nu era un ucigaş. Însă amestecul distinct de teamă şi hotărâre din ochii lui era destul ca s-o facă pe Darya să-şi ţină răsuflarea.

Când bărbatul cu mască se îndreptă spre coborâre, scoase un bidon din geantă şi-l lăsă să cadă pe jos. Era un obiect pe care Darya îl văzuse doar în poze – metal mat, lung de vreo 15 centimetri, gros cam cât încheietura mâinii ei, cu o deschizătură în capăt, pe unde ieşea gazul.

Cineva ţipă. Tatăl Daryei îi puse mâna peste gură şi nas şi o ridică, prinzând-o peste burtă. Fugi spre partea din faţă a autobuzului, împingându-i pe ceilalţi cu coatele. Darya se străduia să respire, dar mâna tatei o împiedica să tragă aer în piept.

Taică-su îşi făcu loc şi coborî din autobuz. Împotriva voinţei sale, trupul Daryei începu să se zbată în strânsoare, în căutarea aerului. Taică-su o luă la fugă pe stradă şi intră pe o alee chiar când Darya începea să vadă pete înaintea ochilor.

Îi luă mâna de la gură, iar ea începu să răsufle întretăiat.

Tatăl ei nu apucase să-şi acopere gura. Şi dacă inhalase gaz? Dacă era infectat? Darya îşi înăbuşi un suspin. Dacă murea?

— E-n regulă, Dar. O strânse la piept. Mi-am ţinut răsuflarea. Suntem în regulă. Suntem bine.

★★★

Teoretic, singura trăsătură distinctivă a unui Ascultător era implantul. Era amplasat în lobul temporal al creierului. Nu ieşea prin piele, însă conţinea o vopsea care crea pe tâmpla dreaptă un model ca o pânză de păianjen. Ascultătorii trebuiau să-şi dea deoparte părul de pe faţă ca să se vadă modelul. Scopul lui era să-i facă uşor de identificat.

Implantul îi făcea ceea ce erau. Auzeau muzică pretutindeni – câtă vreme existau oameni, exista şi muzică.

Prima dată când Darya văzuse un Ascultător cu licenţă fusese în faţa Şcolii pentru Ascultători din Minnesota, pe cea de-a cincea treaptă de la baza unui şir de 30 de trepte lungi şi joase. Nu ajunseseră la centrul de testare în ziua cu bio-bomba, dar se duseseră după trei zile, de data asta mergând pe jos până acolo în loc să mai ia autobuzul.

Tatăl ei stătea lângă ea, ţinând-o de mână. Se opriră amândoi ca s-o privească pe Ascultătoare trecând pe lângă ei.

Era înaltă şi suplă, cu părul de culoarea pământului şi pielea palidă ca a mamei Daryei. Mergea fără nicio tresăltare, dar, în acelaşi timp, picioarele păşeau uşor pe beton. Purta o haină până la genunchi, care foşnea în bătaia vântului. Modelul de pe tâmplă era negru ca iodul, dar fusese ultimul lucru pe care-l băgase de seamă Darya.

Singurul lucru la care putea să se gândească era că această Ascultătoare a Morţii era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi că voia să fie ca ea.

Când trecu pe lângă Darya şi tatăl ei, Ascultătoarea înclină capul, aşa cum faci când încerci să auzi ceva. Paşii ei încetiniră doar o clipă, iar ea închise ochii.

După aceea, îl privi în ochi pe tatăl Daryei şi zâmbi. În pofida buzelor arcuite, în ochi tot mai avea o expresie de nelinişte. Trecu mai departe.

Trei săptămâni mai târziu, tatăl Daryei muri în urma infecţiei, iar Ascultătoarea aceea era singura persoană care-i auzise cântecul morţii.

★★★

Darya trecu testul, iar mama ei o înscrise în toamnă la Şcoala pentru Ascultători din Minnesota. Deşi mintea Daryei era încă tulburată de durere, asta îşi dorise tatăl ei, aşa că se duse.

Când văzu prima dată şcoala, i se păru prea mare pentru ea. Până şi treptele din faţă erau largi, făcute din dale de piatră neagră, mată. Clădirea în sine era

înaltă, din sticlă neagră cu grinzi care formau un X uriaş pe faţadă. Un ceas enorm, amplasat pe partea din faţă a clădirii, îi arăta că are cinci minute să ajungă la prima ei oră.

Se uită la hârtia pe care i-o trimisese şcoala, împreună cu vreo şase pachete şi documente, ca să-i spună unde să se ducă în prima zi. Toţi elevii noi aveau ore comune până când dădeau teste pentru niveluri diferite de studiu muzical sau până îşi alegeau specialităţile instrumentale.

Orarul spunea: *Ora 1, Introducere în studiul Ascultării, Sala A104.*

Darya ridică privirea când intră pe uşă. Nu putea vedea mare lucru dincolo de controlul de securitate. Un bărbat cu aspect sever, îmbrăcat într-o uniformă neagră, îi spuse să-şi pună geanta pe o bandă rulantă neagră, care o trecea printr-un scanner. Apoi trebui să intre în ceva care arăta ca un glob, cu un tunel prin el, ca să-i poată scana corpul. Trecuse prin ambele controale când dăduse testele, dar atunci fusese şi tatăl ei cu ea. De data asta îi era frică. Dacă n-o lăsau să treacă? Însă un alt bărbat, aflat de cealaltă parte, îi dădu înapoi geanta şi o lăsă să treacă. Coridorul de aici era cu totul diferit de holul prăfuit, cu dale verzi, din fosta ei şcoală. Aici, podelele erau din marmură albă – sau cel puţin ceva care arăta ca marmura –, iar pereţii erau bleumarin. Până şi dulapurile erau elegante – făcute din lemn închis la culoare, se întindeau pe pereţi cât vedea ea cu ochii.

Se uită la prima încăpere pe lângă care trecea – Sala A101. Era aproape. Trecu pe lângă o altă serie de dulapuri şi aruncă priviri în încăperile din stânga şi din dreapta. A104 era pe stânga. Trăgând adânc aer în piept, intră.

Încăperea era ciudat de tăcută. La nişte mese lungi de lemn, stăteau alţi zece copii de vârsta ei. Găsi un loc liber aproape de fundul clasei, lângă un băiat cu foarte mulţi pistrui care bătea cu creionul un ritm pe masă.

Sună clopoţelul. O femeie mai în vârstă, cu păr cărunt ondulat şi o porţiune de sprânceană lipsă, intră hotărât în clasă. Purta uniforma Ascultătorilor: un trenci negru, închis până la gât, şi pantaloni gri. Darya se aplecă într-o parte ca să vadă ce culoare avea implantul femeii. Roşu. Asta însemna că auzea cântecele vieţii, nu ale morţii.

Femeia îşi drese glasul, deşi n-avea de ce – nu vorbea nimeni.

— Bună! zise ea. Hai să nu ne batem capul cu prezentările. A, în afară de mine. Aici folosim numele de familie, iar al meu e Hornby. O să vă fac un rezumat al istoriei Ascultătorilor.

Darya ştia elementele de bază – că implantul Ascultătorilor avea legătură cu teoria stringurilor şi canaliza cumva vibraţiile corpului omenesc şi le preschimba în muzică. Dar se simţea ciudat de expusă fără să ştie mai multe.

— Teoria stringurilor a devenit larg acceptată în prima parte a secolului, spuse Hornby. Poate să-mi spună cineva ce e, practic, teoria stringurilor? Da… ce zici tu… cum te cheamă?

Băiatul de lângă Darya ridicase mâna.

— Christopher Marshall, doamnă.

— Hornby, Marshall. Dă-i drumul!

— Teoria stringurilor este teoria care spune că particulele subatomice sunt stringuri unidimensionale, în loc de tridimensionale, şi că stringurile unidimensionale formează urzeala universului.

— Bine, spuse Hornby. De asemenea, stringurile se află într-o permanentă vibraţie. Este important să ţinem minte, pentru că, atunci când dr. Rogers a creat primul implant, nu făcea decât să canalizeze vibraţiile şi diversele lor frecvenţe şi să le transforme în muzică. Abia succesorul ei, dr. Johnson, a ameliorat implantul ca să filtreze toate frecvenţele, cu excepţia celor produse de celulele umane, astfel încât numai oamenii să producă muzică. Vrea să-mi spună cineva de ce a făcut dr. Johnson aşa ceva? Tu, de acolo… te cheamă…?

— Samanth… adică Brock, spuse o fată din primul rând. A zis că a vrut doar să vadă dacă e posibil.

— De fapt, aşa a zis, dar ulterior am stabilit că a făcut-o ca să asculte muzica pe care o emitea soţia sa aflată pe moarte, adăugă Hornby. A convins o prietenă să încerce implantul, astfel încât să poată transcrie muzica. Aceasta a fost prima Ascultătoare. Însă implanturile nu s-au oprit aici. Făcu o pauză şi bătu cu arătătorul în modelul roşu de pe tâmpla ei. Ultimul dintre cei care au dezvoltat implantul a descoperit că poate filtra fie vibraţiile celulelor aflate în descompunere, fie pe cele ale celulelor care se regenerează. Cu alte cuvinte, putea face implantul să interpreteze fie sunetul vieţii unei persoane, fie pe cel al morţii. Multă vreme, Ascultătorii nu au vrut să aleagă cântecele morţii. Acum, când moartea este atât de frecventă, aceşti Ascultători sunt foarte căutaţi.

Darya îşi aduse aminte de privirea pe care i-o aruncase tatălui ei Ascultătoarea care-i auzise cântecul morţii. Păruse aproape vrăjită de cântec. Darya nu credea că femeia aceea alesese cântecele morţii pentru că aveau mai mare căutare.

Hornby bătu din palme.

— Acuma, că am terminat cu asta, aş vrea să vă chem pe rând ca să vă pot asculta cântecul vieţii şi să vă spun ce instrumente pare să includă. Spun „pare”, pentru că este evident că în cântecul vieţii unei persoane nu este implicat niciun instrument real. Anumite sunete ne duc cu gândul la anumite instrumente. Este important pentru că, în primul an pe care-l veţi petrece aici, veţi alege două din cele trei instrumente pe care trebuie să le stăpâniţi. Veţi petrece mare parte din timp încercându-le pe fiecare, ca să vedeţi către care gravitaţi. Să sperăm că evaluarea mea o să vă îndrepte în direcţia potrivită.

Fusese o lecţie de istorie foarte scurtă. Darya rămase la locul ei, cu mâinile încleştate de marginile scaunului, cât timp fiecare dintre ceilalţi

zece copii din clasă se duse în faţă ca să-l poată asculta Hornby.

Darya nu voia să se ducă. Nu voia s-o lase pe femeia asta s-o analizeze. Nu ştia de ce, dar i se părea ceva mult prea personal, mult prea intim pentru un astfel de decor.

Nu trecu mult până când Hornby arătă spre ea şi o chemă cu degetul, făcându-i semn să se apropie. Darya se ridică – prea repede; răsturnă scaunul şi trebui să-l aşeze la loc – şi se duse în faţă, cu mâinile agitându-se pe lângă ea.

Când se opri în faţa lui Hornby, femeia o întrebă:

— Numele tău?

— Darya Singh, spuse ea.

— Singh. Hornby râse uşor. Păi asta chiar se potriveşte[6]. Hai să te ascult un pic.

Atenţia lui Hornby se concentră pe chipul Daryei, deşi nu i se uita chiar în ochi. Privi fix câteva clipe, apoi încă vreo câteva… şi după aceea Darya deveni conştientă că Hornby se uitase la ea mult mai mult decât la oricine altcineva… şi apoi Hornby se lăsă pe călcâie, de parcă ar fi aruncat-o ceva în spate.

— Dumnezeule! murmură ea. Păru să-şi revină şi spuse mai vioi: Aud… vioară, violoncel, pian, ceva voce, trombon, trompetă, tobă… mai sunt şi altele, dar acestea sunt instrumentele dominante. Se aplecă puţin mai aproape de faţa Daryei, astfel încât fata văzu o sclipire albastră în ochii ei altfel verzi. N-am mai auzit niciodată atâta disonanţă într-un cântec al vieţii, spuse ea încet, ca să n-o poată auzi decât Darya.

Şi aşa începu educaţia Daryei ca Ascultător.

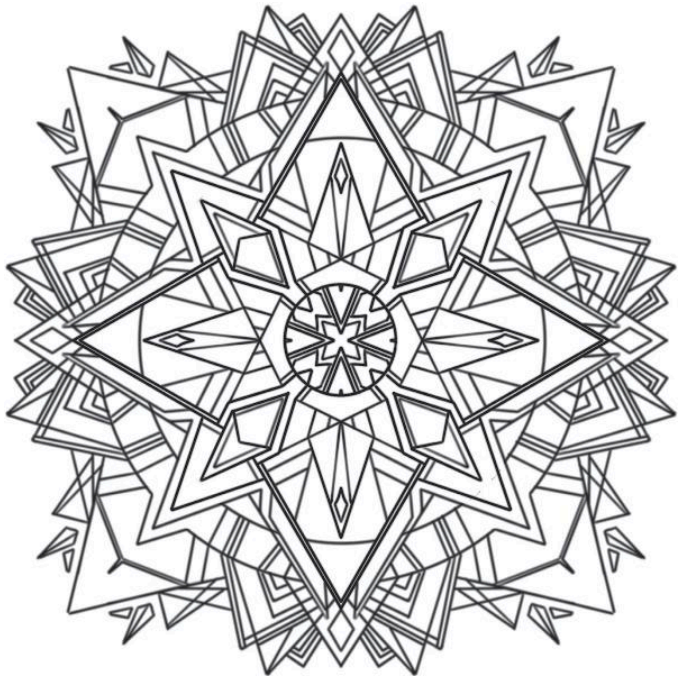

★★★

— Când primeşti implantul?

Darya împunse cu furculiţa o frunză de salată. După şapte ani la şcoala de Ascultători, luase testul final, o realizare pe care jumătate de clasă nu reuşise s-o obţină. Şi tot ce voia Khali să ştie era când o să înceapă să lucreze. Dar aşa era Khali – nu se gândea decât la muncă.

— De mâine într-o săptămână, zise ea.

— Ah.

— E prea repede, ştiu.

Khali se încruntă.

— Cum?

— O săptămână. Abia dacă am timp să-mi hotărăsc tot viitorul.

Expresia lui Khali era tot nedumerită. Darya avu senzaţia că, fără să vrea, începuse să vorbească în altă limbă. Ridică sprâncenele la sora ei mai mare.

Era amiază, dar ferestrele erau acoperite cu scânduri, aşa că în bucătărie părea să fie noapte. Lemnul nu împiedica infecţia să pătrundă dacă ar fi declanşat cineva o bio-bombă în apropiere, dar tot era mai bun decât nimic. Felinarul cu baterii de pe masă dădea o lumină portocalie, cu pâlpâiri false care imitau focul.

Khali stătea acum cu mama lor, în casa unde copilăriseră. Cu trei ani în urmă, Darya încetase să mai treacă pe-acolo în vacanţe, iar acum se mai vedea cu Khali doar când ieşeau la masă în oraş sau când era sigură că maică-sa dormea.

— Nu înţeleg, zise Khali. Ce hotărâre trebuie luată?

— *Hotărârea,* spuse Darya, încruntându-se. Ştii tu – cântecele vieţii sau cântecele morţii? E o alegere enormă. Şi schimbă totul.

— Dar o să alegi cântecele morţii, răspunse Khali scurt. Nu? Pentru că vrei să înregistrezi cântecul mamei înainte să fie prea târziu. Nu?

Darya plimbă frunza de salată prin farfurie.

— Nu i-au mai rămas decât câteva săptămâni dacă nu obţine transplantul. Cel mult, Darya.

Darya ştia foarte bine.

— N-o să primească alt Ascultător! N-avem destui bani, aşa cum stau lucrurile! Khali clătina din cap. Nu pot să cred că n-ai face aşa ceva pentru ea. Nu-mi vine să cred!

Darya ridică privirea, cu buzele strânse.

— *Mie* nu-mi vine să cred! zise ea. M-a controlat destul până acum; n-o s-o las să-mi controleze şi restul vieţii!

— Ce vrei să spui? Nu te-a controlat.

— Ne-a luat şi ce brumă de copilărie aveam, spuse Darya. Copiii n-ar trebui să gândească: „Ah, mami iar s-a îmbătat, aşa că mai bine nu mă apropii de ea.” Copiii n-ar trebui să aibă grijă de părinţii lor. Am făcut deja destule pentru ea. N-o să fac şi *asta* pentru ea.

Khali avea gura deschisă, dar nu spunea nimic. Părea pur şi simplu uluită. Apoi zise:

— N-ai văzut-o pe ea cea adevărată decât de câteva ori, Darya. Femeia pe care o ştii tu e doar alcoolul, care o înăbuşă.

— Implantul nu e ceva la care să poţi renunţa, Khali. Dacă alegi moartea, o alegi pentru totdeauna. Nu poţi să-mi spui că e datoria mea să aleg ceva

doar pentru că mămica noastră de doi bani capătă în sfârşit ce o aştepta dintotdeauna.

Darya îşi încleştă mâinile de marginea mesei, aşteptând ca sora ei să ţipe la ea sau s-o insulte sau altceva de genul ăsta, însă ochii lui Khali se umplură de lacrimi, iar buza de jos începu să-i tremure.

— Atunci… Khali se înecă. N-o face pentru ea. Fă-o pentru mine, ca să pot să aud… E singurul părinte pe care l-am… Te rog, Darya!

Darya îşi duse farfuria la chiuvetă şi aruncă resturile de salată în recipientul pentru deşeuri. Îşi spălă îndelung farfuria, curăţând încet, clătind încet. Nu voia să-i vadă Khali lacrimile din ochi.

— Nu ştiu dacă pot, spuse în cele din urmă.

★★★

— Negru sau roşu? întrebă din nou asistenta.

Toată viaţa ei, Darya dezvoltase o rezistenţă faţă de orice tip de obligaţie. N-o învăţase nimeni să facă aşa; poate că lumea o învăţase. Oamenii care declanşau bio-bombele o făceau din obligaţie religioasă, ca să grăbească apocalipsa. Imaginile pe care le văzuse cu autorii atacurilor nu dezvăluiau nicio încântare în faţa perspectivei sfârşitului lumii – încercau să rămână în viaţă după atacuri doar ca să poată ataca din nou.

Obligaţiile erau periculoase pentru că înceţoşau mintea. Voia să aleagă roşu ca s-o sfideze pe maică-sa sau pentru că asta îşi dorea ea? Voia să aleagă negru de dragul surorii ei? De unde să ştie ce vrea cu adevărat, dacă avea atâtea obligaţii care se băteau între ele – faţă de ea însăşi, faţă de mama ei, faţă de sora ei, faţă de răposatul ei tată?

Darya îşi aminti chipul Ascultătoarei în timp ce auzea cântecul morţii tatălui ei, suferinţa şi căldura luptându-se între ele pentru rolul dominant, de parcă ar fi apărat un secret, şi Darya tânji să-l înţeleagă. Şoapta acelei tânjiri era cea care luă decizia în locul ei.

— Negru, spuse.

Asistenta puse deoparte cilindrul roşu şi îl aşează pe cel negru pe o tăviţă, lângă patul de spital. Îi înfăşură un garou în jurul braţului, ca să-i iasă în evidenţă venele. Darya îşi simţi pulsul până în vârful degetelor, apoi o pişcătură puternică atunci când acul pătrunse în piele. Asistenta desfăcu garoul şi, cu un zâmbet, apăsă comutatorul care pornea perfuzia.

Darya trebuia să fie trează pe parcursul procedurii, astfel încât medicii să ştie că nu i-au afectat creierul în timpul introducerii implantului. Dar nu avea să-şi amintească nimic, datorită conţinutului pungii de perfuzie, şi era recunoscătoare. Nu voia să-şi aducă aminte cum i-au jupuit scalpul, i-au perforat craniul şi i-au introdus diverse lucruri în lobul temporal, zona creierului care prelucrează sunetele.

Tot ce reţinea ca să-i aducă aminte de timpul care trecuse era o ceaţă de imagini. Treptat, deveni conştientă de prezenţa unei persoane care şedea în faţa ei, dar i se părea că e ascunsă în spatele unei pelicule albe. Apoi se ivi un chip, şi era al lui Khali. Gura i se mişca, însă Darya nu o putea auzi. Avea ceva peste urechi.

Khali îşi acoperi pentru o clipă ochii, de parcă s-ar fi mustrat singură, apoi luă un carneţel şi un pix, cu care scrise: *Nu vor să auzi pe nimeni încă. Au zis că ar fi prea mult. Ţine urechile acoperite. Cum te simţi?*

Daryei îi zvâcnea capul, în special pe dreapta, unde era implantul. În afară de asta, se simţea doar greoaie şi avea senzaţia că s-ar putea să cadă direct prin saltea.

Nu voia să încerce să-i explice toate astea lui Khali, aşa că ridică degetul mare şi încercă să zâmbească, deşi era sigură că zâmbetul ei arăta mai degrabă a strâmbătură. Până şi obrajii îi simţea prea grei.

Khali avea ochii umezi. Mâzgăli încă un mesaj pe carneţel: *Mulţumesc.*

Darya ştia pentru ce-i mulţumea Khali. Dacă n-ar fi fost aşa de obosită, ar fi încercat să spună că nu luase hotărârea nici pentru Khali, nici pentru mama lor – că nici măcar nu era sigură că voia să asculte cântecul mamei lor, în ciuda a ceea ce alesese. Însă curând senzaţia de greutate i se adună în spatele ochilor, trăgând-o înapoi la somn.

Se trezi mai târziu, când din spatele jaluzelelor se vedea cerul întunecat, iar o asistentă îi examina incizia de pe scalp, îi tunseseră o parte din păr – 50 de centimetri pătraţi, de fapt. Ceruse să ştie exact cât.

Mama Daryei avusese un păr frumos în tinereţe, un castaniu-roşcat care strălucea ca o monedă în lumina soarelui.

Îi ajungea până la mijlocul spatelui, buclat fără speranţă – indiferent cât de tare încerca să-l întindă, refuza să stea drept. Darya se gândise de multe ori că era păcat că părul mamei o să moară odată cu ea, deşi îi plăcea şi părul ei.

Era ciudat, dar chiar înainte să-şi recapete complet cunoştinţa, îi venise în cap o amintire despre maică-sa, dintr-una din perioadele când nu bea. Darya ajunsese acasă de la şcoală în vacanţa de primăvară, iar mama ei îşi revenise – nu mai băuse de o lună, era roşie în obraji, vioaie şi plăcută. Făcuse prăjituri împreună cu Khali, în timp ce un vecin acoperea cu scânduri toate ferestrele, iar mama ei cânta cu voce subţire de soprană.

— Cântă cu mine! spusese mama. Ai o voce frumoasă, Darya.

Începuse un cântec pe care-l ştia şi Darya şi, deşi avea senzaţia că femeia aceea era o străină, Darya nu se putuse abţine şi i se alăturase. Făcuse pe loc o armonie, strecurându-şi vocea mai joasă alături de a mamei, iar acesteia îi dăduseră lacrimile – lacrimi de bucurie.

— Minunat, spusese ea.

Asta fusese în săptămâna în care Darya alesese vioara drept al treilea instrument al ei, deşi avea degetele prea slabe pentru coarde şi nu-i era uşor să

le ţină încordate prea mult timp. O alesese nu pentru că-i plăcea, ci pentru că era o provocare, pentru că ştia că, dacă biruia durerea, bucuria avea să fie şi mai mare.

Asistenta care examina locul inciziei observă că Darya se trezise şi-i zâmbi. Spuse ceva ce Darya nu putea auzi, datorită apărătorilor pe care încă le mai avea pe urechi. Asistenta îşi scoase mănuşile de cauciuc şi le aruncă într-un coş de gunoi. Darya era în sfârşit destul de trează ca să se uite împrejur – era într-o încăpere mare, cu multe paturi şi cu draperii care le separau unele de altele. Nu putea să vadă decât vârful picioarelor pacientului de lângă ea.

Pe noptieră se afla un teanc de cărţi – unele dintre preferatele lui Khali şi unele de-ale ei. Darya trase una dintre cărţile lui Khali şi începu să citească, rezemându-se de perne.

Cam după o oră, intră în salon şi Khali, ştergându-se la ochi cu o batistă. Era palidă – era evident că plânsese. „Am faţa ca un hamburger crud când plâng", spunea de obicei Khali. „E foarte jenant. Nu pot să mă ascund niciodată."

Khali strângea un telefon în mâna dreaptă, cea care nu era ocupată cu batista. Îl strângea aşa de tare, că părea să fie cât pe ce să rupă bateria în două cu unghiile.

— Ce-i? întrebă Darya.

Simţea cuvintele vibrându-i în gât, dar habar n-avea cât de tare le rostise. Khali nu-i făcu semn să vorbească mai încet, aşa că bănui că nu fusese prea tare.

Khali luă carneţelul şi creionul de pe teancul de cărţi şi începu să scrie.

Cererea mamei pentru un transplant de ficat a fost respinsă.

Darya dădu din cap. Evident. Alcoolicii nu primesc un ficat nou.

Am transferat-o aici, ca să fie lângă noi. E în salonul 3128.

Darya şi-ar fi dorit-o pe mama ei cât mai departe cu putinţă.

Arată îngrozitor.

Khali îi aruncă o privire, cu ochii mari, aşteptând. *Aşteptând ce?* se întrebă Darya, însă era o întrebare prostească. Ştia ce aştepta Khali: o ofertă. *O să-i înregistrez cântecul morţii pentru tine.*

Însă Darya nu făcu propunerea. Luă carneţelul din mâna soră-sii şi mâzgăli *Bine. Mulţumesc că mi-ai spus.*

★★★

Era miezul nopţii. Khali plecase de câteva ore, imediat după ce-i scrisese Darya răspunsul, dar nu furioasă – nu era stilul lui Khali. Se asigura întotdeauna că zâmbeşte când îşi lua rămas-bun.

Darya îşi coborî picioarele pe o parte a patului şi le lăsă să se legene o clipă înainte să le pună pe gresie. Era rece, sau poate că avea ea picioarele calde după ce stătuse îngropată sub pături aşa de multă vreme. Îşi întinse braţele în sus şi îşi simţi spatele trosnind, deşi nu-l auzea. Încă mai avea pe cap apărătorile de urechi.

Se duse la baie şi se uită în oglindă. Ce văzu o şocă. Nu se aşteptase ca implantul s-o schimbe aşa. Pe tâmplă i se lăbărţau venele negre, arcuindu-se peste sprânceană şi în jos, pe umărul obrazului. Întoarse capul ca să vadă cât de mult se întinsese cerneala spre spate – se vedea peste scalp până la bandajul care acoperea locul inciziei. În curând avea să-i crească părul peste ea.

Atinse stratul de puf care apăruse deja. Ştia că avea să crească la loc mai repede decât părul obişnuit – asistenta îi spusese, făcându-i cu ochiul, că îi dăduse cu nişte unguent de creştere, din cel pe care-l foloseau pentru bărbaţii vanitoşi şi bolnavii de cancer. Privindu-se în oglindă, Darya nu credea că ar fi deranjat-o să mai păstreze o vreme porţiunea rasă. O făcea să pară dură, exact ca şi cerneala implantului.

Se asigură că halatul de spital era strâns bine la spate, îşi puse papucii şi porni pe coridor. În capăt se afla o sală de aşteptare mare, cu ferestre care

dădeau spre oraş. Spitalul era una dintre clădirile înalte din această parte a Minneapolisului, aşa că avea să vadă mai mult decât de obicei.

Merse, târşâindu-şi picioarele, pe coridor; o durea capul, dar nu destul de tare ca s-o oprească. Într-un colţ al sălii de aşteptare, lângă ecranul televizorului, erau două persoane, care păreau frate şi soră. Sora se legăna înainte şi înapoi, cu mâinile strânse între genunchi. Priveau amândoi fix la televizor, dar de fapt nu se uitau la el.

Lângă fereastra din celălalt capăt al sălii, în picioare, se afla un tânăr cu nişte apărători de urechi ca ale ei, dar avea tot capul ras, nu numai 50 de centimetri pătraţi. Când privi într-o parte, Darya îl recunoscu – era Christopher Marshall.

Îi zâmbi când o văzu şi-i făcu semn să se apropie. Darya se îndreptă către el, uitându-se pe mese după ceva pe care să scrie. Dar apoi văzu că el avea deja un carneţel în mână, sprijinit de balustrada de lângă geamuri, iar după ureche avea un creion.

Se opri lângă el şi-i atinse bărbia cu degetele, întorcându-i capul spre ea. Voia să vadă ce implant alesese. Cerneala roşie care i se întindea pe frunte o dezamăgi. Sperase că drumurile li se vor mai întâlni în viitor, dar dacă alesese cântecele vieţii avea să

urmeze cursuri diferite în următorii doi ani şi avea să lucreze în altă parte după aceea.

El scrise ceva pe carneţel:

Ce te-a făcut să-l alegi?

Darya oftă şi-i luă creionul din mână. Stătu câteva clipe cu vârful pe hârtie înainte să înceapă să scrie, apoi şterse ce scrisese şi o luă de la capăt. Avu nevoie de câteva încercări până să găsească un răspuns care să-i placă: *Viaţa e ceva ce înţelegem deja. Moartea e un mister.*

El încuviinţă din cap, părând impresionat, şi scrise: *Am auzit că muribunzii sunt arţăgoşi cu Ascultătorii. Hornby s-a ales cu cicatricea aia de deasupra sprâncenei pentru că unul dintre clienţii ei i-a aruncat un ceas deşteptător în cap.*

Darya râse şi întinse mâna ca să-i scrie un răspuns. *Deci de-asta ai ales viaţa? Să ştii că poţi să porţi o cască.*

Christopher clătină din cap. *Nu. ~~Pesemne că voiam să~~ Oamenii nu se mai bucură de viaţă la fel de mult ca altădată. Cred că ar trebui.*

Darya încuviinţă din cap şi-şi rezemă coatele de balustradă. Făcu şi el la fel, lângă ea. Braţele lor, unul lângă altul, erau pe cât de diferite erau şi căile pe care le aleseseră – al lui era palid, pătat cu pistrui şi lung, al ei era cafeniu şi scurt.

Luminile oraşului erau frumoase noaptea, strălucind din birouri aflate în depărtare şi clipind pe clădiri, ca beculeţele de Crăciun pe care le pusese tatăl ei pentru că-i plăcea cum arătau, deşi nu le pornea decât o oră pe zi, ca să nu încarce factura de curent. Dar luminile acestea n-aveau nicio limită – aveau să fie aprinse toată noaptea, cât timp era destul de întuneric ca să le vezi.

Christopher scria din nou în carneţel.

Ai ascultat pe cineva până acum?

Darya clătină din cap.

El îşi muşcă buzele şi scrise: *Te superi dacă te ascult?*

Darya ezită. Cântecul vieţii ei mai fusese auzit de Ascultători şi înainte, dar acum era altceva. Era

primul cântec pe care-l asculta el şi voia să fie al ei? Se îndoia că el vedea la fel lucrurile, dar aşa i se părea ei.

Poţi să spui nu. Vreau doar să fie cineva pe care-l cunosc, nu cine se nimereşte să dea peste mine când ies din spital, scrise el.

Era un punct de vedere rezonabil. Ea avea să fie prima, dar avea să fie şi prima dintr-un lung şir. Luă creionul şi scrise: *Dă-i drumul!*

Christopher îşi scoase apărătorile de pe urechi, încet, ca să nu alunece şi să lovească incizia. Darya se întoarse spre el, deşi ştia că nu i-ar fi cu nimic mai uşor să-i audă cântecul dacă se uita la ea. Christopher rămase câteva clipe cu apărătorile de urechi strânse în mână, încruntându-se şi mijind ochii pe măsură ce începea să înţeleagă noile sunete pe care le auzea în minte.

Apoi, după câteva secunde, încetă să se mai încrunte şi să-şi îngusteze ochii. Chipul i se relaxă, iar gura se căscă, formând un „O" larg. Darya se foi, ţinându-se cu o mână de balustradă, stânjenită de privirea lui fixă. Şi chiar se uita *fix.* Ochii lui, în mod obişnuit aşa de curtenitori, erau larg deschişi şi *aţintiţi* asupra ei, apăsând-o până ce se văzu nevoită să-l privească şi ea.

Când o făcu, văzu o lacrimă prinsă în genele lui. Christopher o şterse cu dosul mâinii şi îşi îndesă apărătorile la loc pe cap.

Nu voia s-o mai audă? Îi făcuse ceva rău?

Departe de a o mai fixa cu privirea, Christopher se uita acum la papuci, la balustradă, la orice, numai la ea nu. După ce-l lăsase s-o asculte, după ce-şi expusese acea parte a ei, el n-avea nimic de zis, nici măcar o privire pentru ea?

Darya îi dădu înapoi carneţelul şi creionul şi plecă fără să-i mai scrie nimic.

★★★

După aceea, Darya merse multă vreme pe coridoarele spitalului, cam jumătate din timp neştiind sigur unde se afla. Trecu printr-o cantină,

apoi o zonă plină de plante în ghivece mari de lut, şi un coridor agitat, cu tărgi aliniate pe lângă pereţi. La ora 2.00, îşi dădu seama că se află pe un coridor cu saloane ale căror numere începeau cu 31. Oftând, merse până ce găsi salonul 3128 şi aruncă o privire prin geamul de lângă uşă.

Mama ei, cu părul roşu acum nepieptănat şi pielea pătată de galben, stătea întinsă în pat, conectată la o perfuzie şi câteva monitoare. Khali era aşezată lângă ea, cu capul pe marginea saltelei, dormind adânc. Lângă perete se afla o cutie de vioară. Probabil, în caz că Darya se răzgândea.

Darya se întrebă, nu pentru prima dată, de ce era aşa de ataşată Khali de mama lor. Tata îi spusese odată că mama lor se apucase de băut abia la doi ani după ce se născuse ea, când Khali avea deja şapte ani. Din câte ştia Khali, nu existase vreun incident care să declanşeze alcoolismul – nicio pierdere importantă, sau deces, sau ceartă –, dar povara lumii apăsase întotdeauna pe umerii mamei lor, mai mult decât în cazul altora. Şi ea cedase sub acea greutate.

O poveste tristă, poate, însă Darya nu se simţea deosebit de înţelegătoare. Lumea era îngrozitoare pentru toţi acum şi totuşi ceilalţi se trezeau, se îmbrăcau, se duceau la serviciu, îşi ţineau familiile la un loc.

Totuşi, nu prea avea importanţă, nu? N-avea importanţă dacă era înţelegătoare sau nu. Khali îi ceruse ceva. Khali îi fusese întotdeauna alături. Iar Darya avea să-i ofere ceea ce-i ceruse.

Deschise uşa. Zgomotul o trezi pe Khali, dar nu şi pe mama lor. Khali se holbă la sora ei de parcă ar fi fost vreo nălucă, iar Darya îşi imagină că aşa şi arăta, în halatul de spital deschis la culoare, cu părul pe jumătate ras, hoinărind nesigură. Uşa se închise în urma ei.

Se duse la cutia viorii şi se lăsă pe vine ca s-o deschidă. Khali adusese probabil vioara pentru că era uşor de transportat; n-avea de unde să fi ştiut cât de potrivită era în situaţia asta. Darya o alesese drept al treilea instrument pentru că îi era greu s-o

folosească. Părea cât se poate de potrivit să cânte la ea într-o situaţie care era şi ea dificilă.

De obicei, Ascultătorii urmăreau cântecele morţii cu un computer în mână şi nu cu un instrument muzical, ca să transcrie muzica, astfel încât să poată fi păstrată şi ascultată ulterior. Khali n-avea de unde să aducă un computer, şi nici Darya n-avea, aşa că trebuia să se descurce cu instrumentul.

Se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a patului mamei. Khali avea lacrimi în ochi şi deschise gura să vorbească, însă Darya îşi duse degetul la buze. Nu voia să audă recunoştinţa lui Khali – i-ar fi stârnit prea tare încăpăţânarea, ar fi făcut-o să-şi dorească să dea înapoi.

Darya ridică mâinile şi-şi scoase apărătorile de pe urechi. Le puse pe podea şi îşi aşeză vioara în poală. Înţelese, atunci, de ce se strâmbase Christopher când îşi scosese apărătorile. La început, nu auzi decât sunete – pocnete şi bocăneli şi tropăieli şi bubuituri. Se încruntă câteva clipe, pe măsură ce sunetele se transformau în note… în instrumente.

Şi apoi, în mintea ei se trezi la viaţă cântecul morţii mamei sale.

Notele erau joase şi constante la început, ca un solo de violoncel – dar nu ca un solo, mai degrabă ca o partitură de bas. Şi apoi, ca o boltă pe deasupra, se auzi ceva înalt şi dulce… chinuitor de dulce… mai rapid decât violoncelul… dar nu prea rapid, nu frenetic. După aceea, notele joase şi cele înalte se împletiră într-o melodie, răsucindu-se unele în jurul celorlalte, echilibrându-se în armonii. Se gândi la melodia pe care o cântase împreună cu mama ei în bucătărie. Mama ei avea atunci mâinile pline cu aluat de prăjitură.

Darya o privi pe mama ei aşa cum o privise Christopher pe ea, *fix,* încercând să extragă de pe chipul ei spiritul acestui cântec. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că mama ei era trează – era trează şi o privea.

Melodia se schimbă, devenind mai întunecată. Dacă ar fi fost să aibă o aromă, ar fi fost una de

ciocolată neîndulcită, amară, fină. Ochii mamei erau aţintiţi asupra ei, mai limpezi decât fuseseră în anii cât stătuse Darya cu ea, dar înroşiţi, urâţi. Îşi aduse aminte de noaptea când se trezise şi o auzise pe maică-sa spărgând farfurii în bucătărie, urlând furioasă, dintr-un motiv oarecare, la tatăl lor. Simţi cum o cuprinde mânia.

Dar muzica îşi urma cursul, crescând din nou, înălţându-se, mai tare. Era aşa de tare, încât Darya dădu să-şi astupe urechile, dar nu putea opri cântecul acesta astupându-şi urechile, nu putea bloca sunetul morţii mamei ei. Sunetul sfârşitului ei.

Puternic şi tunător, o bătaie de inimă încrustată într-un cântec, jos şi înalt, vibrând în capul Daryei. Chiar dacă s-ar mai fi auzit o mie de simfonii pe lângă el, Darya tot l-ar fi desprins dintre celelalte… era stăruitor… trebuia să-l audă… îşi luă vioara şi o aşeză între bărbie şi umăr.

Darya nu ştia cu ce să înceapă. Erau prea multe melodii deodată în acest cântec complex al morţii, era greu de ales una singură. În cele din urmă, izolă ceea ce păreau să fie notele dominante şi începu să le cânte. Nu era la şcoală de suficient de mult timp ca să se descurce bine, dar îşi aduse aminte ce învăţase: întâi asculţi şi le încredinţezi degetelor misiunea de a cânta ceea ce tocmai ai auzit. Nu te asculta pe tine; ascultă cântecul.

Darya le încredinţă degetelor misiunea. Cânta cu furie, cu ochii strânşi şi fălcile încleştate, pe măsură ce cântecul se ridica din nou, notele răsucindu-se şi luându-şi locul unele altora. O dureau braţele şi îi zvâcnea capul, dar tot cânta mai departe, nu pentru mama, şi nici pentru ea şi de-acum nici pentru Khali, ci pentru că melodia îi cerea s-o cânte, să-i găsească momentele cele mai puternice şi să le scoată la lumină, ca să le poată auzi şi altcineva.

Apoi degetele pierdură din viteză, găsind melodia pe care o auzise la început, notele joase, statornice. Degetele trecură la notele înalte, dulci, notele care se loveau unele de altele cu atâta putere, încât i se părea că s-ar putea sparge în două. Erau slabe, aşa cum şi mama era slăbită, întinsă pe canapea, în cămaşă de noapte – dar şi frumoase ca mama ei. Erau zâmbetele care ieşeau la iveală după-amiaza, când mama era mai lucidă, şi lacrimile de bucurie când auzea glasul fetei sale, şi degetele uşoare care treceau prin părul Daryei când o pieptăna, în dimineţile ei mai bune.

Şi apoi notele deveniră din nou joase, joase şi lente şi abia schimbându-se, abia mişcându-se, un glas nelămurit aproape în singurătate. Erau povara, povara pe care o purtase mama ei, lumea care o învinsese.

Cântecul, mişcându-se în creierul Daryei… melodios… disonant… rapid… lent… jos… frumos…

Apoi simţi lacrimi pe obraz, aruncă vioara pe pat şi fugi.

Fugi. Auzea fragmente de cântec peste tot în jur, şi-şi lipi palmele de urechi, dar nu-i folosi la nimic.

Lumea era *zgomotoasă,* mai zgomotoasă decât putea suporta.

Totuşi, oricât de mult fugea, auzea în amintire cântecul morţii mamei, cea mai puternică muzică pe care o întâlni în goana ei până în salon.

Asistenta o văzu când se întorcea şi o prinse de braţ.

— Unde-ţi sunt apărătorile? Unde ai fost?

Darya nu făcu decât să scuture din cap. Asistenta o luă la fugă pe coridor şi se întoarse în câteva secunde cu alte apărători în mână. I le puse Daryei pe urechi şi muzica încetă. Uşurarea îi străbătu tot trupul ca un val de apă rece. Asistenta o conduse de-acolo.

Darya se târî în pat, îşi strânse genunchii la piept şi se holbă la peretele din faţă.

Dormi până după prânz. Khali veni să stea de vorbă cu ea, ba chiar îi şi atinse uşor mâna, dar Darya pretinse că nu simte. Făcuse ce voia soră-sa, dar n-o făcuse din toată inima; o făcuse din obligaţie, ceva ce evitase întotdeauna. Şi era furioasă – furioasă pe ea însăşi, pentru că o făcuse, şi furioasă pe Khali, pentru că o determinase să creadă că trebuie s-o facă, şi furioasă pe cântecul morţii, pentru că refuza s-o lase în pace din clipa în care se trezise.

Darya rămase în pat toată ziua, mâncând cu linguriţa jeleu aromat şi uitându-se la reportajele despre un atac ce avusese loc în dimineaţa aceea în Kansas City. Se holba amorţită la bilanţul morţilor. Uneori treceau săptămâni întregi până când apăreau simptomele infecţiei, iar alteori era nevoie de doar câteva minute – depindea de puterea bio-bombei.

Oare cât timp avea să treacă până când lumea rămânea fără oameni?

Darya tresări când un fragment din cântecul morţii mamei sale îi răsună iar în minte. O durea pe dinăuntru, vag, dar complicat, şi la fiecare câteva secunde simţea lacrimile pişcându-i ochii ca nişte pensete. Încercă să le înăbuşe, dar tot veneau, înceţoşând ştirile. Nu ştia ce să facă, aşa că rămase în camera ei.

Seara, lăsă mâncarea neatinsă pe tavă şi porni din nou pe coridor, îndreptându-se către sala de aşteptare. Acum erau mai multe persoane, majoritatea citind reviste sau uitându-se la ceas. Era şi Christopher acolo, aşezat pe unul dintre scaune, cu un teanc de foi în braţe. Când Darya intră, privirea lui se îndreptă direct spre ea.

Îi făcu din nou semn. Nu mai avea apărătorile de urechi pe cap şi părea uşor agitat, tresărind la sunete pe care ea nu le auzea. Însă cântecele nu păreau să-i facă rău. Poate că învăţase cum să nu le mai audă.

Se aşeză lângă el şi-şi scoase apărătorile. De data asta, nu mai auzi sunete dezordonate când le scoase – auzi direct muzică, peste tot, dar nu la fel de puternic ca în restul spitalului. Oamenii de-aici nu erau bolnavi.

Fiecare om are un cântec al morţii, oricât de tânăr şi de sănătos ar fi, şi fiecare om are un cântec al

vieţii, chiar şi când e pe moarte. Fiecare om moare şi trăieşte în acelaşi timp, dar cântecul morţii devine tot mai viguros pe măsură ce se apropie momentul morţii, aşa cum şi cântecul vieţii este cel mai viguros la naştere. Darya auzea cântecul morţii lui Christopher, aşa de slab, încât abia dacă era mai mult decât o şoaptă, însă i se păru că aude în el o orgă şi o voce limpede.

— Am stat aici toată ziua, sperând că o să te întorci, zise el. Voiam să-ţi spun că-mi pare rău pentru aseară, pentru cum m-am purtat.

— Puteai să-i întrebi la ce salon sunt, răspunse ea.

Christopher se încruntă, de parcă nu i-ar fi trecut prin cap.

— Mă rog, zise el, aşa a părut mai degrabă o penitenţă.

Darya nu se putu abţine – zâmbi puţin. Apoi îşi aduse aminte graba cu care-şi acoperise Christopher urechile, iar zâmbetul i se şterse de pe chip.

— A fost copleşitor, zise el. Cântecul tău. Nu pot să mi-l scot din cap. Chiar şi când îl ascultam, era prea mult… insuportabil de mult, aşa că a trebuit să-i pun capăt.

Îi arătă prima foaie din teancul pe care-l ţinea în braţe. În capul paginii scria *Daria.* Nu luă în seamă greşeala din nume şi se uită dedesubt – note muzicale desenate grosolan, rânduri după rânduri.

— Am scris o parte din el, zise el. Vrei să-l auzi?

Dacă voia să-şi audă cântecul vieţii? Sigur că da.

Darya încuviinţă încet din cap.

— Atunci, haide! zise el.

O luă de mână şi ieşiră din sala de aşteptare. Darya se uita la mâinile lor strânse una într-alta în timp ce mergeau pe coridoarele spitalului. Apoi se uită la obrazul lui, acoperit de pistrui, dar nu la fel de închişi la culoare cum erau cei de pe braţe, mai puţin pe nasul lung şi îngust.

O duse către nişte uşi duble. Pe cea din stânga scria *Capelă.* Christopher o deschise şi o luară pe culoarul dintre bănci. Nu era nimeni înăuntru, ceea

ce era bine, pentru că el se îndrepta direct către pian.

Christopher se instală pe banchetă şi aşeză pe suport primele câteva pagini cu note. Se uită spre ea pe furiş, pe sub sprâncene, apoi îşi puse mâinile pe claviatură şi începu să cânte.

La început, cântecul i se păru nefamiliar – câteva acorduri, nişte note izolate, lente şi metodice. După câteva clipe, Darya avu senzaţia că-l recunoaşte de undeva, deşi nu-şi dădea seama de unde. Oare o persoană îşi recunoştea pur şi simplu cântecul vieţii, indiferent dacă-l mai auzise sau nu? Pentru că-i aparţinea, poate?

Degetele lui Christopher începură să se mişte mai rapid, apăsând mai puternic clapele. Notele crescură, deveniră mai *zgomotoase,* încrâncenate, de parcă ar fi dat glas furiei ei. Şi apoi, când începură să se ciocnească, îşi dădu seama de ce îi erau cunoscute.

Îşi puse mâinile pe pian, cu o octavă mai sus decât Christopher, şi cântă, cât de bine putu, fragmentul din cântecul morţii mamei ei care-i stăruia în cap încă de seara trecută. Se potrivea perfect cu un fragment din cântecul vieţii ei. Nu era chiar armonie, dar nici chiar repetiţie – unele fragmente de note erau în perfectă concordanţă, iar altele se aşezau deasupra cântecului vieţii ei, scoţând la iveală, prin contrast, bogăţia acestuia, dar alte fragmente erau similare, însă veneau cu o secundă întârziere, ca şi cum cântecul mamei îl urmărea pe al ei pe claviatură.

Şi îşi dădu seama că mama era ca ea – furioasă, slabă, complexă, sensibilă –, totul, bun sau rău, îmbinându-se în această melodie care făcea cântecul Daryei să fie şi mai frumos. Darya nu mai văzuse niciodată asemănările, dar erau acolo – îngropate, dar ieşind la lumină în momentele ocazionale de luciditate ale mamei, ieşind la lumină în amintirile lui Khali despre o femeie pe care Darya abia dacă o cunoştea, iar acum, ieşind la lumină chiar în Darya.

Simţi cum zâmbeşte, şi apoi râde, şi apoi plânge, şi apoi toate la un loc.

— Nu e tocmai frumos, spuse Christopher în timp ce cânta ultima notă de pe ultima pagină. Îi aruncă o privire. Nu vreau să sune ca o insultă. Sunt foarte ataşat de el. Mă tot urmăreşte.

Cum Darya nu răspunse, el o privi puţin alarmat.

— Îmi pare rău, a fost nepoliticos?

Darya clătină din cap şi-şi puse mâna stângă peste mâna lui dreaptă, ducând-o către clapele potrivite. Degetele lui le încălzeau pe ale ei. Christopher se uită la ea, cu un zâmbet uşor.

— Mai cântă asta o dată, spuse ea încet, arătând unde începea un fragment.

Îşi luă mâinile de pe pian şi ascultă în timp ce Christopher relua fragmentul.

Închise ochii şi se mişcă fără să ştie în ritmul notelor.

Greşise când spusese că moartea era misterul, şi nu viaţa.

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

VIM ŞI VIGOR

Edie stătea aplecată peste tabletă, cu stylusul în mână, privindu-şi schiţa. Vigor, eroina superputernică a Protectoarelor, stătea în picioare pe marginea terasei unei clădiri, cu vârfurile degetelor însângerate după ce sfărâmase în două un bolovan cu muchii ascuţite. Edie îi desenase pistrui pe nas şi pe fruntea încruntată, ca un omagiu pentru scriitorul de fan-fiction a cărui operă o adapta.

Era aproape gata. Nu mai trebuia decât să-i aranjeze capa astfel încât să pară că flutură.

După ce zi avusese, se bucura de puţină distragere. Fusese invitată la balul de absolvire – de două ori. Şi deşi prietena ei, Arianna, insista că asta-i o „nonblemă" – o problemă care nu era de fapt o problemă, cum ar fi să nu-ţi mai încapă banii în portofel –, Edie tot abia îşi trăgea sufletul. Şi nu în sensul bun.

Haşură căptuşeala capei, cu colţul ridicat în vânt. Vigor era una dintre cele patru supereroine din „Protectoarele", o serie de bandă desenată în care apăreau supereroinele favorite ale lui Edie. Vigor făcea pereche cu sora ei, Vim. Se aleseseră cu superputeri după ce fuseseră expuse la o explozie radioactivă. Separat, Vim avea energie nelimitată şi n-avea nevoie să doarmă niciodată, iar Vigor avea o forţă ieşită din comun, însă împreună puteau invoca o energie scânteietoare şi distructivă căreia îi spuneau Sarcina.

Telefonul îi zbârnâi pe birou. Se aplecă să citească noul mesaj. Arianna, bineînţeles.

Arianna: Pro să mergi la bal cu Evan: arată bine, e inteligent, are darul conversaţiei. Contra: Preţios. Mi-a corectat greşelile gramaticale odată.

Edie se uită urât la telefon. Arianna încerca doar să fie de ajutor, dar o hăituise toată ziua să se hotărască. Avea totuşi dreptate în legătură cu Evan.

Prietenia lor cu aer de flirt se născuse în timpul sesiunilor de fumat pe câmpul aflat peste drum de liceu, în pauza de prânz. Evan era singurul care vorbea cu ea despre creierul omenesc mai mult de cinci minute. Dar toate poveştile pe care le citea el erau despre bărbaţi apatici cărora nu le păsa de nimeni şi de nimic şi o invitase la bal între două fumuri trase din ţigară.

Edie: Păi ai folosit „între” în loc de „printre”.

Arianna: Şşşşt.

Arianna: Pro pentru Chris: sexy, amuzant, se zice că sărută bine. Contra: aţi ieşit împreună un an, aşa că e rost de dramă.

Cândva, îl iubise pe Chris Williams. Sau cel puţin aşa păruse, în bezna de pe bancheta din spate a maşinii lui, cu mâinile lui pe ea, sau înotând în lacul din spatele casei lui, în dogoarea verii. Îi plăcuse strălucirea zâmbetului pe pielea lui întunecată şi felul cum le deschidea uşa altora, chiar dacă întârzia din cauza asta. Însă relaţia lor fusese ca o casă fără temelie – o furtună neînsemnată o luase cu totul.

Bine, poate că nu fusese chiar o furtună neînsemnată.

Fusese un morman de fiare contorsionate şi o ladă de lemn coborâtă în pământ.

★★★

Stylusul lui Edie tremură pe ecranul tabletei, iar ea înjură, ştergând în grabă linia rătăcită care stricase capa lui Vigor. Iar avea în gât senzaţia aceea de fierbinţeală şi sufocare. Primise încă un mesaj, care stătea deschis pe birou, aşteptând un răspuns.

555-263-9888: Bună! Sunt Lynn. Vrei să vii cu noi diseară la filmul cu Vim şi Vigor?

Lynn ataşase la mesaj un selfie, în care mima un pupic şi avea pe buze rujul mov caracteristic al Transformei.

Lynn era jumătate din ce mai rămăsese din Clubul de bandă desenată Protectoarele, în care Edie intrase în gimnaziu. Iniţial, fuseseră patru membre – Edie, Kate (fondatoarea), Lynn şi Amy –, după cum şi în Protectoarele erau patru supereroine – Vim, Vigor, Transforma şi Haze –, aşa că fiecare îşi asumase numele şi identitatea uneia dintre acestea. La vremea aceea, era mişto.

Fuseseră de-a dreptul inseparabile timp de patru ani. După aceea, Kate, care era întotdeauna plină de idei discutabile, propusese să se ducă într-o seară cu maşina la un 7-Eleven, deşi abia îşi luase permisul cu care putea să ia lecţii de conducere.

Ar fi trebuit să fie o plimbare de 20 de minute după dulciuri şi se sfârşise cu un accident de maşină.

Amy nu mai era, iar locul ei de veci din cimitirul Serene Hills de lângă oraş era marcat cu o piatră funerară simplă, care avea, lângă nume, o fantă pentru informaţii despre ea.

La vârsta ei, „informaţiile” se rezumau la câteva fişiere cu proiecte artistice din copilărie şi datele şcolare.

555-263-9888: Weekendul premierei! (!!!!111!)

Cândva, Clubul de bandă desenată Protectoarele discuta *încontinuu* despre lansarea iminentă a unui film cu Vim şi Vigor, dar până anul trecut asta păruse puţin probabil. Kate îi trimisese chiar un mesaj lui Edie când fusese anunţată data lansării, însă Edie nu ştiuse ce să-i răspundă. Iar acum se întâmplase, iar ea nu ştia ce să facă – nici în legătură cu balul, nici cu Kate şi Lynn, nici cu nimic altceva.

Respiră adânc, îşi spuse. Terapeutul îi spusese să nu se împotrivească anxietăţii când apare, să-şi numere doar răsuflările şi să o accepte. Asta încercă să facă. Şi, cum inima tot îi mai bătea nebuneşte după câteva minute, scotoci prin geantă după cutiuţa cu pastile care-i fuseseră prescrise exact în acest

scop. Îşi simţea degetele stângace, aproape amorţite. Edie vârî o pilulă în gură şi o înghiţi fără apă.

Apoi îi scrise un răspuns lui Lynn.

Sigur. Ora şi locul? Trebuie să susţin cauza.

Aşa vorbeau întotdeauna despre Protectoare, ca fiind ceva mai mult decât nişte benzi desenate. Erau o cauză, pentru că erau poveşti despre femei care erau eroi, nu doar reporteri îndrăzneţi sau iubite care să fie sacrificate pe altarul celui mai nou personaj negativ.

După ce trimise mesajul, îşi luă stylusul şi reîncepu să deseneze.

★★★

Edie le aşteptă pe Lynn şi Kate în faţa cinematografului, strângându-şi la piept poşeta şi simţindu-se stingherită. O zări pe Kate de departe, datorită hanoracului uriaş şi lălâu cu Protectoarele, cu simbolul grupului în faţă, arcuit şi albastru. Şi Lynn era uşor de văzut, pentru că purta bentiţa ei de Transforma, cu coarne care se bălăngăneau. Transforma se putea preschimba în orice animal sau

extraterestru peste care dădeau Protectoarele, deşi în forma ei „omenească” avea întotdeauna coarne roşii. Şi buze mov.

Kate îşi vârî mâinile în buzunarul de pe burtă al hanoracului şi se încruntă uşor la Edie când se apropie. Nasul ei pistruiat se încreţi puţin.

— Bună! spuse Edie.

Oare Kate ştia că Edie încă îi mai citeşte povestirile de amator pe care le scria despre Protectoare? Kate categoric nu ştia că Edie încă mai făcea schiţe după ele. I-ar fi plăcut dacă ar fi ştiut? Sau ar fi considerat că e o chestie jalnică?

Edie nu ştia de ce o interesau în continuare Protectoarele sau de ce mai urmărea ceea ce scria Kate. Nu ştia de ce îşi păstra toate lucrurile legate de Protectoare în dulap în loc să le arunce. Sau de ce îi era mai uşor să renunţe la Kate decât la ceea ce le adusese la un loc.

— Bună! spuse şi Lynn, un pic prea vesel. Păi… mergem? Vrem locuri bune, nu?

Păşiră înăuntru, scanându-şi biletele la intrare. Conversaţia era în cel mai bun caz răzleaţă. Parcă lăsau toate loc pentru o a patra persoană să intervină, numai că a patra persoană nu era acolo. Amy avusese dintotdeauna o atitudine critică faţă de benzile desenate, mai mult decât Edie, Kate sau Lynn. Edie crezuse multă vreme că nici măcar nu-i *plăceau,* asta înainte să vadă dormitorul lui Amy şi toate posterele prinse cu pioneze pe pereţi şi teancul de tricouri cu Protectoarele din dulapul lui Amy. Pur şi simplu aşa era Amy, era critică de felul ei.

Se instalară în mijlocul sălii, pe rândul din mijloc. Edie simţea podeaua lipicioasă sub tălpi. Strecurase în sală o cutie de bomboane, stafide învelite în ciocolată, preferatele ei. Îşi adânci degetele în cutie, iar Kate o privi o clipă înainte să întindă mâna, cerând şi ea câteva în tăcere. Edie i le întinse mecanic, muşchii ei amintindu-şi cum e să fii prietena lui Kate, chiar dacă restul trupului ei, nu.

— Abia aştept să văd cum ilustrează Sursa, îi spuse lui Kate, peste Lynn.

Lynn era un bun mediator şi îi era greu să ia partea cuiva. Amy era cea care declanşase disputele, iar Lynn cea care detensionase situaţia de fiecare dată. Însă Kate şi Edie nu prea se mai certau acum.

Edie îşi trecu degetele peste velurul roşu-închis cu care erau îmbrăcate scaunele, tocit acolo unde stăteau apăsate coapsele celor mai mulţi spectatori, şi privi ecranul micuţ în timp ce aştepta o reacţie din partea lui Kate. Era aşa de devreme, încât pe ecran rulau banalităţi în loc de prezentarea viitoarelor premiere.

— Am emoţii, zise Kate. Filmul n-a avut buget prea mare. Ştiţi voi, pentru că nu-i ceva sigur.

— Mda, ştie toată lumea că filmele cu eroine nu fac bani, răspunse Edie, dându-şi ochii peste cap. Mai puţin, să zicem, ăla cu Wonder Woman…

— Şi *Black Widow!* interveni Lynn, cu corniţele legănându-i-se pe arcuri.

— Nu îi interesează decât datele, spuse Edie cu fermitate prefăcută. Nu vă implicaţi emoţional, doamnelor. Apropo, suferiţi de sindrom premenstrual?

Kate râse.

— Şşt! făcu Lynn pe neaşteptate. Încep să se stingă luminile.

Şi dintr-odată reveni – senzaţia aceea că ţi se taie răsuflarea, când toate aşteptările şi speranţele şi spaimele adunate de-a lungul anilor stau în cumpănă pe muchia cuţitului. Când ai iubit ceva aşa de multă vreme şi din aşa de multe motive, încât nu vrei decât ca dragostea aceea să crească în tine.

Îşi încleştă mâna pe braţul scaunului şi privi, uitând de stafidele învelite în ciocolată care i se vărsau în geantă, şi de încordarea care o îndepărtase tot mai mult de Kate, până ajunseseră să nici nu mai poată vorbi una cu alta, şi de felul cum mesteca Lynn aşa de zgomotos, încât Edie abia mai auzea replicile rostite mai încet.

Le privi pe Vim şi Vigor ieşind şovăitor din starea iniţială de nesiguranţă şi acceptându-şi eroismul şi salvând oraşul.

Le privi crescând împreună şi apoi despărţindu-se, şi regăsindu-se pentru a alcătui ceva mai mare decât era oricare dintre ele luată separat.

Şi în momentele culminante, când părea că Vigor s-ar putea să se fi pierdut în forţa Sursei, îndreptând-o către distrugere în loc de tămăduire, Edie o privi pe Kate în ochi şi zâmbi.

— Şi partea unde Vim bea cafea la două mâini, cu toate teancurile alea de hârtii pe lângă ea? întrebă Kate râzând.

— Clasic pentru Vim. Nu poate să se ducă nicăieri fără să işte haos, răspunse Edie, nu se ştie de ce aproape cu mândrie.

În definitiv, Vim fusese *a ei.*

— Finalul a fost puţin cam grăbit, zise Lynn. Dar mi-a plăcut restul. Mă întreb dacă o să meargă bine.

— Să sperăm, răspunse Kate. Mi-aş dori foarte tare o continuare.

— Mda, şi eu, spuse Edie, puţin melancolică.

Până să iasă continuarea, o să fie toate la facultate, şi dacă n-o să mai găsească pe nimeni cu care să împărtăşească pasiunea pentru Protectoare? O să fie nevoită să pretindă că s-a terminat, aşa cum făcuse cu Arianna?

Kate se uită la telefon.

— E încă devreme. Nu vreţi să mergem la mine?

— Sigur, acceptă Edie, deşi îi păru rău în clipa următoare.

Lynn avea pe chip expresia aia care arăta că o să spună nu.

— Trebuie să mă duc acasă, zise ea. Nu mi-am terminat tema la fizică şi nu-s nici pe departe cea mai bună la materia asta.

Kate îi aruncă lui Lynn o privire plină de înţeles, care o făcu pe Edie să-şi dea seama cât de puţin ştia acum despre viaţa lui Lynn. Habar n-avea dacă Lynn sau Kate erau cele mai bune la şcoală, dacă vreuna dintre ele ieşea cu cineva sau dacă începuseră să bea, să se giugiulească sau orice altceva.

Iar Edie fusese deja de acord să meargă la Kate. Dacă dădea înapoi acum, ar fi fost evident că nu se mai simte în largul ei doar cu Kate.

— Ăăă… ne vedem acolo? o întrebă pe Kate.

— Sigur, răspunse Kate, părând puţin nesigură.

Edie nu putea să nu se gândească la cât de uşor ar fi fost totul dacă ar fi putut să spună pur şi simplu ce se petrece. *Uite ce-i, e clar că noi două nu ne simţim în largul nostru fără să fie şi Lynn de faţă, aşa că poate ne vedem altă dată?* Dar nu aşa face lumea.

Edie se lovea tot timpul de barierele dintre oameni, dorindu-şi să fi fost mai uşor de înlăturat.

★★★

Casa lui Kate era solidă şi modernă, cu podele deschise la culoare, pereţi albi şi cărămizi de sticlă în loc de geamuri. Când ajunse, Edie se duse direct în bucătărie, unde ştia că o s-o găsească pe Kate, răsturnând floricele într-un castron şi cotrobăind prin frigiderul ei alb după o cutie de suc.

— Vrei? o întrebă Kate.

— Nu, mulţumesc, răspunse Edie. Unde sunt doctorul şi doctorul Rhodes?

Poreclele ei afectuoase pentru părinţii lui Kate, dintre care unul studia creierul, iar celălalt, istoria.

Tatăl lui Kate – cunoscutul doctor Russell Rhodes – inventase Protocolul Elucidării, o tehnologie de realitate simulată care ajuta persoanele implicate în domenii cu nivel ridicat de stres să gândească limpede şi să ia decizii corecte. Folosea practic o cercetare extinsă, principii

psihologice şi sociologice, precum şi convingerile personale pentru a scoate la iveală, cu ajutorul realităţii virtuale, consecinţele probabile ale anumitor hotărâri. El preconizase că va fi folosit pentru a-i ajuta pe liderii lumii să ia decizii, însă domeniul judiciar fusese cel mai atras de această inovaţie. Era folosit în prezent în închisori, pentru reabilitarea infractorilor, şi pentru prevenirea criminalităţii în rândul populaţiilor cu risc crescut.

— Au un rendez-vous, răspunse Kate, strâmbându-se. Aşa fac mai nou. Şi se giugiulesc şi în bucătărie.

Edie zâmbi. Părinţii ei aveau paturi separate în ultima vreme, susţinând că motivul era sforăitul mamei, dar Edie ştia că nu era vorba numai despre asta.

— Şi aşa. Kate îşi roti cutia de suc. Ai observat cum apare Haze la sfârşitul filmului?

De parcă Edie ar fi putut să nu observe. Haze era cea mai tânără supereroină din grupul Protectoarelor, iar filmul stabilea povestea originii ei, arătând o adolescentă care privea din mulţime în vreme ce Vim şi Vigor îşi revendicau victoria asupra personajului negativ.

„Haze” îi spuneau ele lui Amy. Şi ea fusese cea mai mică dintre ele.

— Mda, spuse Edie. Au ales bine actriţa, cu părul ăla roşu ca focul.

— Mai ţii minte când a încercat Amy să se vopsească acasă şi a pătat cu vopsea roşie cada? Kate zâmbi la cutia de suc. *Ce furioasă* a fost maică-sa…

— Da, şi şuviţele decolorate s-au făcut roz, sublinie Edie. Ceea ce i-aş fi putut spune că o să se întâmple, dacă ar fi întrebat, dar *nu*…

— Întotdeauna ai fost cea mai bună la chestii de-astea, spuse Kate. Presupun că e logic că ai devenit profesionistă.

Edie aruncă o privire la hainele de pe ea – nimic special, doar nişte jeanşi roşii şi un sacou sport cu o insignă mică la rever. Un craniu şi nişte oase

încrucişate, ca să se asorteze cu cele de pe vârfurile pantofilor fără toc. Dar era mult mai elegant decât hanoracul lălâu al lui Kate.

— Te referi la haine?

— Da.

Kate clătină din cap şi îşi încreţi nasul pistruiat.

— Scuze, cred… Cred că e mişto să ştii despre toate chestiile alea. Încă îmi mai aduc aminte ziua în care mama mi-a dat o perie în loc de pieptăn, cu aerul că „A, probabil că aşa ţi-ar fi mai uşor".

Mama lui Kate avea o tunsoare scurtă, practică, şi Edie n-o văzuse niciodată folosind alte farduri decât un pic de anticearcăn pe sub ochi. Însă părul lui Kate era ondulat şi des, încreţit la rădăcină, astfel că strălucea când trecea lumina prin el, şi avea genele lungi şi curbate la care alţii doar tânjeau. N-avea nevoie de rimel.

— Şi eu îmi aduc aminte, spuse Edie. Aveam 14 ani şi tocmai ţi se rupsese pieptănul în păr.

Râse, iar Kate râse şi ea, şi aşa ajunseră în baia lui Kate, cu fardurile pe care le ţinea Edie în geantă întinse pe blat şi Kate cocoţată pe un scăunel, cu Edie în faţa ei, vorbind despre creionul ei de ochi.

★★★

După ce renunţaseră la fardul de pleoape cu sclipici („Dacă vreau să arăt de parcă ar fi vomat pe mine Revelionul, am o pungă de confetti pe care o pot folosi", spusese Kate. „De ce ai o pungă cu confeti?" întrebase Edie, râzând.), se duseră în bucătărie şi se aşezară pe taburete, mâncând floricele. Apoi Edie se gândi să-şi verifice telefonul, căruia îi închisese soneria de când se întorsese de la şcoală.

Avea trei mesaje necitite.

Arianna: Nu mă lăsa să aştept!

Chris:???

Evan: Ieşim la o ţigară mâine la prânz?

Edie se uită la semnele de întrebare ale lui Chris şi inima începu să-i bată nebuneşte. „???” era potrivit.

Nu ştia de ce îi era aşa de greu să se hotărască – la urma urmelor, era balul de absolvire, nu o chestiune de viaţă şi de moarte –, dar când se gândea la cum i se ridicau sprâncenele în mijloc lui Evan, pe jumătate a dezamăgire şi pe jumătate critic, sau la felul cum i-ar evita iar Chris privirile pe hol, aşa cum făcuse de când se despărţiseră, era… era prea mult. În momentul ăsta, înainte să hotărască orice, toate diferitele bucăţi ale vieţii ei erau suspendate în aer. Şi, odată ce se hotăra, totul avea să se prăbuşească, ştia sigur.

Kate îi văzuse probabil sclipirile de panică din ochi, pentru că lăsă floricelele să cadă pe podea şi întrebă:

— Te simţi bine, Vim?

Folosirea dezinvoltă a poreclei – probabil fără intenţie – îi aduse lacrimi în ochi lui Edie. Şi apoi îi veni o idee.

— Hei, ştii prototipul ăla din subsol al lui taică-tu? întrebă ea. Pentru Protocolul Elucidării? Crezi că s-ar supăra dacă… l-am folosi?

Kate ridică din sprâncene.

— Ia să vedem. S-ar supăra oare tata dacă m-aş atinge de chestia pe care mi-a spus întotdeauna să n-o ating niciodată, sub ameninţarea cu moartea şi cu scosul uşii de la dormitor? Se scărpină în bărbie. Da, Edie, aproape sigur s-ar supăra. De ce?

— Doar că… zise Edie şi închise ochii. Trebuie să iau o hotărâre şi e destul de importantă şi pur şi simplu… Mă gândeam că PE ar putea fi de ajutor.

— Pentru asta e proiectat, recunoscu Kate. Hm…

Îşi muşcă buza, cum făcea întotdeauna înainte să propună o prostie. Nici de data asta nu era o excepţie.

— Hai s-o facem!

Edie se însenină.

— Pe bune?

— Mda, se întoarce târziu, spuse Kate. Tăcu, lăsându-şi capul într-o parte şi măsurând-o pe Edie de sus până jos. Chiar e important, nu?

Edie şovăi.

— Da, răspunse în cele din urmă. N-aş fi întrebat dacă n-ar fi fost.

★★★

Prototipul Protocolului Elucidării era puţin dezamăgitor când ajungeai să-l vezi de-aproape. Prima dată, Edie mijise ochii şi-l întrebase pe doctorul Rhodes: „Ce-i asta?" Arăta ca o bentiţă din care ieşeau nişte fire care se întindeau pe podea până la un mic computer. Nu dispozitivul era partea revoluţionară, îi explicase doctorul Rhodes, ci substanţa care declanşa programul. Făcuse loturi întregi de substanţă, până când celălalt doctor Rhodes, soţia lui, insistase să n-o mai aducă acasă, mai ales când protocolul intrase în etapele ulterioare, iar formula originală nu mai era viabilă.

Aşa că nu se miră când Kate luă fără să stea pe gânduri un recipient de pe un raft din dulapul – plin până la refuz – cu recipiente identice. Ba chiar i-l *aruncă* lui Edie, care îl prinse, recunoscătoare. Se aşeză în scaunul capitonat – cu perna sfâşiată de atâta folosinţă – şi tremură de emoţie cât îi aranjă Kate coroana plină de fire pe cap, de parcă ar fi fost vreo regină a balului SF.

— Înfăşoară-ţi monitorul ăla cardiac pe braţ, da? spuse Kate.

Era în modul de lucru ştiinţific acum. Nu fusese niciodată aşa de pasionată de ştiinţă cum era Edie, dar era destul de bună, crescând sub ochii vigilenţi ai tatălui său. Totuşi, Edie era cea care ştiu cum să-şi pună monitorul cardiac pe braţ astfel încât să-i măsoare pulsul, care descurcă firele şi se asigură că avea conductorii bine prinşi pe tâmple.

— Ştii cum merge, dar tot o să-ţi ţin întregul discurs, bine? zise Kate când se aşeză la computer ca să iniţializeze programul. Protocolul rulează de două ori, câte o dată pentru fiecare dintre opţiunile

la care te gândeşti. Nu vede viitorul; te ajută numai să vezi ce crezi *tu* că o să se întâmple în fiecare dintre cele două scenarii. Prototipul este imperfect, în sensul că nu poate să ia în considerare niciun alt factor în afara cunoştinţelor pe care le deţii tu, însă te ajută să-ţi limpezeşti gândurile.

Edie încuviinţă din cap. Ştia toate astea. Îi transpira mâna în jurul recipientului cu substrat. Îi era teamă că o să tremure când îl ducea la gură ca să bea, iar Kate o să vadă şi o să-şi dea seama cât de îngrozită era. În legătură cu cine să meargă *la bal,* nici mai mult, nici mai puţin.

Însă era vorba despre mai mult de-atât, nu? Evan era raţional, îndrăzneţ şi încrezut. Chris era blând, generos şi entuziast. Şi când era împreună cu unul dintre ei, şi *ea* era la fel; era mai mult decât putea fi singură, ca Vim şi Vigor şi Sursa. Era o alegere între băieţi, sigur, dar era şi o alegere între două versiuni de Edie, nu?

— Te anunţ eu când începe faza a doua, spuse Kate. Aşa că dă-l peste cap şi ar trebui să-şi facă efectul în zece secunde. Nu-ţi face griji când începe să se schimbe fundalul, e perfect normal.

Edie încuviinţă din cap şi înghiţi conţinutul albăstrui al recipientului.

★★★

Edie îşi răsuci braţele la spate ca să-şi tragă fermoarul rochiei negre. Era simplă, cu bretele căzute şi suficient de strâmtă – dar nu prea mult – pe abdomen şi coapse. Îndesă o şuviţă rebelă în împletitura de pe ceafă şi apoi, asigurându-se că frăţiorul ei nu era prin zonă, se mirosi la subraţ, ca să verifice că n-a uitat de deodorant.

— Edie! o strigă maică-sa de la parter. Te caută un băiat!

— Vin acum! îi răspunse.

Îşi examină încă o dată în oglindă tuşul de pleoape, întins ca o aripă, îşi vârî un leucoplast în gentuţa argintie, pentru cazul că se alege cu băşici de la pantofi, şi coborî.

Evan o aştepta la uşă. Nu avea un bucheţel de prins la mână, şi ea nici nu se aşteptase să aibă, dar tot era puţin dezamăgitor, de parcă n-ar fi vrut să-şi bată capul să facă ceva prostesc, chiar dacă era doar un gest frumos. Însă Edie alungă gândul în timp ce cobora scara, mai ales când buzele lui zvâcniră într-un zâmbet.

Purta costum negru, cămaşă albă şi cravată neagră. Clasic. Măcar n-avea pe el cămaşă de flanel.

Avea la fel de mult gel ca de obicei în părul care părea aşa de des, că-i venea să-şi vâre mâinile în el.

— Stai să vă fac o poză împreună! zise mama lui Edie şi scotoci prin geantă după telefon.

Lovind în ecran de parcă ar fi fost maşină de scris, găsi aplicaţia pentru poze şi-l ridică. Evan o trase pe Edie mai aproape de el, zâmbind.

Îi zâmbi şi ea şi momentul fu surprins cu un clic.

După o îmbrăţişare care dură o clipă prea mult, Edie se desprinse de mama ei şi se duse după Evan spre vechiul lui Saab verde.

Îi plăcea cum mirosea maşina, a tutun şi a deodorant bărbătesc. Se întreba ce-ar fi găsit dacă deschidea torpedoul şi făcu o listă cu presupuneri. O cutie de bomboane mentolate, o brichetă cu gazul pe jumătate consumat. Poate, dacă săpa mai adânc, un chiştoc de joint şi un nasture de la o haină de iarnă. Nimicurile pe care le păstrau oamenii spuneau foarte multe despre ei.

Nu vorbiră prea mult pe drum, iar Evan parcă şi se înghesuiră împreună cu ceilalţi într-unul dintre autobuze. Lui Edie îi plăcea să-i vadă pe toţi, îmbrăcaţi în ţinute de gală şi înghesuiţi pe scaunele din autobuz, unele dintre fuste fiind aşa de umflate, că-i ajungeau până la faţă uneia dintre fete.

Evan alese un loc în spate, lângă o fereastră deschisă, şi se aşeză o idee mai aproape de Edie decât ar fi fost strict necesar.

— Nu voiai să stai cu prietena ta? Cum o cheamă? întrebă Evan. Arianna, nu?

— A plecat cu autobuzul de dinainte… Da, Arianna, răspunse ea, exagerat de mulţumită că Evan îşi adusese aminte numele. Ai corectat-o odată, mai ţii minte? adăugă la inspiraţie, cu un zâmbet pe buze.

— Serios? Dumnezeule, probabil că mă urăşte, spuse el, râzând. E reflex. Mama scotea un sunet îngrozitor de câte ori făcea vreunul dintre noi vreo greşeală gramaticală. Cred că era o încercare de condiţionare clasică.

— Ce sunet?

Chipul lui Evan se schimonosi şi scoase un „EHH!” răsunător. Ca un zumzet combinat cu un claxon vechi. Se auzi foşnet de rochii când unele dintre colegele lor se întoarseră să vadă ce se întâmpla.

Edie imită expresia de groază a lui Evan.

— Şi aşa făcea *de fiecare dată?*

— Dumnezeu să ne ferească dacă foloseam cuvântul „gen” pe post de completare, răspunse el acru. Totuşi, părinţii mei s-au despărţit când aveam 12 ani, aşa că influenţa ei n-a mai fost aşa de puternică după aia. Ştii totuşi ce se zice despre perioada în care te formezi.

— Că te formează, completă Edie. Deci ai stat cu tatăl tău?

— El este cel responsabil, răspunse Evan, încuviinţând din cap. Aşa s-ar zice. N-a observat încă absenţele mele nemotivate, dar nu mă plâng.

Edie ştia însă că se plângea, totuşi. La fel cum se plângea şi ea că părinţii ei îşi evită privirea când se află în aceeaşi încăpere – prefăcându-se că era mai bine aşa.

Nu era sigură de unde venise întrebarea, dar tocmai îi ieşea pe gură:

— De ce ai vrut să fii prietenul meu, Evan?

Se întrebase de multe ori. Iar răspunsurile pe care şi le dădea variau de la „Pentru că voiam să ţi-o trag” la „Pentru că toate cunoştinţele tale de neuroştiinţe de ultimă oră sunt de-a dreptul atrăgătoare” şi orice între cele două variante, dar ce spuse el tot o luă prin surprindere.

— Păreai la fel de singură ca şi mine, răspunse el şi îşi întoarse privirea, cu părul răvăşit de vânt.

Autobuzul troncăni şi se hurducă tot drumul până la sala de bal de la Holiday Inn, care era decorată cu tot felul de ghirlande de luminiţe, stele, trandafiri şi mici lampioane. Din sistemul audio se auzea un cântec folk-pop cu o chitară care zbârnâia, iar lângă ringul de dans erau aşezate o duzină de mese rotunde. Pe o masă mare erau aranjate tăvi adânci cu mâncare, acoperite ca să rămână calde.

O văzu pe Arianna împreună cu prietenul ei, Jacob, deja îmbrăţişaţi la una dintre mese, cu o farfurie cu aperitive între ei. Zări cu coada ochiului ceva mişcându-se în cealaltă parte a sălii şi o văzu pe Kate făcându-i gesturi disperate lui Lynn. Edie clipi. Kate purta pantaloni negri şi o bluză cu sclipici care reflecta lumina când se mişca, iar Lynn era îmbrăcată cu o rochie roşie până la genunchi.

Kate îi întâlni privirea. Apoi se uită în altă parte.

— Uau! spuse Edie. Ăsta e un coşmar dintr-un film pentru adolescenţi.

— Chiar aşa, răspunse Evan. Cred că am nevoie de o ţigară. Vrei?

— Puţin cam devreme să dispărem, nu crezi?

— Am venit, am văzut, am absolvit, replică el. Putem să ne întoarcem dacă vrei. Haide, vreau să-ţi arăt un loc.

Ajunseră la câteva străzi mai încolo, pe promenadă. Se simţea mirosul de sare şi iarbă-de-mare şi, din când în când, câte un iz de fum de ţigară, când se schimba direcţia vântului. Ţigara atârna între degetele lui Evan, ca şi cum ar fi fost cât pe ce s-o scape, aşa cum între degetele lui Edie atârnau pantofii, ţinuţi de cureluşele negre.

Atunci Evan stinse ţigara, strivind-o în interiorul cutiuţei de tablă pe care o ţinea în buzunarul hainei. După o clipă, lui Edie i se păru că-l vede ducând la gură o bomboană mentolată, dar nu era sigură. Îşi lăsă capul în jos ca să-şi ascundă zâmbetul şi, când el îi făcu semn, îl urmă. Apoi el sări de pe ponton, smulgând un icnet de pe buzele ei şi întinzând un zâmbet pe ale lui.

— Nu-ţi face griji, aici e un banc de nisip la reflux, spuse el, iar mâna lui albă se întinse pe lângă scândurile pe care stătea ea.

Edie îşi lăsă jos pantofii, îşi ridică fusta – reţinându-şi câteva cuvinte bine alese despre băieţii care nu înţeleg că e mult mai dificil să te mişti într-o rochie strâmtă decât într-o pereche de pantaloni largi – şi sări.

Stropi puţin la aterizare, dar, cum rochia era neagră, n-avea nicio importanţă. Îşi feri totuşi de nisip poalele fustei, trecându-le peste braţ când se întoarse către el. Da, categoric înghiţise o bomboană de mentă – chiar şi de la 30 de centimetri îi simţea răsuflarea proaspătă, cu un iz de tutun.

— Dacă n-am fi în ţinută de gală, aş propune să ne aşezăm şi să ascultăm valurile, spuse el.

Îşi lăsă capul în jos şi, spre surprinderea ei, se îmbujoră puţin. Sau aşa i se păru ei – era tot mai întuneric, aşa că era greu de spus.

— Presupun că n-am gândit foarte bine planul.

— Ştii, probabil că ar fi fost sinistru dacă îl gândeai, spuse ea, iar el râse, mai puţin controlat ca de obicei, aşa că ieşi un fel de lătrat.

Iar ea îşi dădu seama, dintr-odată, că Evan – *Evan* cel care ţinea un jurnal, care fuma în spatele magaziei din curtea şcolii, care fugea de discursurile de încurajare – avea emoţii. Cu toate că pretindea că ştia cine era şi ce voia, era la fel de neştiutor ca şi ea.

Aşa că-şi lăsă poalele fustei să cadă pe nisip, îşi aruncă braţul pe după gâtul lui şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

Simţi degetele înfigându-i-se în talie şi grăunţe de nisip între degetele de la picioare şi apăsarea hotărâtă a buzelor lui. Apoi, la îndemnul unei limbi, deschizându-se, cedând, în vreme ce tensiunea care zumzăia în el se elibera. Sare şi mentă şi ţigări. Valurile mângâind ţărmul, şi luna ridicându-se, şi ea era exact fata îndrăzneaţă care-şi dorise să fie.

— Faza a doua în cinci… patru… trei… doi… unu…

Edie îşi răsuci braţele la spate ca să tragă fermoarul rochiei sale roşii.

— Îl trag eu, nu-ţi disloca nimic, spuse Arianna, venind din spate.

Era deja îmbrăcată într-o rochie galbenă care aproape că strălucea pe pielea ei cafenie. Îşi

strânsese părul des într-un coc chiar deasupra urechii drepte şi avea şi o floare prinsă acolo, la fel de colorată ca rochia.

Prietena lui Edie îi ridică fermoarul şi zâmbi la imaginea ei din oglinda din dormitor. Aleseseră casa Ariannei datorită scării uriaşe – perfectă pentru pozele dinaintea balului de absolvire.

Edie *încercase* să cumpere o rochie normală, simplă, însă Arianna îi interzisese. „Este una dintre puţinele ocazii din toată viaţa ta când e în regulă să porţi o monstruozitate uriaşă", spusese ea şi, după ce i-o repetase de câteva ori, Edie fusese de acord. Ca urmare, rochia ei roşie era o *rochie de seară,* cu fustă lungă, strânsă în talie.

Şi cu *buzunare.*

Zâmbi când se mişcă în ea şi auzi cum foşnesc straturile de material. Asigurându-se că telefonul era în siguranţă într-unul dintre buzunare, ieşi din dormitor după Arianna. La baza scării monumentale se adunase un grup, toţi băieţii îmbrăcaţi în smochinguri, iar fetele în rochii superbe, în aproape toate culorile curcubeului. Erau colegii Ariannei din echipa de cros, şi Edie îi plăcea, deşi nu-i cunoştea cu adevărat. Dar n-avea importanţă – o ştia pe Arianna şi îl ştia şi pe Chris, care râdea lângă uşă cu prietenul Ariannei, Jacob.

Când o zări, chipul i se lumină şi mai tare – dacă era posibil aşa ceva – şi întrerupse discuţia ca să vină lângă ea.

— Bravo, Robbins! spuse el.

— Şi ţie, Williams! răspunse ea, cântărindu-l deliberat din cap până în picioare.

Şi chiar arăta bine. Spre deosebire de băieţii din jurul lui, care semănau cu nişte pinguini caraghioşi, el purta un smoching bleumarin cu garnitură neagră la revere, iar papionul era atât de drept, de parcă nodul fusese făcut cu o nivelă. Şi ţinea un bucheţel alb pentru încheietura mâinii. O orhidee.

Edie zâmbi când el i-o prinse la încheietură, apoi îl luă de mână şi i-o strânse.

— Văd că iei foarte în serios ocazia, spuse ea. Bucheţel, costum frumos…

— Când eram mic, visam la balul de absolvire… Îşi prinse mâinile sub bărbie şi clipi dramatic. Şi la fata care o să mă dea pe spate etcetera.

Edie mimă că vomită.

— Totuşi, pe bune, bunicul spunea întotdeauna că tinerilor nu le stă bine cinismul, zise el, un pic mai serios. Mă rog, de fapt, zice: „Ce motive ai să fii cinic, băiete? Ai toată lumea la picioare”, şi ceva despre un război, nu ştiu.

— În acelaşi timp, mai e şi mama, care a început să mă avertizeze despre deciziile proaste luate la balul de absolvire şi pe parcurs a renunţat, răspunse ea. Adică a renunţat pe bune. A oftat din greu şi s-a dus în sufragerie.

Chris râse. Urcară pe trepte, alături de celelalte cupluri. Stătea în spatele ei, ţinând-o cu un braţ pe după talie. Zâmbiră forţat pentru primele câteva poze şi, când primiră instrucţiuni să fie neserioşi, Edie se încruntă caraghios, în timp ce Chris mimă că se prăbuşeşte peste balustradă.

Înainte să se retragă, Chris se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, iar Edie roşi.

Se îngrămădiră într-o limuzină lungă de culoare albă, care-i duse – într-un nor de aburi de la lansatorul de fum – până la liceu, unde urcară într-un autobuz. Se aşezară în spate, suficient de neastâmpăraţi ca să fie admonestaţi de mai multe ori de supraveghetoare. Pe Edie o durea stomacul de atâta râs şi nici măcar nu erau încă la bal.

Când ajunseră, se opriră amândoi în prag, minunându-se de ghirlandele de luminiţe care se întretăiau pe tavan şi de dantelăria luminiscentă din care erau făcute decoraţiunile de pe mese. Pe ringul de dans nu se afla încă nimeni, deşi era deja semiîntuneric şi se auzea muzica. Aşa că ea îşi dădu seama ce avea Chris de gând să facă înainte chiar ca el să o facă.

O prinse de mână şi o trase spre ringul de dans.

— Cineva trebuie să pună lucrurile în mişcare! zise el pe post de explicaţie, dar ea n-avea nevoie să-i explice.

Avea obrajii încinşi când o trase pe ringul pustiu şi simţi ochii tuturor din sală ca pe nişte degete care o atingeau, dar Chris îşi făcea numărul cu figuri de dans prosteşti, încercând s-o facă să râdă: stratul de varză, căruciorul de cumpărături, aspersorul…

Edie oftă şi începu să dea din cap în ritmul muzicii, prefăcându-se că ţine în mână o undiţă. Aruncă firul invizibil, iar Chris deveni un peşte, dând frenetic din mâini în timp ce îl trăgea spre ea. Apoi se sprijini de el, atât de jenată, încât nu putu să nu-şi lipească faţa de umărul lui. Însă era în regulă, pentru că, în toiul crizei ei de umilinţă, Arianna şi toţi prietenii ei veniră pe ring, iar acum era ascunsă de o întreagă mulţime de zănatici.

După încă un cântec reuşi să se simtă în largul ei şi imediat după aceea Arianna se învârtea în jurul ei, şi Jacob îşi trecea o batistă peste fruntea transpirată, iar Chris încerca s-o înveţe cum să danseze *electric slide,* deşi nu mergea pe muzica aia. Edie se tot împiedica în rochie şi avea picioarele lipicioase de transpiraţie, dar n-avea importanţă, nimic n-avea importanţă în afară de cât de larg îi zâmbea el.

La un moment dat, pe la mijlocul unuia dintre cântecele alea în care ţi se strigă tot felul de comenzi – favoritele lui Edie, pentru că nu trebuia să se gândească la mişcări –, o zări pe Kate la marginea ringului, încercând s-o convingă pe Lynn să vină şi ea. Kate purta argintiu – nu, nu doar argintiu, era o rochie făcută din *bandă adezivă* care o înfăşură de la piept până la genunchi. Lynn era în roşu, ca şi Edie.

Edie prinse privirea lui Kate, arătă spre rochia din bandă adezivă şi ridică degetul mare în sus, în semn de apreciere.

Kate o privi nedumerită.

Iar Edie păşi spre stânga şi se întoarse, aşa cum îi dădea instrucţiuni cântecul.

Ritmul muzicii deveni mai lent şi luminile păliră şi mai mult, aşa că acum nu mai străluceau deasupra lor decât şirurile de luminiţe ca o reţea de steluţe. Mâinile lui Chris îi găsiră şoldurile, iar ea îşi duse mâinile pe după gâtul lui. Se legănară, sprijinindu-se unul de celălalt ca să-şi revină după agitaţia ultimelor câteva dansuri.

Îşi lipi fruntea de a lui, iar el era transpirat şi pielea îi dogorea, dar pe Edie n-o deranja.

De data asta, o făcuse să se simtă uşoară. Aşa că-şi ridică bărbia şi-l sărută. El îi prinse obrajii în palme şi încetară să se mai legene. Edie îşi apăsă corsajul de pieptul lui, jucându-se cu nasturii cămăşii şi cu papionul perfect drept.

Asta era, îşi dădea ea seama. Senzaţia la care se referea lumea când vorbea despre dragoste. Şi era foarte uşor să-l iubească pe Chris, era foarte uşor să-i placă persoana care devenea ea în preajma lui.

— Pari fericită, îi spuse el încet, peste murmurul muzicii. O vreme, după accident, părea că… părea că nu mai simţi mare lucru. Şi n-am ştiut ce să fac. Dar… e plăcut să te văd din nou fericită.

Era plăcut să se simtă iar fericită.

Dar nu putea scăpa de un gând neliniştitor: *Ce-o să se întâmple când o să încetez din nou să mai fiu fericită?*

★★★

Kate nu mai făcu nicio numărătoare inversă pentru ieşirea din Protocolul Elucidării. Edie părăsi viziunea cu o tresărire, surprinsă să se trezească aşezată în loc să fie în picioare şi purtând blugi în loc de rochie roşie. Îşi trecu mâinile peste braţe, simţind că-i lipseşte ceva. Simţindu-se pierdută.

Ce chestie ciudată de ţinut în subsol, se gândi ea în timp ce căuta în jur ceva de care să se ancoreze. Pe peretele din fund erau rafturi ticsite de cărţi, în unele locuri puse pe câte două rânduri. Era o casă de oameni curioşi. Pe părinţii lui Kate nu-i deranja obsesia ei pentru benzi desenate. Maică-sa spusese chiar că era „o aventură feministă".

Kate veni în faţa ei şi smulse unul dintre firele de pe fruntea lui Edie. Mişcările erau smucite şi avea fruntea încruntată. Când îi luă coroana de pe cap şi o puse deoparte, Edie ridică privirea către ea clipind. Apoi Kate scoase un telefon din buzunarul de la spate şi-l împinse către ea.

— Uite. Ia-l, bâzâie întruna, zise Kate şi îşi încrucişă braţele.

— Ce-i? întrebă Edie, încă dezorientată.

Mormăise oare ceva cât fusese sub influenţa PE? Ceva despre Kate?

— A, nu, discuţia asta poate să mai aştepte până îţi verifici mesajele. Haide, spuse Kate.

Edie atinse ecranul, făcând vizibile ultimele mesaje. Erau toate de la Arianna.

Arianna: Ei bine?

Arianna: Ai ales băiatul?

Arianna: Zi-mi mai repede, pentru că trebuie să mergem împreună să ne cumpărăm rochiile.

Edie ridică privirea spre Kate, tot fără să fie sigură ce se întâmplă.

— Spune-mi, zise Kate, cu glasul tremurat. Spune-mi că n-am călcat regulile tatei, n-am riscat să am probleme serioase şi n-am riscat să stric un echipament foarte scump doar *ca să-ţi alegi tu partenerul pentru balul de absolvire.*

— Nu-i…

Dar ce era? Cum putea să explice că nu era vorba despre partenerul de la bal, nu era vorba despre Evan sau Chris sau rochii sau dansuri? Cum ar fi putut să-i spună lui Kate despre vârtejul de gânduri înspăimântătoare care îi goneau prin cap în fiecare secundă a fiecărei zile, şi despre durerea profundă pe care o simţea de câte ori se gândea la viitor, la trecut, ah, la naiba, chiar şi la prezent?

— Dumnezeule! spuse Kate, închizând ochii. Când ai fost de acord să vii în seara asta, m-am gândit că poate încă îţi mai pasă vreun pic de mine. Că poate am putea să fim din nou prietene. Şi acum descopăr că profiţi de mine aşa, pentru ceva atât de… atât de *insipid* şi superficial şi…

— Doamne, cum mai *judeci tu pe toată lumea!* se răsti Edie. Dacă nu-mi scoţi ochii că-mi place machiajul, mă insulţi că-mi pasă de bal? Păi, scuză-mă că nu duc vreun soi de război veşnic împotriva Bărbatului!

— Tu chiar nu asculţi, nu? întrebă Kate, cu ochii înlăcrimaţi. Am crezut că am putea să fim din nou prietene! Şi tu parcă nici nu te mai gândeşti la mine, nici măcar nu mă mai vezi, de când… Clipi ca să-şi alunge lacrimile. Îţi mai *plac* măcar Vim şi Vigor? Sau ai venit doar ca să poţi să-mi ceri să te ajut?

— *Tu* eşti aia care nici măcar nu mă mai priveşte în ochi pe holuri, îi răspunse Edie. Şi probabil că nu mă cunoşti cu adevărat dacă îţi închipui că sunt vreo tâmpită frivolă care nu mai poate de grija unei rochii de bal.

— Ştii ceva, mai bine pleacă! zise Kate, clătinând din cap. Du-te şi alege un băiat şi prefă-te mai departe că nu exist.

Se întoarse şi plecă din subsol. Edie îi ascultă paşii pe trepte şi apoi deasupra, străbătând livingul. Auzi o uşă închizându-se sus şi îşi dădu seama că de-acum Kate era în camera ei, ascultând probabil muzică mai tare decât ar fi trebuit, şi că n-o să-i răspundă nici dacă Edie i-ar fi bătut cu pumnii în uşă.

Aşa că îşi luă geanta, îşi puse pantofii şi plecă.

★★★

Lynn, Kate şi Edie rămăseseră ultimele după înmormântare. Le ajutaseră pe mătuşile lui Amy să strângă după ceilalţi oaspeţi, apoi se aşezaseră pe canapeaua din living, bând ultimele resturi din ceea ce Edie numea „punci funerar”. Toată ziua îşi înăbuşise un impuls îngrozitor de a râde. Totul era amuzant – mersul şchiopătat al preotului când urcase în amvon, faţa pe care o făcea bunica lui Amy când plângea, mersul inegal al celor care purtaseră sicriul.

Avea senzaţia că i se întretăiaseră nişte fire în creier, declanşând reacţii nepotrivite în momente nepotrivite. În timp ce lumea plângea în jurul ei, ea se înfuriase aşa de tare, că îi era teamă că o să explodeze şi atunci se retrăsese. Până să ajungă pe canapea cu Kate şi Lynn, era atât de extenuată de valurile năvalnice de emoţii nepotrivite, încât se simţea amorţită.

Apoi veniseră părinţii lui Lynn s-o ia acasă, aşa că rămăsese doar cu Kate, aşteptând împreună să plece şi ele, iar Edie tot nu putea s-o privească în ochi.

Kate îşi lăsase jos cana, cu mâna tremurând, şi spusese, cu glas aşa de pierit, că lui Edie aproape că nu-i venea să creadă că era al prietenei sale:

— Crezi că e vina mea?

Ştia de ce o întreabă. Pentru că fusese ideea lui Kate să plece cu maşina la 7-Eleven, iar Kate fusese

cea care conducea, şi tot Kate era cea care nu se ferise la timp din calea şoferului beat, şi Kate era cea care tremura acum din toate încheieturile.

Edie îşi aruncase braţele în jurul celei mai bune prietene a ei, o ţinuse strâns şi se silise să spună „Nu, sigur că nu”.

Dar, Dumnezeule, poate chiar credea că era vina ei, poate *credea.*

În seara aceea, Edie deschise folderul Vim şi Vigor pe tabletă şi luă la rând toate imaginile. Kate scria ultima poveste despre Protectoare de aproape un an. Era mai mare decât majoritatea cărţilor şi o actualiza săptămânal pe FandomWorks. De fiecare dată când se gândea să renunţe să mai citească, Edie mai găsea câte ceva care s-o reţină – o expresie pe care o recunoştea, o revelaţie despre un personaj, câte un detaliu.

Apoi, doar cu câteva luni în urmă, descoperise ceva mai important.

Kate o tachinase întotdeauna pe Edie pentru că îi plăceau „relaţiile” convenţionale – cuplurile la care ţinea cel mai mult în fan-fiction, chiar dacă nu formau cupluri şi în literatura originală. Kate era mai interesată de interpretări mai puţin tradiţionale în privinţa lui Vim şi Vigor – Vim cu alte femei (Transforma, în principal) şi Vigor asexuată sau demisexuală –, iar lui Edie îi plăcea să asculte şi povestirile astea, curioasă să vadă toate posibilităţile. (Deşi îi fusese greu să-i explice maică-sii de ce avea pe tabletă aşa de multe schiţe cu două femei care se sărută.)

Însă Edie se întorcea de fiecare dată la Vim şi Antimaterie, fiul duşmanului lor neîmpăcat. Primele benzi desenate îi arătau plini de ură unul faţă de altul, din când în când aproape ucigându-se unul pe celălalt. Însă apoi mama lui Antimaterie murise, iar el începuse să se schimbe şi ura aprigă se transformase în atracţie. De la inamici la iubiţi – unul dintre clişeele favorite ale lui Edie.

Şi Kate inclusese şi asta în povestea ei.

Vigor a ei era asexuată, bineînţeles – asta era interpretarea preferată a lui Kate. Însă Vim şi Antimaterie erau acolo, în povestea ei, cea la care lucra de un an. Era aproape de parcă i-ar fi vorbit direct lui Edie.

Atunci începuse Edie să deseneze din nou. Încercând să-i răspundă.

Edie se opri la un desen cu mâna înmănuşată a lui Antimaterie în mâna subţirică a lui Vim, cu degetele împletite, în timp ce în spatele lor exploda ceva. Poate că nu trebuia să caute cuvintele potrivite pe care să i le spună lui Kate, sau poate nici nu trebuia să caute cuvinte.

Deschise un mesaj gol şi ataşă folderul Vim şi Vigor. În timp ce se încărca, scrise adresa de e-mail a lui Kate şi „Îmi pare rău” la subiect.

Trimis.

★★★

Era seara balului.

Edie îşi răsuci braţele la spate ca să tragă fermoarul fustei negre. Avea talia înaltă, apăsând-o chiar sub coaste, şi era făcută dintr-un material băţos, care ascundea telefonul şi rujul din buzunare.

Se apropie de oglindă ca să verifice conturul rujului, de un roşu-portocaliu strălucitor.

— Deci chiar eşti hotărâtă cu costumaţia aia, eh! zise Arianna, stând în prag, cu braţele încrucişate.

— Nu prea mai am de ales acum, nu? întrebă Edie, zâmbind puţin. Haide! Să mergem să ne alegem cu amintiri minunate.

De-a lungul tavanului se întindeau ghirlande de luminiţe, exact cum îşi imaginase în timpul Protocolului Elucidării, dar niciuna în formă de steluţă. Erau luminiţele clasice de Crăciun, mici, sclipitoare şi albe. Şi decoraţiunile de pe mesele rotunde erau doar nişte flori albe, crini şi garoafe. Cam urâte, de fapt.

Edie rămase în prag şi-şi vârî mâinile în buzunare. Cerceta în voie sala de bal a hotelului, uitându-se la Chris şi la partenera lui – una dintre fetele din echipa de cros, o fată de gimnaziu scundă şi dulce, pe care o chema Tonya – cum dansau umăr la umăr, încercând figura cu căruciorul de cumpărături. Evan nu se vedea pe nicăieri, probabil fuma sub promenadă, asta dacă venise într-adevăr.

Arianna se întoarse, încă ţinându-l de braţ pe Jacob.

— Vii?

Edie îi făcu semn s-o ia înainte.

Atunci le văzu, stând la marginea ringului de dans, şi îşi aduse aminte de mesajul pe care li-l trimisese lui Lynn şi Kate la câteva zile după incidentul de acasă de la Kate.

Edie: Reuniunea Protectoarelor la bal? ♥ *Vim*

Îşi desfăcu fermoarul hainei de piele şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Pe dedesubt, purta un tricou mov ţipător, cu imaginea lui Vim pe el. Supereroina era în plin zbor, cu capa unduindu-se în urma ei şi pumnul întins, iar din trupul ei radiau linii de energie în zigzag.

În cealaltă parte a sălii, Lynn o zări şi-i făcu semn. Purta corniţele ei de Transforma şi o rochie

verde intens care nu se potrivea deloc cu ele. Arăta ca o sticlă cu deşeuri radioactive şi avea buzele mov-închis.

Se întoarse şi Kate şi, când Edie îi văzu costumul de Vigor, aproape ţipă de uşurare, pentru că asta însemna că o iertase. Din spate, costumul arăta ca o rochie-mantou neagră, dar din faţă se vedea bustiera roşu-aprins, care era inconfundabilă. Ca şi fardul de ochi roşu cu sclipici de pe pleoapele lui Kate.

Arătau demenţial. Caraghios. Şi fantastic.

Străbătu sala chiar când începea un cântec ritmat. Când se apropie de ele, adoptă poziţia tipică a lui Vim şi toate trei râseră.

— Uite, am adus ceva! strigă ea, ca să acopere muzica.

Şi scoase din buzunar o fotografie de mici dimensiuni a lui Amy. Era prinsă de un beţişor de îngheţată şi împodobită cu eşarfa galben fosforescent a lui Haze. Şi sclipici.

— Asta e… – începu Lynn, cu sprâncenele ridicate – … sumbru. Ai un gen de umor foarte negru, Edie.

Dar Kate râdea.

— O, Doamne, ce i-ar mai fi plăcut!

Edie rânji şi puse poza deoparte. Ştia că e ciudat. N-o adusese de fapt pentru ele. O adusese pentru că îşi închipuise că s-ar simţi bine dacă şi-ar aduce aminte de Amy. Şi îngrozitor. Ştia că o să fie totodată îngrozitor să-şi aducă aminte, dar uneori ceva bun şi ceva îngrozitor pot coexista, nu? Trebuie să coexiste. Aşa cum poţi să fii în acelaşi timp şi fericit, şi trist.

Oamenii erau mari, şi ciudaţi, şi complicaţi. Aşa că n-ar fi putut să se hotărască să fie în seara asta cu Evan, care o plăcea doar când era retrasă, sau cu Chris, care o plăcea doar când era fericită. O alesese pe Kate, care o plăcea pur şi simplu *pe Edie.*

Kate, pe care Edie n-o acuzase pentru accident atunci. Niciun pic.

— Hai să dansăm! zise ea. Îmi place cântecul ăsta.

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

BLINDAŢII
DOUĂ POVEŞTI
DESPRE SPIRITUL SHOTET

1
TEKA

Mama mă învăţase să nu refuz niciodată când eram în vizită undeva şi mi se oferea de mâncat sau de băut, dar când venea vorba de ceaiul Povestitorului, îmi doream întotdeauna să-mi uit buna-creştere. Era greţos de dulce şi floral, ca şi când aş fi băut parfum. Ba chiar *arăta* ca un parfum, un purpuriu-deschis transparent.

L-am dovedit dintr-o înghiţitură mare, ceea ce a fost o greşeală, întrucât Povestitorul pur şi simplu mi-a mai turnat o ceaşcă. În faţa mea se afla un set de ceai desperecheat – o ceaşcă era argintie, o alta, albă, iar o a treia, galbenă şi ciobită pe margine.

— M-am bucurat să primesc veşti de la mama ta, mi-a spus Povestitorul. Chiar şi prin intermediul unui mesager, a fost ca şi când îi puteam auzi vocea.

Îl ştiam pe Povestitor întrucât începuse să-i ajute pe oameni să evadeze din Shotet – şi de tirania dictatorului Lazmet Noavek, iar mai târziu a fiului său, Ryzek – cu mult înainte ca eu să mă fi născut. Iar unul dintre acei oameni fusese mama mea, Zosita Surukta. Fusese nevoită să fugă pentru a scăpa de execuţie, o sentinţă dată de însuşi suveranul Shotetului pentru fărădelegea de a preda o altă limbă decât shoteta copiilor shoteţi. Povestitorul îi găsise un loc pe o navă de transport ce ducea bunuri în oraş. Se ascunsese printre sacii de grâne din alte lumi.

Când Ryzek Noavek a descoperit că dispăruse, poruncise ca fratele meu să fie omorât şi mie să mi se scoată ochiul drept. Acum, ochiul meu plutea într-un borcan din Sala Armelor, la conacul Noavek.

— Probabil că ai o imaginaţie mai bună decât a mea, am spus. Când ea scrie ceva, eu nu aud decât instrucţiuni.

Eram aşezată pe jos, cu o masă scundă, pătrată, în faţa mea. Casa Povestitorului era ticsită cu tot felul de lucruşoare. Fragmente de sticlă atârnau de fire de

aţă în faţa ferestrei, iar când soarele strălucea printre ele, aruncau pete colorate pe peretele opus.

— Nu fi atât de dură cu ea, a spus el, frecându-şi cu o mână scalpul ras. Trebuie să se ferească de primejdii.

— Da, ştiu.

Cineva a bătut la uşă, iar Povestitorul s-a ridicat şi s-a dus să răspundă. La urma urmei, eu nu venisem aici ca să mă întâlnesc cu el.

Povestitorul s-a dat înapoi pentru a-i permite femeii să intre. Părul ei era de un şaten spălăcit şi dat după urechi. Femeia era scundă, dar, cumva, nu părea mică. Purta haine destul de bune, dar simple, sugerând o avere considerabilă, dar nu şi statut.

O chema Otega. Nu ştiam aproape nimic altceva despre ea, doar că mă putea pregăti pentru a-mi finaliza misiunea: urma s-o ucid pe Cyra Noavek, sora suveranului din Shotet. Cunoscută şi ca „Biciul lui Ryzek”.

★★★

— Mama ta mi-a spus că arzi de nerăbdare să devii o renegată, mi-a zis femeia, ducând o ceaşcă de ceai la gură. Dar că mama ta e un impediment.

M-am hotărât atunci că nu-mi plăcea de Otega.

— Mamei mele nu i s-a scos niciodată ochiul! am replicat eu.

— Să înţeleg că nu eşti de acord cu ea? m-a întrebat Otega. Stătea în faţa mea la masă, cu setul de ceai între noi. Dintre toate ceştile disponibile, o alesese pe cea galbenă, ciobită.

— Mânia mă face să mă concentrez asupra a ceea ce trebuie înfăptuit, şi anume să elimin familia Noavek de la putere, am spus pe un ton aprins. Ăsta-i singurul lucru de care-mi pasă. Cum să fie asta o vulnerabilitate pentru o renegată?

Otega a ridicat dintr-o sprânceană.

— În primul rând, te face ostilă în faţa celor mai simple întrebări.

— Nu doresc să discut despre sentimentele mele, am spus. Vreau să mă pregătesc pentru misiunea

mea. Dacă nu mă poţi ajuta în privinţa asta, atunci pierdem vremea amândouă.

— Ei bine, poate c-ar trebui să-ţi spun ce experienţă am, a răspuns ea. Am lucrat la conacul Noavek vreme de douăzeci de sezoane. Am ajutat la creşterea Cyrei Noavek şi i-am fost guvernantă până ce a devenit prea competentă pentru mine. Lucrez la înlăturarea familiei Noavek de la putere cu mult înainte ca tu să te fi născut. Otega şi-a lăsat capul într-o parte. Crezi că te pot ajuta cu misiunea ta, Teka?

M-am zgâit la ea.

— Sincer? am spus după câteva clipe. Cred că *tu* ar trebui să fii cea care o omoară pe Cyra Noavek, nu eu.

Otega a zâmbit.

— Convingerile mele religioase sunt un oarecare impediment.

— Dar să mă ajuţi să descopăr cum s-o omor nu e un impediment? am comentat eu. Îmi sună ca şi cum urmezi litera unei legi, nu şi spiritul ei.

A strâns din buze şi a pus ceaşca jos. Povestitorul şedea într-un colţ, şlefuind marginea unei sculpturi din lemn. Mişca şmirghelul înainte şi înapoi într-un ritm constant, legănându-se. Îţi dădea impresia că meditează.

— Mama ta a pretins o datorie.

Vocea Otegăi era limpede, iar privirea, fermă. Şi atunci, de ce mi se părea că e o destăinuire?

— Şi trebuie să mă achit. Asta-i tot.

O datorie era ceva ce puteam înţelege. Nu sentimente, nu religie – ceva direct, precum cablurile şi dispozitivele cărora le vorbeam cu mâinile, folosindu-mi harul-flux. Ele nu-şi cunoşteau decât propria funcţie şi ceea ce le îndemna s-o execute. Asta era tot ce trebuia să ştiu din partea Otegăi, şi tot ce trebuia să ştiu şi despre mine.

— Prea bine, am spus. Care-i pasul următor?

★★★

Părul îmi era înfăşurat într-o eşarfă cenuşie, pentru a nu fi observată. În Shotet întâlneai oriunde păr blond – nimic neobişnuit –, şi apoi mai întâlneai şi blondul à la Surukta, care era atât de deschis, încât ziceai că-i alb, şi care avea tendinţa să atragă atenţia. Şi peticul de ochi ieşea în evidenţă, prin urmare a trebuit să-mi pun ochiul de sticlă şi să-mi aranjez părul în aşa fel încât să-mi cadă peste o parte a feţei. Nu trebuia să atrag atenţia asupra mea în bucătăriile de la conacul Noavek.

Otega era deja acolo, râzând cu unul dintre bucătari în timp ce împăturea lenjerii de pat. Îi spusese că eram o nepoată de-ale sale, trimisă în Voa ca să lucrez, iar el nu mai pusese întrebări. Numele meu fals era Keza. Eram îmbrăcată cu hainele Otegăi: o cămaşă gri cu o vestă pe deasupra, băgată în nişte pantaloni bleumarin, şi cizme negre înalte. Materialul era moale, însă hainele erau suficient de largi, astfel încât aproape că-mi ascundeau silueta, făcându-mă să fiu mai uşor de ignorat.

— Keza, cum te descurci cu schimbarea aşternuturilor? m-a întrebat Otega.

— Destul de bine, am răspuns. De ce?

— O să mă ajuţi să le schimb în coridorul de vest. Spală-te pe mâini!

Mărunţisem rădăcini pentru tocana bucătarului. M-am spălat pe mâini în chiuveta adâncă din metal aflată în colţ, apoi Otega mi-a aşezat în braţe un teanc înalt de lenjerie şi am pornit pe urmele ei spre culoarele ascunse din conacul Noavek.

Mi-a explicat sistemul de însemnări de la capătul fiecărui culoar şi m-a asigurat că mă voi obişnui cu mersul pe întuneric – toată lumea o făcea. Îmi păsa mai puţin de asta şi mai mult de cât timp aveam să petrec în conacul Noavek. Suficient de mult cât să învăţ culoarele? Suficient de mult cât să consider ăsta ca fiind *locul meu de muncă adevărat?*

Când a tras într-o parte un lambriu din perete, ne aflam în coridorul vestic, la etajul al doilea – cunoscut şi ca aripa Cyrei Noavek. Mă cuprinsese o

senzaţie de teamă. O voiam pe Cyra Noavek moartă, sigur, dar ştiam că fata era periculoasă, şi nici nu-mi doream să fiu descoperită. Mi-am aplecat capul în timp ce Otega a pornit-o înainte pe culoar.

S-a oprit în dreptul primei uşi pe stânga, care era deschisă. Încăperea era mică, cu un atelier de apotecă pe partea stângă ticsit cu ingrediente şi ustensile. M-am tras înapoi când am zărit floarea-de-flux pe jumătate tăiată de pe blat. Otega a rânjit.

— Practic, e imun la ele, m-a lămurit ea.

— Cine?

— Băiatul Kereseth.

— Locuieşte aici? De ce?

Otega scotea lenjeria de pe micul pat aflat în partea opusă a atelierului. În colţul camerei era un maldăr de perne. Arăta ca şi când Kereseth le aruncase acolo în somn.

Toată lumea ştia cine era Akos Kereseth. Răpit de pe pământul duşmanilor noştri, Thuvhe, împreună cu fratele său; predestinat să moară în serviciul familiei Noavek; antrenat cu armata shotetă în afara oraşului; iar acum, aparent, din cine ştie ce motiv, locuitor al conacului Noavek.

— Există câteva lucruri pe care nu le ştii în legătură cu harul-flux al domnişoarei Noavek, a răspuns Otega. Revendică atât de mult pe cât oferă. Iar harul lui Kereseth… uşurează lucrurile. Vino!

M-a condus pe culoar, pe lângă o încăpere mare, goală – „de antrenament”, mi-a explicat Otega – şi o baie uriaşă – „pentru musafiri” –, spre o uşă închisă aflată pe partea dreaptă. A bătut, şi o voce limpede, feminină, a strigat:

— Intră!

Otega s-a apropiat de mine şi a şoptit:

— Dacă nu poţi să rămâi calmă în camera asta, nu-ţi vei putea duce la îndeplinire misiunea. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap şi am urmat-o înăuntru.

Iar apoi m-am pomenit în aceeaşi cameră cu Cyra Noavek.

Instrumentul contondent pe care Ryzek îl folosea pentru a-şi tortura vrăjmaşii.

Oamenii spuneau că era nebună. Că abia era în stare să formeze propoziţii coerente. Spuneau că putea omorî printr-o simplă atingere. Că savura asta. Că făcea spume la gură ca un câine turbat. Că era la fel de malefică precum fusese tatăl ei.

Camera – suficient de mare cât să găzduiască vreo şase oameni în loc de unul – era slab luminată.

Toate jaluzelele erau închise şi singura lumină provenea de la un proiector plutitor. Monstrul însuşi stătea cu faţa la peretele aflat deasupra căminului, urmărind materialul video proiectat, care părea să fie o luptă corp la corp ce se desfăşura într-un soi de arenă.

În primă fază, în timp ce ochii mi se adaptau la lumina slabă, n-am putut s-o văd. Mi-am dat seama că era înaltă şi avea o constituţie atletică, cu coapse groase şi cu braţe musculoase. Dar când videoclipul s-a luminat mai tare – apropiind obiectivul de luptători –, i-am zărit şi faţa.

Ar fi trebuit să ştiu că avea să fie frumoasă. Buze pline şi un nas maiestuos; ochi întunecaţi, atenţi, şi mâini elegante. Dar apoi un petic de vinişoare întunecate, ca nişte picioare de păianjen, s-a întins peste obrazul ei, făcând-o să tresară – ca şi când harul ei letal îi făcea rău.

Otega a pocnit din degete spre mine şi eu am ieşit din transă, dând fuga la pat cu lenjeria. Scosese deja cearşaful de pe saltea şi feţele de pernă. Mâinile îmi tremurau în timp ce despăturеam cearşaful elastic şi încercam să-l întind peste pat. Otega a ţocăit din limbă şi l-a luat de la mine ca să-l pună ea în schimb.

— Cărui fapt îi datorez această onoare? a întrebat Cyra. Avea o voce groasă pentru o femeie. Nu mi-ai mai schimbat aşternuturile de câteva sezoane, Otega.

Aş fi putut să jur că nu ne observase când intraserăm.

— Pur şi simplu le dau o mână de ajutor celorlalţi, a răspuns Otega. La ce te uiţi?

Purtarea ei familiară m-a surprins, şi totuşi îi fusese guvernantă Cyrei din copilărie, nu? Poate că erau prietene. Nu se împăca deloc cu imaginea Cyrei Noavek pe care o aveam în minte – taciturnă, nemiloasă şi nerăbdătoare. O persoană capabilă de crimă.

La urma urmei, îmi omorâse unchiul, pe Uzul Zetsyvis.

Fiica lui, Lety, îmi spusese ce s-a întâmplat. Că Cyra îşi pusese mâinile pe Uzul, la porunca fratelui ei, şi că îl torturase până ce el leşinase. Că după aceea nu mai putuse să scape de durere şi îşi pusese capăt zilelor. Că Lety îi trimisese un mesaj Cyrei, spunându-i să-şi însemneze pierderea – să-şi însemneze viaţa unchiului meu Uzul – pe braţ.

Nu puteam să-mi dau seama dacă o ascultase – o apărătoare îi acoperea antebraţul stâng.

— La o demonstraţie de la Festivalul de anul trecut, a spus Cyra. Ryzek mi-a cerut să mă lupt cu Vas pentru a-i distra pe soldaţi. Voiam s-o studiez – îl învăţ pe Akos.

— Din bunătatea inimii tale?

Cyra a pufnit, ceea ce a făcut-o pe Otega să zâmbească.

— Îmi pregăteşte analgezice, i-a explicat Cyra.

O altă vinişoară neagră i-a ţâşnit pe braţul drept, coborându-i de la umăr la încheietura mâinii, şi apoi s-a ramificat în patru, câte una pe fiecare deget. Cyra a tresărit din nou şi a scuturat din mână.

— Mă ajută. E un schimb corect.

M-am uitat de la Cyra la materialul video. În el, ea se afla într-o arenă de antrenament – similară cu cea de pe nava de Sejur –, cu părul strâns la spate şi cu mâinile ridicate la nivelul ochilor. În faţa ei se afla Vas Kuzar, cu părul ras pe o parte şi cu vânătăi pe braţe. Aproape că m-am înfiorat la vederea lui, tovarăşul nelipsit al lui Ryzek, care nu putea să simtă durere.

Dungi negre s-au împrăştiat pe pielea Cyrei într-o reţea densă, şi întregul trup i s-a contorsionat înainte să se strângă în el însuşi. Fata şi-a înăbuşit un geamăt.

Şi în videoclip era acoperită de vinişoarele negre ale harului-flux, dar se mişca, ferindu-se de Vas şi agăţându-i piciorul cu al ei pentru a-i pune piedică. El şi-a revenit şi i-a livrat o lovitură amplă – de care ea s-a ferit plecându-şi capul, după care a revenit pentru a-l izbi cu pumnul în coaste. El a rânjit,

întinzând mâna s-o apuce; ea s-a răsucit, reuşind să se ferească.

Am uitat de lenjerie în timp ce-i urmăream cum îşi iau avânt. Se mişcau înainte şi înapoi, cu picioare agile, aplecându-se, răsucindu-se, încordându-se şi lovind. Era ca şi cum urmăream un dans, numai că dansatorii se tot izbeau unul de altul, numai coate şi genunchi, pumni şi picioare, însângeraţi şi învineţiţi.

Începusem să mă antrenez în lupte cu mult înainte ca mama să plece în exil, şi de atunci îmi dublasem eforturile cu o ferocitate care îi alarma pe cei mai mulţi dintre renegaţii cu care mă luptam. Făcusem progrese uriaşe şi devenisem extrem de pricepută. Numai o mână de oameni mă puteau învinge.

Însă un lucru era deprimant de limpede: nu eram la fel de bună ca Cyra Noavek.

— Cine a câştigat? a întrebat Otega.

A pocnit din degete spre mine şi am încercat să mă concentrez, aranjând pernele la capul patului.

— A fost egalitate, a răspuns Cyra, lăsându-şi capul într-o parte în timp ce urmărea lupta.

Şi mai multe umbre-flux, acestea întinzându-se pe gâtul ei precum o mână, sufocând-o. S-a oprit din vorbă, închizând ochii în schimb şi respirând pe nas. Apoi a continuat, odată ce umbrele-flux au trecut mai departe.

— Pe el nu-l durea nimic, eu nu oboseam, aşa că Vakrez pur şi simplu ne-a spus să ne oprim la un moment dat.

— Bănuiesc că sunteţi cam la acelaşi nivel.

— Fără harul-flux al lui, e peste medie în cel mai bun caz, a spus Cyra, încruntându-se. Nu ştie cum să gândească.

— Noi am terminat, a zis Otega. Nu vrei să laşi să intre un pic de lumină? E sufocant aici.

Cyra a bombănit ceva drept răspuns. Am urmat-o pe Otega afară din cameră şi pe culoar. În timp ce treceam prin dreptul camerei lui Kereseth, l-am zărit în faţa blatului, manevrând floarea-de-flux cu

mâinile goale. Şi el era înalt, cu pielea la fel de albă ca a mea şi cu nişte mâini abile care tăiau în cantităţi perfecte.

De îndată ce Otega şi cu mine am ajuns din nou pe culoarele ascunse şi am tras lambriul la loc, ea s-a întors spre mine. De-abia o puteam vedea pe întuneric, găsindu-i faţa doar datorită strălucirii ochilor.

— Ce-ai aflat? m-a întrebat ea.

— Poftim?

— Nu te-am băgat pe furiş aici doar ca să schimbi aşternuturi, Surukta! s-a răstit ea. Spune-mi ce-ai aflat.

— Că nu sunt la fel de bună ca ea, am spus. Nici măcar pe-aproape. Nimeni nu e.

— Şi?

— Şi…

Nu mă puteam gândi ce altceva era relevant pentru misiunea mea, exceptând poate faptul că Otega voia să-mi cunosc duşmanul, la modul general. Aşa că m-am hotărât să mă ţin de ceea ce era evident.

— Harul-flux îi provoacă durere.

— Durere *constantă,* a clarificat Otega. Continuă!

— E o bună observatoare. A ştiut c-ai intrat, chiar dacă nu s-a uitat la tine şi nu a zis ceva. E înaltă – cu un cap mai înaltă decât mine. Puternică, firește. Frumoasă. Atentă. Şi… surprinzător de neprotocolară cu o servitoare, chiar şi cu una pe care o cunoaşte de ceva timp.

— Când era mică, refuza să răspundă când mă adresam ei cu vreun titlu de respect, mi-a zis Otega, încuviinţând din cap. Te-ai purtat jalnic. Nu te puteai concentra asupra însărcinării şi s-o observi în acelaşi timp, te-ai oprit să te holbezi, ai părut cu totul copleşită de această experienţă. Eşti norocoasă că era atât de concentrată asupra altui lucru, altminteri ar fi remarcat într-o clipită cât de ciudat te-ai purtat.

— Nu te poţi aştepta să mă prefac pur şi simplu că ea nu e cine e, m-am răstit eu. E *Biciul lui Ryzek!* A fost puţin deconcertant să mă aflu brusc în aceeaşi încăpere cu ea, când nu fusesem avertizată decât cu câteva secunde înainte c-o să se întâmple asta!

— Îţi doreşti atât de tare să fii o renegată! a zis Otega, pufnind un pic. Dar adevărul e că nu eşti decât o fetiţă ranchiunoasă.

— Nu e ranchiuna unei fetiţe! m-am răstit eu. Mi-a *omorât unchiul.* Fratele ei…

— Nu-mi pasă, mi-a tăiat-o Otega. Dacă te descoperă, vei fi torturată, interogată şi executată. M-a apucat de braţ şi m-a tras aproape de ea. La asta se referea maică-ta când a spus că mânia ta e un impediment, a comentat ea pe un ton aspru, şoptit. Te face să fii o tolomacă. Şi dacă vrei să trăieşti suficient cât să-ţi duci la îndeplinire misiunea, ai să-ncetezi să-ţi mai plângi de milă şi ai să-ţi bagi minţile-n cap.

Mi-a dat drumul, a luat ce mai rămăsese din lenjerie din braţele mele şi a pornit-o pe culoar.

★★★

Mi-am petrecut următoarea săptămână în conacul Noavek, ducând rufe de colo-colo. Aşternuturi de pat, prosoape, haine, locul era înţesat de atâtea materiale, încât mă aşteptam să mă înec în ele, sufocată de feţele de pernă.

Mi-am petrecut următoarea săptămână aflând lucruri despre Cyra Noavek. Dormitorul ei, am descoperit, nu avea niciun fel de tuşe personale. Nu se deosebea cu nimic de camerele de oaspeţi goale din conacul Noavek. Nu dădeam doi bani pe intimitatea ei, aşa că atunci când mergeam să-i iau la spălat rufele, dacă încăperea era goală, deschideam dulapurile din apartamentul ei uriaş şi aruncam o privire. Am găsit flecuşteţe din expediţiile de colectare: monede tepessare inutile dintr-o valută trecută; un singur cercel de tinichea de pe Essander, ştanţat cu cercuri concentrice; un titirez de pe Zold, suflat cu bine-cunoscuta pulbere cenuşie a planetei.

Într-un alt sertar am găsit relicve ale Ylirei Noavek, defuncta mamă a Cyrei. Nu haine sau bijuterii – deşi Cyra avea şi din acelea –, ci notiţe mâzgălite pe bucăţele de hârtie într-o caligrafie cu bucle, mici flacoane de parfum, o batistă din mătase cu o insectă fenzu brodată pe ea. Şi, sub ea, o poză tipărită cu Cyra când era mică, stând în poala mamei ei. Ylira îi zâmbea fiicei sale, iar Cyra îi întorcea zâmbetul. Nu semănau câtuşi de puţin.

Cât despre Cyra însăşi, ea se afla mai mereu în sala de antrenament, uneori cu Akos, alteori fără. Nu îndrăzneam să mă opresc şi să mă uit la ei de pe culoar, dar odată, când m-am dus să schimb aşternutul, pe patul Cyrei era o carte. O carte despre elmetahak, manualul despre gândirea strategică shotetă în lupte, pe care oamenii nu prea îl mai foloseau. Scrisese notiţe pe margini despre Akos. „Îşi pierde adesea concentrarea, pare să coincidă cu accese de insomnie. Să-l învăţ tehnici de meditaţie?” Şi: „Nu-şi apără partea stângă a corpului; ar fi indicat să-şi suplimenteze armura în mod corespunzător.” Notiţele deveneau din ce în ce mai detaliate pe măsură ce înaintau în carte şi, cu toate că mereu se refereau la lupte, am început să mă întreb dacă nu cumva reflectau o anume… tandreţe. Nu urmăreşti atât de atent o persoană dacă nu îţi pasă de ea.

În cea de-a şaptea zi de când lucram la conac, am intrat în bucătărie şi Otega stătea în dreptul blatului, studiindu-şi atent mâinile.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

— Vino! mi-a spus fără să se uite la mine, şi apoi m-a condus pe culoarul din spatele peretelui.

De data asta, nu am mers în aripa vestică a conacului, acolo unde locuia Cyra Noavek. M-a luat de mână în timp ce m-a purtat pe o rută complicată la primul etaj. Apoi s-a oprit şi s-a lăsat pe vine în faţa unui lambriu din perete, dându-l cu grijă la o parte, centimetru cu centimetru.

Mi-a făcut semn să mă las şi eu pe vine acolo, şi am făcut-o, lipindu-mi ochiul de spaţiul îngust pe care îl crease în perete. Am văzut o încăpere goală scăldată într-o lumină verzuie, şi m-am tras înapoi, simţind că rămân fără aer.

Ştiam această încăpere.

O ştiam.

Mi-am acoperit gura cu o mână şi m-am lăsat pe spate, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Auzeam vocea lui Ryzek Noavek în gând. *Şi ţie, fato, îţi voi oferi îndurare.* Ochiul de sticlă părea dintr-odată prea mare pentru orbita lui; m-am opus nevoii de a-l smulge. *Te voi lăsa în viaţă… dar nu fără o aducere-aminte.*

Otega îşi pusese mâinile pe capul meu, şoptindu-mi la ureche:

— Îmi pare rău, îmi pare rău! Am uitat… Îmi pare rău!

Şi-a lipit palma de spatele meu şi o mişca uşor în cerc, aşa cum făcea mama când eram mică şi mă îmbolnăveam. M-a făcut să-mi vin în fire. Mai tremuram un pic, dar respiraţia mi s-a potolit şi am luat mâna de la gură.

— Vrei să plecăm? m-a întrebat.

Am scuturat din cap. M-am aşezat în genunchi şi m-am uitat din nou prin deschiderea din perete.

M-am silit să devin atentă. Nu asupra luminii verzui, ci a ţintei mele, Cyra Noavek, care stătea la picioarele daisului, cu armura pusă. Armură

dobândită. Aproape de peretele armelor era Ryzek Noavek, stâlpul acela palid de om. Am simţit un val de repulsie la vederea lui, la auzul vocii lui dure.

— …găsea mereu metode de a evita altercaţiile fizice, recunoscându-şi, astfel, slăbiciunea. Ar trebui să fii mai mult ca ea, draga mea soră. Eşti o luptătoare excelentă. Dar aici, sus… A lovit de câteva ori în tâmpla lui. Ei bine, ăsta nu e punctul tău forte.

M-am încruntat. Eu eram viitoarea asasină a Cyrei Noavek, dar chiar şi eu ştiam că nu era adevărat ce spunea. Forţa Cyrei în luptă ţinea mai mult de strategie decât de abilităţile fizice.

— I-ai dat lui Kereseth o armă? L-ai dus prin tunele? Ai dormit dusă în timpul evadării lui?

M-am uitat la Otega, care se aplecase să privească pe deasupra mea. A dat din cap spre mine.

— M-a drogat, a răspuns Cyra.

M-am gândit la atelierul lui de apotecă. Ar fi fost tare simplu pentru el s-o drogheze.

— A, da? Şi cum a făcut asta? a întrebat Ryzek, rânjind. Te-a ţintuit la pământ şi a turnat cu forţa poţiunea în gura ta? Nu prea cred. Cred că tu ai băut-o, având încredere deplină în el. Ai băut un drog puternic preparat de duşmanul tău.

— Ryzek… a îngăimat ea.

— Era să ne pierdem *oracolul* din cauza ta. Şi de ce? Fiindcă ai fost suficient de naivă ca să-i permiţi inimii să poftească după primul analgezic care ţi-a ieşit în cale?

Nu-i vedeam faţa. Dar ştiam după postura ei aplecată că atinsese un punct sensibil.

— Nu-l poţi învinui că a vrut să-şi salveze fratele sau că a vrut să iasă de aici, a spus ea cu o voce tremurată.

— Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa? Oamenii îşi vor dori mereu lucruri care ne vor distruge, Cyra. Asta nu înseamnă că trebuie să-i lăsăm pur şi simplu să facă ce vor.

Ryzek a arătat cu mâna, şi pentru un moment îngrozitor am crezut că arăta spre mine. Dar pur şi

simplu îi poruncise să se ducă într-o parte a daisului.

— Stai acolo şi să nu scoţi niciun cuvânt. Te-am adus aici ca să vezi ce se întâmplă când nu-ţi ţii servitorii sub control.

Punctul sensibil pe care i-l atinsese părea că îi activase harul-flux. Pe corpul ei au ţâşnit pretutindeni umbre-flux, făcând-o să se cuprindă cu braţele şi să se strâmbe.

Biciul lui Ryzek. Cel mai mare coşmar al shoteţilor. Monstrul care-mi torturase bunul unchi până ce acesta, nemaifăcând faţă durerii, îşi pusese capăt zilelor. M-am gândit că-mi va face plăcere s-o văd suferind.

Dar o văzusem ca pe o fetiţă în poala mamei ei, ca pe o soră mustrată de fratele ei, ca pe o fată căreia i se aprinseseră călcâiele după un băiat. Devenise o persoană în faţa ochilor mei, nu un monstru, şi cu toate că nu o iertam pentru ceea ce făcuse, nici nu mă bucuram de durerea ei.

M-am lăsat pe călcâie.

Oare asta îşi dorise Otega să aflu? Şi, dacă da… de ce? Îmi va uşura asta cumva misiunea?

— Trebuie să mergem, mi-a murmurat Otega la ureche.

N-am protestat. Oricum nu voiam să văd ce avea să urmeze – ce torturi născocise Ryzek pentru Akos Kereseth. Aşa că m-am ridicat şi, împreună cu Otega, m-am întors la bucătărie.

★★★

A doua zi nu m-am dus la conacul Noavek. Am rămas acasă ca să-mi împachetez lucrurile pentru sejur, ritul nostru de a călători prin galaxie şi de a coborî pe o planetă pentru a colecta lucruri. Cel mai sacru ritual al shoteţilor. În calitate de mecanic, era nevoie de mine la bordul navei de sejur mai devreme decât cei mai mulţi oameni, pentru a mă asigura că totul avea să meargă ca pe roate. Îi comunicasem asta Otegăi, iar ea găsise scuze pentru a justifica absenţa mea la conac, spunând că sora ei

se îmbolnăvise şi că tânăra ei nepoată, Keza, fusese nevoită să meargă acasă pentru a avea grijă de ea.

Jorek Kuzar şi-a făcut apariţia în seara aceea şi avea o vânătaie la ochi. Nu i-am pus întrebări, întrucât bănuiam de unde o căpătase. Tatăl lui Jorek, Suzao, nu era un om răbdător. Sau bun.

Jorek provenea dintr-o familie loială clanului Noavek. Vărul său era nimeni altul decât Vas Kuzar, cel mai apropiat tovarăş al lui Ryzek. Jorek se întorsese împotriva familiei Kuzar şi se alăturase renegaţilor la o vârstă fragedă, şi adesea apărea la uşa mea, flămând şi fără să sufle vreo vorbuliţă de unde venea.

— Vrei să mănânci ceva? l-am întrebat. Am… biscuiţi.

El deja deschidea unul dintre dulapurile din bucătărie. Locuiam cu un văr şi cu soţia lui, şi amândoi lucrau noaptea, aşa că rar se întâmpla să fim toţi acasă în acelaşi timp. Erau rude din partea tatălui meu, care murise când eu eram mică. El, asemenea mie, avusese un talent pentru maşinării, deşi al său nu era legat de propriul har-flux. Se întâmplase să-şi prindă braţul în mecanismul uneia şi pierduse atât de mult sânge cât timp aşteptase sosirea unui medic, încât murise prins acolo.

Fusese braţul său drept. Aceeaşi parte ca a ochiului meu lipsă.

— Verii tăi sunt aici? a întrebat Jorek, cu gura plină de biscuiţi.

— În primul rând, nu da firimituri pe jos, avem deja o problemă cu rozătoarele, am spus.

Toată lumea avea, în această parte a oraşului – periferia, acolo unde săracii locuiau înghesuiţi în apartamente mici. Bucătăria noastră avea un singur arzător, două dulapuri şi o masă suficient de lungă cât să încapă doi oameni în acelaşi timp. Camera mea era de fapt o debara în care înghesuisem un pat.

— În al doilea rând, nu, au plecat.

— Şi nimic nu e…

Şi-a lovit uşor urechea şi a arătat cu un deget spre tavan. Întrebând dacă exista vreun motiv pentru care

să nu vorbim despre treburi de-ale renegaţilor.

Am clătinat din cap. Aş fi ştiut dacă existau dispozitive în aceşti pereţi. Tot timpul verificam – la urma urmei, mama mea trăia în exil. Regimul Noavek avea să stea cu ochii pe mine atâta timp cât trăiam.

— Bine. Cum merg pregătirile pentru misiune? a întrebat el. Am auzit că primeşti ajutor din partea unui inactiv.

Inactiv era termenul pentru un renegat care nu participa în mod regulat la întruniri, de obicei din cauză că se afla în cine ştie ce misiune importantă, pe termen lung. Otega era o inactivă. Şi mătuşa mea, Yma. Nu mai vorbisem cu ea de câteva sezoane, iar asta nu avea să se schimbe prea curând. Cei mai mulţi renegaţi nu ştiau care era misiunea unui inactiv, şi nu aveam voie să punem întrebări sau să riscăm să-i contactăm în vreun fel.

— Da, am spus.

Mi-am prins cu dinţii buza inferioară. Aveam o senzaţie ciudată de ieri. În legătură cu Otega.

— Ştiu că n-ar trebui să-ţi spun cine e, am zis eu, dar mi-ar prinde bine o părere.

Jorek a tras unul din scaunele şubrede de la masa din bucătărie şi s-a aşezat într-o parte pe el, lăsând un braţ să-i atârne peste spetează.

— Poţi să ai încredere în mine, m-a asigurat el. Nu voi spune nimănui.

— Ştiu. Bine, păi… în timpul pe care l-ai petrecut în sânul familiei Kuzar, tolănit pe mătăsuri şi mâncând delicatese rare, ai întâlnit vreodată o femeie pe nume Otega?

— Numai materiale ţesute de mâinile servitorilor pentru cei mai eleganţi dintre shoteţi, a spus Jorek. Nu fi absurdă!

— Iartă-mă, nu sunt decât un om de rând, am spus eu, rânjind.

— Da, o cunosc pe Otega. A fost guvernanta Cyrei şi lucrează la conac, a spus, ridicând sprâncenele surprins. E o *renegată!*

— Nu. Poate. Nu ştiu.

Am tras scaunul de lângă el şi m-am aşezat. Genunchii ni s-au izbit pe sub masă şi m-am întors, astfel încât să putem sta fără să ne suim unul peste celălalt.

— De ce eşti atât de surprins?

Jorek a dat din umeri.

— Lucrează de mult timp pentru familia Noavek. Practic a crescut-o pe Cyra. Iar acum te ajută să afli cum s-o omori? Nu ştiu, pur şi simplu… mă surprinde.

— Păi, asta-i problema. Mi-am proptit un cot pe masă şi m-am aplecat spre el. Nu sunt pe deplin convinsă că mă ajută să aflu cum s-o omor. Cred că încearcă să mă facă s-o dau în bară.

Jorek s-a încruntat.

— Dar mama ta nu te-ar fi pus în legătură cu cineva de care n-ar fi fost sigură, nu?

— Maică-mea crede că le ştie pe toate, dar ce poate şti cu adevărat despre o femeie dintr-o pădure din Ogra? am comentat eu, dându-mi ochii peste cap. Nici măcar nu mai locuieşte aici de cinci sezoane. Locurile pe care le ştia, oamenii pe care îi cunoştea… s-au schimbat.

— Ai încercat s-o întrebi?

— Pe maică-mea?

— Nu. Pe Otega.

S-a scărpinat pe tuleiele neuniforme de pe bărbie. Îl necăjeam de câteva săptămâni în legătură cu ele, de când începuseră să-i crească, împungându-l cu degetul în locurile goale.

— Confrunt-o! Chiar dacă te minte, s-ar putea să-ţi poţi da seama după reacţia ei.

— Asta, am remarcat, e o idee care merită jumătate de cutie de biscuiţi.

— Îmi place să-mi câştig pâinea, a spus Jorek, vârând încă unul în gură.

★★★

Mi-am trecut un deget pe frunte, verificând dacă eşarfa era la locul ei. Era. Îmi strânsesem părul într-un coc ferm şi răsucisem eşarfa în jurul lui pentru a-

l masca, şi singurul lucru care îmi dădea de gol blondul à la Surukta erau sprâncenele, atât de deschise la culoare, încât nici nu le vedeai.

Am intrat pe poarta din spate, dând din cap spre paznic, la fel cum procedasem şi săptămâna trecută. El m-a întrebat cum mă cheamă şi a confruntat numele cu poza pe care o avea în dosar, apoi a dezactivat încuietoarea şi mi-a îngăduit să intru. Am simţit huruitul vag al maşinăriilor în aer, salutându-mă prin harul-flux al meu. *Nu acum,* am zis în sinea mea, deşi aş fi vrut să le răspund la salut.

Nu am găsit-o pe Otega la bucătărie, dar i-am spus bucătarului că o s-o aştept şi l-am ajutat să pună la loc condimentele pe care le scosese pentru masa de prânz.

— Credeam că ai plecat deja acasă, Keza, mi-a spus Otega când s-a întors la bucătărie.

— Plec azi, am răspuns. Dar mai întâi voiam să discut ceva cu tine. Între patru ochi.

— Bine, a încuviinţat Otega, aruncând o privire spre bucătar. Hai să mergem în camera de depozitare.

Am urmat-o în jos pe un şir de câteva trepte care duceau spre camera de depozitare, acolo unde erau ţinute toate alimentele. Camera era izolată şi rece, precum un frigider. Am atins unul din pereţi, căutând cu harul-flux ţârâiturile şi zumzetele familiare ale dispozitivelor de înregistrare şi filmare. Am descoperit că eram urmărite de camerele de panoramare – nu eram surprinsă, întrucât familia Noavek era înclinată să se păzească de hoţi dar nu exista nimic care să ne asculte. Bun.

Odinioară, camera fusese un subsol, aşa că era pe jumătate sub pământ, cu ferestre înguste aproape de tavan pentru a permite să intre un pic de lumină. Totuşi, era suficient de întunecată pentru ca umbrele să găsească ridurile de pe pielea Otegăi, semne ale unei vieţi dificile. Încăperea era plină cu mese înţesate de alimente, iar noi stăteam între două din ele, faţă-n faţă. Mi-am împreunat braţele la piept.

— Ce-i cu jocul ăsta? am întrebat-o.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, a răspuns Otega.

— Teoretic, ar trebui să mă ajuţi să mă pregătesc pentru misiunea mea. Care, în caz c-ai uitat, e *s-o omor pe Cyra Noavek.* Am rostit în şoaptă ultimele cuvinte, uitându-mă peste umărul Otegăi pentru a mă asigura că nu stătea nimeni la uşă. Aşa că ce-ar fi să-mi spui cum, mai exact, faci asta?

Otega a strâns ferm din buze. Postura ei o imita pe a mea, cu braţele împreunate şi picioarele bine înfipte în podea. Şi nu mi-a răspuns.

— Aştept, i-am zis.

— Intenţia mea era să-ţi mai tai din furie arătându-ţi că duşmanii tăi sunt oameni, nu monştri, a zis Otega. Asta te-a făcut să fii mai echilibrată, ceea ce te va ajuta în misiunea ta.

Am meditat la asta preţ de o clipă. Apoi am clătinat din cap.

— Mai încearcă, am spus. Nu te cred.

— Nu prea contează ce crezi, întrucât ăsta e adevărul.

— Ba nu. Adevărul e că o cunoşti pe Cyra Noavek de când era mică. Ştii că suferă mereu de durere. Ştii că Ryzek Noavek se poartă ca o brută cu ea. Ştii că e capabilă de tandreţe. *O cunoşti,* şi o iubeşti, am zis, încruntându-mă. Nu vrei ca eu s-o omor, dar a trebuit să te prefaci că mă ajuţi, din cauza chestiei ăleia cu care te are mama la mână. Aşa că ce-ar fi să-mi spui ce anume e chestia aia şi să purtăm o conversaţie normală în loc să continuăm cu absurdităţile astea afurisite?

— Nu, a spus Otega, cu o voce tremurată, după care a înghiţit în sec.

— Indiferent ce faci sau ce spui, eu tot am s-o omor, am zis, apropiindu-mă de ea. Ai reuşit să mă faci să fiu mai echilibrată, dar nu fac asta fiindcă vreau să comit o crimă, o fac pentru că *aşa trebuie.* Familia Noavek e o năpastă asupra Shotetului. Când vor dispărea, vom putea clădi ceva nou. Trebuie să fii conştientă de asta!

— Nimic nu poate fi clădit peste cadavrele celor nevinovaţi! s-a răstit Otega.

— Ea nu e o nevinovată. E responsabilă pentru ceea ce-a făcut, la fel ca toţi ceilalţi, am spus. La fel ca tine, pentru chestia aia cu care te şantajează maică-mea. Crezi că, dacă faci asta, te vei achita de datorie? Nu aşa funcţionează. De-asta ne tatuăm pierderile pe piele. Fiindcă unele lucruri nu pot fi şterse.

Otega a clipit şi, într-o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Cineva i-a spus lui Ryzek Noavek cum să vă găsească pe tine şi pe fratele tău, după ce mama voastră a fugit, mi-a mărturisit Otega.

Am ştiut, atunci, ce avea să spună în continuare. Am ştiut, şi asta m-a sfâşiat. M-a străpuns.

— Eu am fost persoana aceea, a încheiat Otega.

Am închis ochii.

Fusese nevoie de doi bărbaţi ca să fiu pusă la pământ, prinzându-mă de umeri cu mâinile lor aspre, şi de un al treilea ca să-mi imobilizeze capul, cu o mână pe fruntea mea şi cu cealaltă sub bărbie. „Ţine ochii deschişi!” mi-a poruncit un al patrulea. „Altminteri o să-ţi scoatem şi pleoapa, nu numai ochiul.”

Şi o făcusem.

Privisem fix în vârful lamei în timp ce cobora.

Am ştiut, atunci, că puteam face ceea ce trebuia făcut, întrucât dovedisem deja că pot. Stătusem nemişcată în faţa groazei. Suportasem moartea fratelui meu şi pierderea mamei mele. Mereu făceam ceea ce trebuia, când era cu adevărat important. Puteam să mă bazez pe mine însămi.

Am deschis ochiul şi m-am uitat la ea.

— Ştii ce-mi spune asta? am început. Că preţuieşti mai mult viaţa Cyrei Noavek, născută într-o familie privilegiată – o persoană, da, dar totuşi o persoană care alege să tortureze şi să ucidă –, decât pe a mea. Ceea ce este exact problema Shotetului. Vieţile celor din familia Noavek sunt

mult mai importante decât ale oricăror altor oameni, şi a sosit momentul să punem capăt acestui lucru.

Am tras de pleoapa dreaptă şi am pipăit la baza ochiului de sticlă până ce am putut să-mi vâr degetul sub el. Am scos discul şi, cu mâna liberă, am apucat-o pe Otega de încheietură ca să-i pot pune ochiul fals în palmă. S-a tras înapoi, dar am ţinut-o cu putere.

— Gata cu familia Noavek! am spus.

Am lăsat-o stând acolo.

★★★

O săptămână mai târziu, stăteam în publicul arenei de pe nava de sejur şi priveam cum Cyra Noavek o ucidea pe verişoara mea, Lety Zetsyvis.

Nici măcar n-am tresărit.

Eram pregătită.

2
AKOS

— După cum ţi-am mai spus de nu ştiu câte ori, i se adresă Vakrez Noavek, n-am de gând să irosesc timpul nimănui cu asta.

Akos intrase în sală hotărât să rămână calm. Să-i demonstreze comandantului că nu era un băiat thuvhesit sensibil. Dar, în schimb, nu-i ieşi decât un „Nu va *fi* o pierdere de vreme!" rostit pe un ton irascibil.

Se afla acolo pentru a cere Ritul Armurii din Shotet, în care un candidat se lupta corp la corp cu un Blindat – cea mai periculoasă creatură de pe planeta lor – şi ori era omorât, ori murea în încercare. Ritul necesita trei observatori şi patronajul unei figuri a autorităţii. În acest caz, autoritatea urma să fie comandantul Vakrez Noavek din armata shotetă. Akos i-l tot ceruse de câteva luni, iar el i-l refuzase de fiecare dată.

Soţul lui Vakrez, Malan, şedea în colţul încăperii, cu o carte în poală. La izbucnirea lui Akos, el clătină din cap, schiţând un zâmbet.

Vakrez ridică privirea de la scrisoarea pe care tocmai o redacta.

— Kereseth, controlează-te!

Akos rosti în gând cuvântul stăpânirii de sine – cuvântul shotet *kyendat,* pe care se antrenase ore în şir pentru a-l introduce în subconştient, împreună cu muşchi relaxaţi şi o atenţie sporită asupra mediului înconjurător. La auzul lui, simţi cum senzaţia de frustrare îl părăseşte. Într-o bună zi nu va mai avea nevoie de cuvânt, căci trupul său pur şi simplu o să asculte mai bine de el – sau cel puţin aşa spunea locotenentul lui shotet. Dar deocamdată îl ajuta.

— Îmi pare rău, domnule! spuse Akos pe un ton ferm, însă ştiu regulile. Orice soldat care cere acest rit trebuie să-l primească.

— Tu nu eşti soldat, îl contrazise Vakrez. Eşti un prizonier al suveranului shoteţilor. Sau ai uitat asta?

Furia pe care o simţea faţă de Ryzek Noavek nu era un val de frustrare de scurtă durată, ceva care putea fi controlat cu *kyendat.* Mocnea mult mai adânc decât orice altceva simţise vreodată, un rezervor de acid în stomacul lui, care nu se golea niciodată.

— N-am uitat, răspunse Akos. Domnule.

Malan îşi închise cu zgomot cartea şi o puse pe măsuţa joasă de lângă el.

— Ei, haide, Vakrez! Se ridică în picioare. Ca de fiecare dată, era complet opusul soţului său: scund şi subţire, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu o barbă pe care nu şi-o mai îngrijise de câteva zile. E o cerere simplă.

— Va da greş, spuse Vakrez înţepat, cu ochii săi negri fixaţi asupra lui Akos.

Akos se îndreptă uşor de spate sub privirea lui. Era tot un pic costeliv, din pricina faptului că nu primea niciodată suficientă mâncare la masă, însă abdomenul lui moale era tot numai muşchi acum de când începuse să se antreneze cu armata. La început, fusese prea chinuit de moartea tatălui său pentru a învăţa ceva, însă durerea sufletească se risipise odată cu trecerea timpului, lăsând în urmă numai determinare. Trebuia să se afirme. Trebuia să devină o persoană pe care shoteţii o respectau. Iar apoi avea să găsească o cale de a-şi salva fratele.

Nu-şi făcea speranţe să se salveze şi pe el însuşi. Viaţa îi fusese deja sacrificată, graţie destinului său: *Al treilea născut al familiei Kereseth va muri în serviciului familiei Noavek.* Destinul său era servitudinea şi moartea. Însă cel al fratelui său Eijeh încă nu fusese stabilit, iar Akos era hotărât ca Eijeh să nu-şi ducă restul vieţii în Shotet.

— Şi ce dacă dă greş? spuse Malan, dând din cap spre Akos. Vei dovedi doar că un thuvhesit nu este vrednic de a ne purta armura. Şi în caz că va izbuti, asta va da bine pentru tine. Oricare ar fi rezultatul, câştigul e de partea ta, comandante.

Vakrez îşi lăsă capul într-o parte, chibzuind. Akos rămase nemişcat, având grijă să nu se fâţâie. Lui

Vakrez nu-i plăcea când se fâţâia. *Kereseth, fii atent! Kereseth, stai drept! Kereseth, controlează-te!* Viaţa lui Akos devenise un şir de porunci pe care se părea că nu le poate îndeplini.

— Prea bine, cedă Vakrez. Mă voi ocupa de asta. Ai face bine să speri că n-o să mori, Kereseth. Ar fi un sfârşit tare urât!

Malan îi făcu din ochi lui Akos. Akos nu era sigur de ce îl ajutase Malan, cu excepţia faptului că părea să aibă o slăbiciune pentru oricine care nu se simţea relaxat în tabăra soldaţilor. La urma urmei, el era unul dintre puţinii oameni de-acolo care nu făceau parte din armată.

— Nu am nevoie să sper, domnule, zise Akos.

Vakrez râse ironic.

★★★

— Am auzit c-ar trebui să-ţi pregătim rugul funerar, Kereseth.

O pereche de bocanci cu numele Dony scris pe vârfuri se opri în faţa lui Akos. El stătea cu picioarele încrucişate pe pământul de lângă clădirile lungi şi joase ale taberei de soldaţi, curăţând armele de antrenament. Iarba aurie de sub el îl zgâria pe picioare chiar şi prin pantaloni, iar un cărăbuş bâzâia pe lângă urechea lui în timp ce freca lama cu o cârpă.

Graţie statutului său de prizonier, se pricopsise cu o mulţime de sarcini de servitor pe care ceilalţi soldaţi nu trebuiau să le facă. Să adune rufele murdare, să cureţe armele şi să repare manechinele de antrenament – toate astea făceau să fie imposibil ca ceilalţi să-l vadă ca pe un egal, ceea ce probabil se şi voia.

Însă era bine că-şi ţinea mâinile ocupate. Îl împiedica astfel să se gândească prea mult la Eijeh şi la ce i se întâmpla în casa Ryzek.

Akos mai văzu două perechi de bocanci în spatele lui Dony şi se încordă. Nu era niciodată de bun augur când grupuri de soldaţi veneau la el când lucra. De obicei, însemna că urma să fie caftit.

— Îţi faci griji pentru mine, Dony? întrebă Akos, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut. Ce drăguţ din partea ta!

— Griji? pufni Dony. Sunt entuziasmat! Probabil c-o s-avem voie să dăm o petrecere. Ţinând cont de ceea ce înseamnă riturile funerare.

— Eu am ales deja patul tău, spuse unul dintre ceilalţi. E mai aproape de geam şi tot tacâmul.

— Probabil că purtăm aceeaşi mărime la încălţări, nu-i aşa, Kereseth? întrebă al treilea, întinzându-şi bocancul ca pentru a-l examina. Te superi dacă-ţi scot bocancii din picioare înainte să te ardă?

Akos îşi cântărea opţiunile. Nu avea nicio şansă împotriva tuturor. În plus, erau cu toţii mai puternici şi mai rapizi decât el.

În timp ce Akos se resemna la gândul că va lua bătaie, Dony privi peste pajişte şi înlemni.

— Rahat! exclamă el. Comandantul vine fix spre noi!

Akos nu mai fusese niciodată atât de uşurat să-l vadă pe Vakrez Noavek. Puse sabia de antrenament jos şi vârî cârpa în buzunar. La ceafă începură să-i alunece broboane de sudoare. Încercă să ia poziţia de drepţi, ca ceilalţi, dar Vakrez îl făcea mereu să se simtă ca şi cum stătea ghebos.

Comandantul era lat în umeri şi musculos, iar postura îi forţa adesea nasturii cămăşii să se întindă un pic. Îşi purta propria armură dobândită, distinctă datorită plăcuţelor ei perfecte şi întunecate, neatinse de lamele armelor. Nimic nu era suficient de puternic pentru a distruge armura shotetă.

— Martorii tăi vor fi aici mâine, Kereseth, aşa că pregăteşte-te! îl înştiinţă Vakrez.

— Mâine, domnule?

— Nu văd niciun motiv pentru a amâna, spuse Vakrez.

Am presupus, bazându-mă pe nerăbdarea ta, că eşti pregătit.

În ochii lui Vakrez se vădea o provocare. Akos încercă să se ridice la nivelul ei.

— Sunt, domnule, răspunse el.

— Atunci ştii că participanţilor le este permis să aducă numai o armă în timpul ritului, spuse Vakrez. M-am hotărât să-ţi îngădui să împrumuţi una, pentru a avea şanse egale. Ce ţi-ar plăcea?

— Am deja ce-mi trebuie, domnule comandant, răspunse Akos.

Expresia lui Vakrez era curioasă. Dar nu spuse decât:

— Atunci mă aştept să fii pregătit la ivirea zorilor. Dony, te fac personal responsabil pentru starea de bine a lui Kereseth până atunci. Trag nădejde că-şi va face apariţia la rit în formă şi la timp.

— Da, domnule, încuviinţă Dony.

★★★

Akos nu dormi. Nici nu se aşteptase s-o facă. În schimb, se duse la bucătării – unde uneori era trimis să decojească rădăcini de mezzit sau să spele vasele – şi îşi luă cu el trusa de piele pe care o ţinea sub pernă. Rămase în picioare în faţa blatului lat din lemn unde bucătarul tăia carnea şi desfăcu trusa.

Înăuntru erau un cuţitaş şi o floare-de-flux uscată. Era întreagă, cu o parte din tulpină încă prinsă de ea, deşi zbârcită acum din pricina uscării. Chiar şi aşa, floarea-de-flux era mai periculoasă decât oricare altă plantă din galaxie – fireşte, pentru oricine, mai puţin pentru el. Harul-flux al lui îl făcea imun la puterea ei.

O tăiase sezonul trecut, după ce îl omorâse pe Kalmev Radix, în cele câteva minute înainte ca oamenii lui Vas să-l găsească şi să-l bată până leşinase. Şi de atunci o păstrase, ştiind că într-o bună zi avea să-i fie de folos, chiar dacă nu ştia cum.

Străbătu perimetrul bucătăriei. De-a lungul fiecărui perete se afla un blat asemănător cu cel pe care era floarea-de-flux, iar pe perete, deasupra fiecărui blat, un şir de cutiuţe din lemn însemnate cu caractere shotete pe care nu le putea citi. Aşa că, în

schimb, deschise fiecare cutie în parte, mirosindu-i conţinutul atunci când nu îl putea identifica pe loc, până ce găsi ceea ce căuta.

Apoi puse apă la fiert şi începu să prepare o otravă.

★★★

Akos era atât de neliniştit când se crăpă de ziuă, încât nici măcar nu-şi putea privi martorii în ochi. Erau, după cum cerea ritul, trei la număr. Două femei şi o *sema,* o persoană care nu era nici bărbat, nici femeie. Toţi trei îşi purtau propriile armuri – se presupunea că erau familiarizaţi cu ritul, întrucât trecuseră şi ei prin aşa ceva. Comandantul era cu ei, purtând o conversaţie, când îşi făcu apariţia Akos.

Se aflau în arena principală, chiar în mijlocul tuturor cazărmilor, acolo unde se desfăşura cea mai mare parte a antrenamentului. Când Akos sosise prima oară în tabără, locotenentul îl pusese să alerge atât de multe ture în jurul arenei, încât preţ de câteva săptămâni ajunsese să viseze numai ture.

Când un cetăţean shotet trecea prin Ritul Armurii, se aduna o mulţime, oamenii cântau şi cineva ţinea

un discurs pentru a-l încuraja. Dar pentru Akos nu erau decât cei trei martori şi câteva raze de soare la orizont.

Comandantul flutură din mână şi o cameră de panoramare pluti spre ei cu un huruit şi un bâzâit.

— Asta îţi va înregistra mişcările în direct, astfel încât să le vedem şi noi. Dacă încerci să fugi peste Diviziune, te vom găsi şi te vom omorî. Aşa că nu încerca să fugi.

Akos nu intenţiona să fugă. Nu fără fratele său. Dar nu răspunse. Pur şi simplu se întoarse cu faţa spre orizont şi începu să alerge.

La început, camera de panoramare zumzăi deasupra lui, apoi se duse în sus, aşa încât el aproape uită că-l urmărea. Alerga în pas lent, dar constant, şi respira în mod regulat. Întinzându-se cât vedeai cu ochii, era iarba joasă, aurie dintre Diviziune şi oraşul Voa, unde Akos şi Eijeh fuseseră duşi prima oară pentru a-l întâlni pe Ryzek şi a-şi afla destinele. Printre firele de iarbă creşteau flori mici, fragile, unele albastre, altele purpurii, şi, ici şi colo, rarele flori portocalii. Akos îşi înfrână nevoia de a se opri când le zări pe acelea. Trebuia să stea concentrat.

Tot ce trebuia să facă era să pună distanţă între el şi tabăra de soldaţi, iar apoi poate că avea să găsească un Blindat. Aceştia căutau zone pustii pentru a paşte iarbă. Nu o mâncau pentru a se hrăni, ci doar pentru a o mesteca. Niciunul dintre soldaţii pe care-i întrebase Akos nu înţelegea prea bine de ce făceau asta. De fapt, nimeni nu părea să ştie prea multe despre Blindaţi, în pofida veneraţiei cu care îi tratau.

Când nu mai putea zări tabăra de soldaţi în urma lui, încetini şi căută o sursă de apă. Gâfâia şi era transpirat tot, aşa că urma să aibă nevoie de ea cât mai curând, şi, în plus, Blindaţii beau apă, ca toate celelalte făpturi, aşa că dacă reuşea s-o găsească, avea şanse să găsească şi un Blindat.

Se orienta după tabăra de soldaţi din urma lui, astfel încât să nu înceapă să meargă în cerc. Asta ar

fi fost uşor de făcut aici. Oriunde privea, era aceeaşi iarbă, până la genunchi, moale ca părul la atingere. Era ameţitor.

Într-un final, dădu peste un pârâu. Florile albastre îi atrăseseră atenţia – creşteau în mănunchiuri, aproape de apă. Îngenunche lângă micul şuvoi şi îşi clăti mâinile în el, aruncă apă pe gât pentru a se răcori, iar apoi bău. Se lăsă pe spate pentru a verifica dacă mai are în buzunar fiola cu otrava pe care o preparase cu o noapte înainte, apoi se aplecă deasupra apei pentru a se spăla pe faţă.

Akos închise ochii, doar pentru o clipă, din pricina capului care-i zvâcnea. Trebuia să găsească repede un Blindat, altminteri avea să devină prea obosit din cauza lipsei de somn pentru a se mai putea concentra. Şi nu putea da greş tocmai acum – nu putea să se întoarcă în tabăra de soldaţi cu capul plecat, arătându-le că era la fel de inutil pe cât îl considerau ei.

Deschise ochii, zări mişcare în iarba din stânga lui şi înlemni. Părea să audă clicuri din toate direcţiile în timp ce o formă întunecată se apropia tot mai tare de el. Se întoarse să privească, doar un pic, şi iată-l acolo! Un Blindat.

Era o creatură atât de imensă, încât mişcările ei aproape silenţioase sfidau logica. Scotea un sunet alunecos, şoptitor, în iarbă, păşind surprinzător de grijuliu cu picioarele lui numeroase. Clicurile proveneau de la cleşti, care se loveau unul de altul în faţa gurii lui generoase. Avea o culoare întunecată, albăstrie, cu excepţia albului orbitor al dinţilor. Avea şiruri peste şiruri de dinţi, ca nişte ace la fel de lungi precum degetele lui.

Şi se afla *chiar acolo.*

Când îşi imaginase acest moment, îl văzuse pe Blindat de la distanţă, şi se furişase mai aproape, fiind încrezător în mişcarea tăcută şi răbdarea lui. Îl urmărise, studiind cum şi ce mânca. Apoi turnase otrava peste hrana lui şi aşteptase ca el s-o mănânce.

Dar nu asta se întâmpla acum. Creatura aluneca prin iarbă spre el, cu gura deschisă, arătându-şi

incisivii zimţaţi, iar picioarele lui îndoite erau mai înalte decât Akos în picioare. Doar că el stătea acum în genunchi. Fără să aibă la dispoziţie vreo armă în afară de sticluţa cu otravă.

Rahat!

Akos era atât de nemişcat, încât îl dureau picioarele. Rosti cuvântul stăpânirii de sine în gând, dar acesta nu reuşi să-l liniştească, nu reuşi să-i calmeze bătăile puternice ale inimii. Era convins că, din clipă în clipă, făptura avea să se repeadă la el. Soldaţii îi spuseseră că, dacă se apropia suficient de un Blindat, acesta avea s-o ia razna şi să-l atace, şi nu avea să se oprească până ce nu-l omora.

Blindatul înaintă. Akos nu voia să moară în genunchi. Era mai bine să mori fugind – mai bine să mori *încercând,* cel puţin. Aşa că se ridică şi fugi, traversând pârâul şi ieşind pe iarbă, iuţind pasul, ascultând, aşteptând…

Dar nu se întâmpla nimic.

Akos privi peste umăr. Blindatul era în continuare lângă pârâu. Îşi coborâse capul pentru a se adăpa. De fapt, nu părea să aibă habar de existenţa lui Akos.

Ciudat…

Se opri din alergat şi se întoarse spre el. Nu voia să piardă această ocazie – puteau trece ore întregi până să mai găsească unul şi nu avea să fie mai sprinten decât acum.

Înaintă spre el, pregătit să se întoarcă şi să fugă din nou dacă începea să atace. Nici măcar paşii lui mai apăsaţi nu păreau să deranjeze creatura, aşa că se apropie şi mai mult. Traversă pârâul, acolo unde stătuse în genunchi înainte, şi continuă să meargă. Pas cu pas, până ce ajunse chiar lângă el, la mică distanţă de dinţii lui înspăimântători.

Blindatul ridică uşor capul – părea conştient de prezenţa lui, cel puţin, dar nu avea de gând să-l atace.

Akos ridică o mână tremurândă şi atinse unul din solzii tari de pe laterala Blindatului.

Blindatul se *aplecă,* împingându-se în mâna lui. Clicurile cleştilor lui încetară, iar ochii strălucitori i se închiseră.

— E harul-flux al meu? îl întrebă Akos.

Era singurul lucru care, se gândea el, avea să-l diferenţieze de toţi ceilalţi soldaţi care muriseră trecând prin acest rit.

— Nu-ţi place fluxul, înţelese el. Ştii ceva? Nici mie.

Fluxul îi amintea că exista ceva în neregulă cu el. Thuvhesitul predestinat să trădeze Thuvhe. Prizonierul care nu era chiar un soldat shotet. Singura persoană pe care o auzise vreodată să nu poată simţi zumzetul fluxului.

Blindatul clipi spre el, aproape ca şi când îl înţelegea. Akos se îndepărtă de el, iar acesta îi imită mişcările, făcând un pas mic odată cu el.

Apoi Akos ştiu ce să facă, astfel încât shoteţii să-şi aducă aminte că el nu era o chestie fragilă bună numai să spele vase şi să moară pentru familia Noavek.

Avea să-l ducă la tabăra de soldaţi în viaţă.

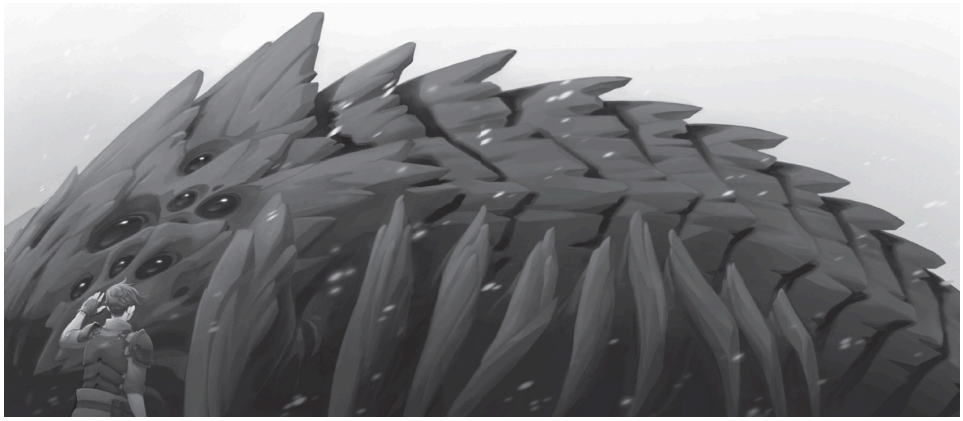

★★★

Akos stătea cu mâna întinsă, lipită uşor de laterala Blindatului, când îl duse la tabăra soldaţilor târziu în acea dimineaţă. Martorii erau deja acolo – urmăriseră transmisiunea camerei de panoramare, aşa încât ştiau că vine. Însă soldaţii erau şi ei afară, murdărind săbiile de antrenament pe care Akos le curăţase cu o zi înainte.

La început, nimeni nu păru să observe că se apropie, însă Blindatul era prea mare pentru a putea fi ignorat prea mult timp. Akos văzu cum orice activitate încetă. Unii soldaţi ţâşniră spre cazărmi, ca şi când o uşă subţire din lemn avea să-i ferească de un Blindat turbat. Akos auzise zvonuri că puteau muşca şi un perete din piatră dacă erau suficient de furioşi.

Ceilalţi rămaseră nemişcaţi, aşa cum făcuse el lângă pârâu.

Akos îl conduse pe Blindat spre centrul arenei principale şi se opri. Ştia că dacă îşi ridica mâna, fluxul care curgea prin toţi ceilalţi soldaţi avea să-l turbeze, făcându-l să-i omoare pe toţi la care putea ajunge – aproximativ jumătate din oamenii de-acolo. Akos nu avusese niciodată vreun pic de putere printre ei, aşa că senzaţia că cele mai multe vieţi ale lor depindeau de el era îmbătătoare.

Comandantul păru să înţeleagă situaţia, întrucât îi arată lui Akos palmele, pacificator.

— Kereseth, spuse Vakrez. Ce faci?

— Ritul, domnule, răspunse Akos.

— Ritul implică *moartea* unui Blindat, zise Vakrez.

— Ştiu, răspunse Akos calm. Dar m-aş putea decide să nu-l omor. Mi-aş putea lua mâna de pe el şi să-l las să vă devoreze, continuă el, lăsându-şi capul într-o parte. Am mai omorât un om ca dumneavoastră. Aş putea s-o fac din nou. Şi haosul de după s-ar putea să fie suficient ca să pot evada şi merge acasă. Năgara nu are niciun efect halucinogen asupra mea, aşa că n-ar fi decât o călătorie de două zile pe jos.

— Ai putea face asta, încuviinţă Vakrez, dând din cap.

— Totuşi, n-am s-o fac, zise Akos, simţind că într-un final stătea drept. Şi asta nu e din cauza vreunei moralităţi thuvhesite ascunse, întrucât nu posed aşa ceva – nu când vine vorba de un Noavek precum dumneavoastră. Akos simţea acidul furiei, acel rezervor care nu seca niciodată, bulbucind

înlăuntrul lui. N-am s-o fac deoarece, de azi înainte, mă veţi trata ca pe un soldat, nu ca pe un prizonier.

Comandantul îl măsură cu privirea preţ de o ticăitură sau două. Apoi spuse:

— Nu-mi plac ameninţările, Kereseth.

— Dar nu-i o ameninţare, zise Akos. Tocmai v-am spus că n-am să îngădui acestei creaturi să vă omoare. Dar faptul c-aş putea s-o fac, şi că aleg să n-o fac, înseamnă că m-am decis să rămân aici. Ceea ce înseamnă că trebuie să mi se acorde acelaşi respect ca celorlalţi oameni din tabără. Ştiu că sunteţi un om drept şi am încredere că înţelegeţi situaţia.

Ochii lui Vakrez, întunecaţi şi concentraţi, erau aţintiţi asupra lui. Bărbatul încuviinţă din cap.

— Omoară-l! îi porunci el.

Akos se temuse de acest moment încă de când pornise spre tabără. Creatura aceasta era nevinovată. Trăia într-o lume care o chinuia constant cu fluxul. Iar el profitase de încrederea pe care i-o acordase Blindatul. Îşi folosise harul-flux împotriva lui. Nu merita să moară.

Însă Akos îşi cunoştea propriile suferinţe. Felul în care deznădejdea punea stăpânire pe el în nopţile în care nu era suficient de obosit pentru a adormi. Era captiv aici, ţinut ostatic de propriul devotament faţă de fratele său. Nu avea să-şi mai vadă vreodată căminul în care crescuse.

Trebuia să facă asta.

Vârî mâna în buzunar şi scoase sticluţa cu otravă. Îndepărtă cu dinţii capacul din ceară şi îl scuipă pe jos. Gura Blindatului era deschisă suficient cât să-i încapă mâna pe lângă primele şiruri de dinţi. Întoarse fiola, turnă otrava în gura Blindatului şi văzu mişcarea solzilor în timp ce înghiţea.

Apoi îşi ţinu palma lipită de el, astfel încât harul-flux să-i aline durerea în timp ce-şi dădea ultima suflare.

★★★

Vakrez îl lăsase liber pentru restul zilei, spunându-i să se odihnească. Akos îşi făcea griji că, practic, să-l ameninţe cu moartea pe comandant avea să-l facă să fie şi mai crud, însă avusese efectul opus. La drept vorbind, Vakrez părea să-l înţeleagă acum.

Akos nu se duse să doarmă în patul lui. Porni spre clădirea lungă şi joasă care găzduia clinica medicală. Acolo fusese dus când ajunsese prima oară aici, astfel încât un doctor să se asigure că spintecătura lungă de sub mandibulă – căpătată graţie lui Ryzek, o recompensă pentru încercarea lui de a se răzvrăti – se vindeca bine. De atunci nu mai călcase pe acolo, deşi fusese rănit de multe ori. Nu-i plăcea mirosul antisepticului.

Pereţii clinicii erau din piatră neşlefuită, la fel ca celelalte structuri din tabăra soldaţilor, însă podelele erau din scânduri de lemn în loc de pământ bătătorit, din motive de igienă, presupunea el. Locul era pustiu, cu excepţia asistentului, un bărbat costeliv ras în cap şi cu un pumnal-flux la brâu. Asistenţii din Shotet erau cu mult diferiţi faţă de asistenţii din Thuvhe. Aici, toţi cei pe care-i întâlnea Akos păreau să fie războinici.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă bărbatul.

— Am nevoie de… *vezyel.*

Cuvântul acelui procedeu îi veni lui Akos fără să întârzie, una dintre ciudăţeniile aşa-numitului grai revelator. Uneori ştia cuvintele fără să le ştie de fapt.

— Te rog, adăugă el.

Asistentul se încruntă, dar se duse spre dulapurile aflate pe peretele din spate şi scoase un pacheţel alb. Akos îl desfăcu şi găsi o lamă sterilă, un tifon cu antiseptic, o fiolă cu cerneală şi un bandaj. Se aşeză pe marginea unuia dintre paturi.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă asistentul. Ştiu că nu ţi-ai mai făcut niciodată asta singur.

— E un tatuaj, pe etape, zise Akos. Pot să-l fac şi singur.

Îşi şterse braţul stâng cu antiseptic, chiar lângă prima pecete, care era tăiată, un act de violenţă comis de unul din prietenii lui Kalmev. Era la marginea încheieturii, aproape de vena care se întrezărea pe dosul palmei.

Luă lama sterilă şi o apăsă în piele. Era mai dificil decât crezuse, să se taie dinadins. Însă suportă durerea, lăcrimând în timp ce trasă linia prin piele.

Luă cerneala şi, folosind vârful lamei, o întinse pe tăietură. Ustura tare, dar nu era insuportabil.

Apoi îşi înfăşură bandajul în jurul peceţii pe care tocmai şi-o făcuse, se aplecă în faţă, peste genunchi, şi plânse.

★★★

Acum ştia ceva ce-şi dorea să nu fi aflat vreodată: când era necesar, putea ucide. Şi nu doar ca să-şi salveze propria viaţă, sau pe a fratelui său – ci pentru a primi ceva de care avea nevoie. Ba nu – pentru a primi ceva ce *voia.*

Era convins că avea s-o facă din nou, înainte ca timpul lui petrecut în Shotet să ajungă la final.

Era pregătit.

Traducere din limba engleză de Shauki Al-Gareeb

TRANSFORMAŢIONISTUL

— Vino! spuse ea, iar el o ascultă.

Merseră împreună cu maşina spre periferia oraşului, către un câmp prăfuit şi la marginea unei faleze stâncoase. Suprafaţa stâncilor avea o culoare întunecată, aproape neagră. Vântul bătea neînduplecat şi aspru, iar particulele gri ale ierburilor zoldane îi acoperiră curând hainele, de parcă s-ar fi rostogolit într-o groapă cu cenuşă.

Ea îl condusese la marginea falezei şi el se temea că avea să-l împingă. N-o făcu. Se lăsă pe vine, iar el se aşeză la fel alături. Ea îi arătă păsările care cuibăreau printre stânci.

— Cum se numesc? îl întrebă ea.

— Calamite, răspunse el.

Erau nişte păsări pitice şi albe când se năşteau, o pradă uşoară dacă se îndepărtau de locul periculos în care îşi făceau cuiburi.

— Da, încuviinţă ea. Îşi încep viaţa la fel de slabe ca şi noi. Cu craniile parţial formate, cu carnea fragilă. Singurul lucru puternic la ele e ciocul, mai tare decât piatra. Întinse o mână pentru a-i arăta o cicatrice în formă de V aflată între degetul mare şi arătător. Am fost ciugulită de una, când eram mică. Forţa impactului mi-a spulberat mâna. Am avut nevoie de câteva operaţii pentru a o repara. Tatăl meu le-a spus medicilor să aibă grijă să-mi lase o cicatrice, ca să nu uit întreaga păţanie.

El nu-şi cunoscuse bunicul, bărbatul despre care vorbea ea. Dar văzuse fotografii cu el, un bărbat cu părul închis la culoare şi cu nişte ochi atât de spălăciţi, încât ziceai că are doar pupilele, nu şi irisurile. Ea semăna leit cu el. Nu-i plăcea s-o privească în ochi, dar se sili s-o facă, astfel încât să nu-i ardă un dos de palmă pentru slăbiciunea lui.

Ea continuă:

— Păsările îşi folosesc ciocul pentru a găuri suprafaţa stâncii, iar când ajung la vârsta maturităţii

şi vremea se răceşte, se strecoară în tunelurile create, asta dacă au supravieţuit atâta vreme.

Îl dureau picioarele de la atâta stat pe vine, aşa că se lăsă pe genunchi. Pietricele îi pătrunseră în piele, iar vântul îi şuiera în urechi.

Ea se întinse pe burtă şi duse mâna peste marginea stâncii, pipăind suprafaţa pietrei. Când găsi ce căuta, plescăi din limbă şi se aplecă mai tare, vârându-şi braţul într-o cavitate din stâncă. Scoase ceea ce părea a fi un ghem de aţă. Era mai mare decât pumnul ei, şi alb.

Îşi vârî degetele în el şi îi rupse exteriorul ce părea împletit pentru a-i arăta ce se află înăuntru. Din el se prelinse un lichid purpuriu-roşiatic, dar înăuntru mai erau şi nişte formaţiuni tari, şi nişte fragmente bej. Ea scoase unul dintre lucrurile bej şi îi arătă ceva ţepos, cu o arcuire delicată. Era o coloană vertebrală.

Lui îi veni să vomite. Dar n-o făcu.

— Ele îşi creează săculeţul ăsta muşcându-şi propria carne, îi explică ea, ţinând coloana cât mai aproape de faţă pentru a o putea examina. Practic, îşi creează o carapace pentru ele însele în timp ce

cresc în formă adultă. Partea stranie e că dacă îţi muşti pielea pentru a crea o carapace, practic te lichefiezi.

— Vasăzică, asta-i… Dădu din cap spre chestia împletită din mâinile ei. Asta-i o calamită? Vie?

— Da, răspunse ea. Sau era, până ce i-am rupt coloana. Dar ar fi ieşit de-aici în formă adultă. Şi ştii cum arată calamitele adulte, nu-i aşa?

Ştia. Erau nişte păsări micuţe, cu gheare malefice. Penele lor erau la fel de tari şi ascuţite ca o lamelă de rocă. Copiii erau avertizaţi să nu adune penele care cădeau pe câmpuri, întrucât se puteau tăia în marginile lor zimţate. Mâncau tot felul de creaturi mici care trăiau prin iarbă, însă adesea vânau din plăcere şi animale mai mari, lăsându-le stârvurile acolo unde cădeau. Sau se luptau unele cu altele în aer, ciocnindu-se în mod repetat până ce una se dezmembra.

Calamitele erau nişte păsări puternice, aprige.

El încuviinţă din cap.

— Le admirăm forţa când suntem mari, şi ne e milă de ele când suntem copii, dar nu reflectăm asupra schimbării.

Apucă de umeri, dintr-odată, strângându-l tare. Degetele ei îi mânjiră cămaşa cu limfă.

— Ele nu pot refuza să se schimbe. Toate lucrurile au momentul lor în acest univers; toate trebuie să crească. Şi, vezi tu, să ajungi în acel punct nu e întotdeauna plăcut. Calamita ştie asta. Îşi revendică schimbarea devorându-se pe ea însăşi.

Nu te uita în altă parte! gândi el în timp ce ea îl sfredelea cu privirea. Ochii ei aveau nuanţa albastrului alburiu al zorilor. Ai lui erau complet opusul, atât de închişi la culoare, încât ziceai că-s negri într-o lumină slabă. Ochii tatălui său. Trişti, îi numea ea uneori, ca şi când era o insultă.

— Asta e ceea ce ne temem să recunoaştem, spuse ea, scuipându-l pe faţă – cu atâta forţă şoptea! Transformarea te va distruge. Te va nimici. Îşi mută mâinile pline de sânge pe capul lui, apucându-l bine de craniu şi trăgându-l mai aproape de faţa ei. Şi

iată adevăratul şoc, urmă ea. Trebuie să-i îngădui s-o facă.

★★★

Pe Otho îl zgâria uniforma la ceafă, dar nu ridică mâna ca să se scarpine. Fără mişcări bruşte, aşa era regula. El aparţinea categoriei HF Clasa a 7-a, ceea ce însemna că paznicii nu trebuiau să-l atingă, pentru propria lor siguranţă, în caz că supresorul lui de har-flux de la încheietura mâinii dădea rateuri. Aşa că în schimb primise două escorte din careu în loc de una – două perechi de ochi care să urmărească fiecare zvâcnet al degetelor lui.

Nu ştia de ce fusese convocat, dar la CART – Centrul Adunării pentru Reabilitarea Tinerilor – rareori însemna ceva bun o convocare. Dacă nu îl aştepta vreo pedeapsă în locul spre care mergea – şi mereu exista şansa unei pedepse, întrucât toată lumea intra din când în când în bucluc –, atunci erau veşti. Cel mai probabil vreun deces în familie.

Otho nu prea mai avea cine ştie ce familie.

Nu le puse întrebări paznicilor care îl flancau. Nu se scărpină pe gât. Nu se uită în jur la blocul de celule pustiu. Pur şi simplu asculta scârţâitul pe care-l făceau bocancii paznicilor pe podea – un material lucios, cu ceva elastic în el, o invenţie pithară – şi mergea.

Trecură printr-un alt şir de uşi, apoi printr-un alt bloc de celule, înainte să ajungă la sălile de vizite. Otho mai fusese şi înainte în sala mare, pentru a vorbi cu unchiul său Auly şi cu fratele său Catho,

însă nu utilizase o încăpere privată decât pentru a vorbi cu avocatul său, iar următoarea vizită a lui Tyzo avea să aibă loc abia peste jumătate de sezon, aşa că fu surprins când paznicul din dreapta lui mormăi un „Uite-aici!” lângă o astfel de încăpere.

Tyzo stătea aşezat la masa albă dinăuntru, îmbrăcat cu un pulover bej scămoşat, cu ochelarii strâmbi pe nas. Era un om destul de amabil, un concetăţean zoldan, însă Otho nu-i spusese niciodată altfel decât „domnule”.

Când intră, Tyzo îi zâmbi. Otho aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui înainte să se aşeze la masă în faţa avocatului său. Se simţea strident în uniforma lui de deţinut, care era de un verde intens, cu o dungă galbenă în jurul pieptului care îi declara statutul de HF Clasa a 7-a. Orice altceva din încăpere pălea prin comparaţie: pereţii gri, mobilierul alb, puloverul lui Tyzo şi tenul său cafeniu.

— Bună, Otho! îl salută Tyzo în zoldană.

Singurele ocazii de a vorbi în limba sa nativă la CART erau când venea el – limba zoldană era una muribundă, şi foarte puţini din galaxie o mai vorbeau, mai ales dintre tinerii infractori.

— Domnule.

— Pari un pic cam slab, observă Tyzo, încruntându-se. Primeşti suficientă mâncare aici?

Otho nu ştia ce să răspundă. Fireşte că primea „suficientă” mâncare, altminteri ar fi fost mort. Aşadar, de cât mai era nevoie în plus pe lângă supravieţuire pentru a fi „suficient”?

— Aşa cred, răspunse el.

— Presupun că oricum nu contează, întrucât am veşti bune pentru tine, zise Tyzo. Ai putea merge acasă cât de curând.

Otho clipi.

— Mi-au mai rămas aproximativ două sezoane din pedeapsă, spuse el. Un sezon, şapte luni şi douăsprezece zile. Mi se va da o învoire de-o săptămână, pentru examenul de fluenţă, dar…

Testele de limbă obligatorii ale guvernului zoldan fuseseră instaurate când Otho era mic. Părinţii lui făceau parte din ceea ce se numea Generaţia Pierderilor – un val de plecări de pe Zold în căutarea unor oportunităţi mai bune pe planete mai bogate. Temându-se de influenţa unor culturi mai puternice şi mai atractive decât a lor, Zold aprobase o serie de ordonanţe pentru a conserva cultura naţiunii-planetă. Inclusiv un examen de fluenţă obligatoriu pentru fiecare cetăţean născut pe Zold, în momentul în care împlinea 17 ani.

— Văd că ţii socoteala timpului, remarcă Tyzo, râzând uşor. Da, ştiu, de-aia am venit să-ţi aduc veştile în persoană. Cineva s-a hotărât să vorbească în numele tău la ultimul tău recurs.

— Cine?

Primul gând al lui Otho era Catho, dar nu – el n-ar face niciodată aşa ceva.

— Nu-ţi pot spune – persoana respectivă este minoră.

— Nu înţelege zise Otho. Nu cunosc pe nimeni care ar…

I se uscase gura. Sorbi din paharul de apă pe care i-l turna mereu Tyzo – şi din care nu bea niciodată.

— Nu cunosc pe nimeni.

— Se pare că nu-i adevărat, îl contrazise Tyzo.

Vorbea din nou pe un ton blând, aşa cum făcea mereu când credea că Otho s-ar putea pierde cu firea. Dar Otho n-o făcea niciodată.

— Ce-a spus persoana respectivă? Otho nu-şi putea închipui ce informaţie ar fi putut oferi cineva care să-i reducă pedeapsa atât de drastic.

— Mărturia persoanei, la fel şi dovezile pe care le-a prezentat, au demonstrat c-a fost autoapărare, zise Tyzo, tot pe acel ton blând pe care Otho îl detesta.

— De ce-ar conta asta? întrebă Otho. Sunt vinovat. Am pledat vinovat.

— Contează, îl contrazise Tyzo, încruntându-se. Am mai discutat asta, Otho.

Discutaseră. Dar era un sistem judiciar pe care Otho nu-l putea înţelege. Mobil, deliberare, premeditare – lucruri pe care legea ţării le lua în considerare, ştia, dar pentru el nu făceau nici cât o ceapă degerată.

— Mărturia a fost suficientă pentru a-mi oferi o prelungire, dar am nevoie de declaraţia ta pentru a corobora cele spuse şi pentru a-ţi asigura eliberarea, continuă Tyzo. Trebuie să le spui ce s-a întâmplat şi să răspunzi cu sinceritate întrebărilor pe care ţi le vor pune. Asta-i tot.

Otho nu fusese în stare să vorbească la propriul său proces. Cuvintele pur şi simplu nu-i veniseră, indiferent de cât de mulţi oameni îi puseseră întrebări, indiferent de cât de des Tyzo îi spunea că nu poate ajuta un client care nu poate vorbi în numele său.

— Nu cred… Otho închise ochii. Nu cred că vreau să fac asta.

— Otho, oftă Tyzo. Te afli aici de un sezon întreg pentru o crimă pe care n-ai intenţionat niciodată s-o comiţi. Nu te-ai pedepsit singur suficient?

— Nu despre…

Nu despre asta-i vorba, gândi el, dar apoi îşi dădu seama că nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Aşa că nu mai spuse nimic.

— Voi recomanda să fii trimis acasă curând pentru examenul de fluenţă, spuse Tyzo. Poate că îţi va oferi o perspectivă diferită. Va trebui să-ţi porţi supresorul de har-flux, fireşte, şi dispozitivul de urmărire, dar, altminteri, comportamentul tău aici a fost exemplar – aşa că tot ce trebuie să faci e să dai examenul de fluenţă şi să te întorci în decurs de-o săptămână.

— Şi unde-am să merg? întrebă Otho.

— Unchiul tău e tutorele tău legal.

— Ah…

Otho îşi privi încruntat mâinile, împreunate pe masă în faţa lui. Încheieturile degetelor erau albe.

— Bine.

Tyzo îl privea nedumerit. Îi arunca adesea acea privire. Se întinse ca şi când ar fi vrut să-l atingă pe umeri, apoi păru să se răzgândească, întrucât îşi trase mâna înapoi.

— Mai gândeşte-te la asta, bine? îl rugă el.

Otho îi spuse c-avea s-o facă, deşi nu era sigur că, dacă avea să mediteze la situaţia lui în Zold, avea să ajungă la o concluzie diferită.

Tyzo îşi adună teancul de hârtii – întotdeauna avea un teanc de hârtii cu el, deşi Otho rar îl vedea uitându-se prin ele – şi ieşi din sală. Şi pantofii lui scârţâiau. Otho, la fel ca toţi ceilalţi prizonieri de la CART, trebuia să poarte papuci de casă moi. La urma urmei, pantofii erau consideraţi armă. La fel şi curelele, cărţile cartonate, cuţitele pentru unt – o listă lungă de lucruri pe care nu le mai atinsese de mai bine de un sezon.

Rămase acolo până ce îşi termină paharul cu apă.

★★★

Nu mai încăpea în hainele pe care le purtase când sosise aici. De atunci crescuse şi în înălţime, şi în lăţime. Potrivit membrului personalului care îl elibera, asta se întâmpla tot timpul. Îl conduse spre un mic dulap ticsit cu hainele altor oameni şi îi spuse să ia orice dorea de-acolo. Otho căută ceva care să-i ţină de cald – un pulover gri ponosit care nu era foarte aspru şi o pereche de pantaloni groşi, largi, pe care şi-i strânse la brâu cu o curea. Alese o pereche de pantofi jerpeliţi cu talpa moale şi încropi o pereche de şosete desperecheate. Trebuia să se descurce cu vechea lui lenjerie intimă – nu-i surâdea gândul de a purta lenjeria altcuiva.

Apoi semnase nişte documente şi se suise în mijlocul de transport pe care CART îl programase pentru el. Era o navă publică de-ale Adunării care ducea oameni de la Sediul Adunării până pe Pitha şi pe Zold, oprindu-se pe drum la CART şi la un avanpost de alimentare cu combustibil. Când Otho se aşeză pe scaun, în navetă erau deja lucrători

guvernamentali, pălăvrăgind cu voce tare despre politica de comerţ.

Otho alese un scaun lângă unul din geamurile mari şi adormi curând cu capul lipit de el. Privise stelele.

— Puştiule, vrei? îl întrebă în othyriană unul dintre angajaţii Adunării.

Oare întrebarea îl trezise, sau altceva? Otho se îndreptă, masându-şi ceafa amorţită.

Bărbatul îi întindea un bol cu fructe othyriene. Probabil că îl cumpărase de la avanpostul de alimentare, când se opriseră. Otho rămăsese în navetă, neştiind sigur care erau regulile CART-ului în privinţa călătoriei spre Zold. Otho murea de foame, dar clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, refuză el.

Totuşi, era bucuros că se trezise, întrucât recunoscu planeta din faţă, vârtejurile de culoare unice de pe Zold. Acum avea doar mărimea unei mărgele, dar curând avea să crească şi să umple întregul geam, îngăduindu-i lui Otho să poată identifica oraşele.

Îşi spusese întruna că nu-i era dor de casă, că lucrurile pe care le iubise nu mai existau sau că nu erau la fel de importante precum cele pe care le pierduse. Dar pe măsură ce Zold creştea tot mai tare în ochii lui, şi el putea vedea crestele munţilor, peticele de câmpuri cenuşii şi întinderile largi de oceane care îi defineau suprafaţa, ştia că nu făcuse decât să se mintă. După un sezon în care nu văzuse decât curenţii spaţiului prin ferestrele de la CART, priveliştea Zoldului îi aduse lacrimi în ochi.

Se ducea acasă.

★★★

O mână îl atinse pe umăr şi se trezi privind în ochii blânzi ai unchiului său. Ameţit, se uită de jur-împrejur. În toiul nopţii se târâse din patul său spre radiatorul din colţul camerei şi adormise ghemuit în faţa lui, pe podea.

— Micul dejun e pe masă, îi spuse unchiul său.

Aterizase târziu seara trecută, iar Auly îl aşteptase la staţia de navete. Plătiseră pentru o călătorie înapoi spre oraş, la un apartament, unde Auly îi arătase lui Otho un solariu îngust cu un geam jivrat la bază. Acolo se aflau un pat, o comodă scundă şi un birou îngust. Toate ale lui Otho, spusese Auly, şi îi făcuse lui Otho un sandvici înainte să meargă la culcare.

Otho dădu din cap şi se ridică. Auly era un bărbat scund şi îndesat, care purta un vizaug – viziune augmentată – pe ochiul drept, ca să-l ajute cu acromatopsia lui, o problemă des întâlnită în rândul zoldanilor.

— Am modificat o pereche de pantaloni de-ai lui Catho, spuse Auly. Ar trebui să-ţi vină mai bine acum. I-am pus pe comoda ta.

— Mulţumesc! răspunse Otho.

Tot nu putea considera comoda ca fiind a lui, şi nici altceva din acest apartament. Exista o singură baie, care mirosea a aftershave-ul lui Auly. Acesta părea a fi un loc temporar. Pentru Catho, care dormea pe canapeaua din living, era. Avea să plece de îndată ce strângea suficienţi bani pentru a-şi achita chiria pe câteva luni.

— Ţi-a fost frig aici? Aş putea da căldura mai tare, spuse Auly, dând din cap spre radiator.

— Nu, domnule, îl refuză Otho.

Nu ştia cum să se justifice, aşa că nu încercă. Şi nici nu-şi retrase acel „domnule”.

— Bine, încuviinţă Auly.

Otho găsi pantalonii pe comodă şi îi luă cu el, împreună cu celelalte haine ale sale, în micuţa baie, pentru a face un duş. Se spălă repede, nefiind obişnuit ca apa caldă să ţină suficient pentru a face un duş de plăcere, iar apoi se aşeză direct sub jet, de îndată ce-şi dădu seama că poate face asta. Când pielea îi deveni suficient de roşie şi de fierbinte, ieşi de la duş şi se îmbrăcă. Auly făcuse o treabă bună cu pantalonii. Erau suficient de lungi – el şi Catho erau la fel de înalţi acum –, dar nu mai necesitau o curea.

Avusese grijă să-şi pună şi un pulover. Unul dintre cele vechi ale lui Auly. Mătuşa Juni îl croşetase, spusese Auly, de aceea avea pe alocuri ghemotoace, însă modelul împletiturii era drăguţ şi rafinat, şi îi ţinea de cald. Avea şi câteva găuri, dar nu-l deranjau.

Catho era deja aşezat la masă cu Auly când intră el. Nu-şi ridică privirea de la jurnalul de ştiri, care se desfăşura pe ecranul din mâna lui. Catho nu se răsfăţa cu prea multe obiecte frivole, dar ecranul era unul dintre cele pe care şi le îngăduise.

Fusese treaz când Otho revenise cu o seară în urmă, dar nu stătuse mult şi îşi înşfăcase jacheta din cuierul de lângă uşă, în drum spre ieşire. Îl măsurase cu privirea pe Otho, cu maxilarul încleştat, şi spusese: „Acum semeni şi mai puţin cu ea.” Apoi plecase.

Iar speranţele lui Otho că el fusese cel care vorbise în favoarea lui la audierea sa – chit că fuseseră nişte speranţe firave – zburară pe geam.

Acum, Otho se aşeză să-şi mănânce micul dejun: o porţie de ouă sintetice puse pe o felie de pâine prăjită. Textura ouălor era ca nişte bucăţele de cauciuc, iar pâinea n-avea niciun gust, dar le mâncă.

— Şi cât de lungă e pauza pe care ţi-au dat-o la închisoare? întrebă Catho, tot fără să-şi ridice privirea.

— Catho… rosti Auly pe un ton de avertisment.

— Ce e?

— Asta nu-i…

— O săptămână, răspunse Otho liniştit.

— O săptămână? pufni Catho. Pentru un examen de fluenţă? Ce e locul ăla, o agenţie de turism?

Cu coada ochiului, Otho putea să vadă gura lui Auly deschizându-se şi închizându-se, dar rămase cu privirea aţintită spre Catho. Spuse singurul lucru care-i trecu prin minte:

— Nu chiar.

— Ar putea ieşi pentru o perioadă mai lungă, zise Auly, dacă va fi de acord să depună mărturie.

Abia atunci Catho se uită la el. Avea o privire plină de durere.

— N-o va face, zise Catho. Fiindcă ştie că orice-ar putea spune în apărarea lui ar fi o minciună.

Se ridică, îşi puse farfuria în chiuvetă şi ieşi din încăpere.

Otho îşi termină mâncarea şi îşi spălă farfuria, laolaltă cu cea lăsată de Catho şi cu tigaia pe care Auly o folosise pentru a prăji ouăle.

Otho tresări un pic la vocea pe care o auzi peste umărul drept.

— Despre Catho…

— Ştiu totul despre Catho! se răsti Otho.

Nu intenţionase s-o spună pe un asemenea ton, dar o făcuse.

Din fericire, Auly pur şi simplu surâse.

— Presupun că, într-adevăr, ştii.

★★★

Ploua.

Ploua adesea în continentul nord-vestic, şi de obicei în aer plutea o ceaţă, uşoară, dar constantă, ca aceasta. Otho stătu pe trotuar şi îşi lăsă capul pe spate pentru a fi umezit de stropii de ploaie. Cineva îl înghionti în trecere, dar pe el nu-l deranjă.

Străzile din orăşelul Aunoch erau înguste şi şerpuitoare. Trotuarele care le mărgineau erau aglomerate de biciclete securizate în locuri special amenajate, de stâlpi cu indicatoare şi de oameni care vindeau tot felul de lucruri din cărucioare înguste pe roţi, aşa că Otho alese să meargă direct pe stradă, în Aunoch încă se mai găseau vehicule de pământ, însă cel mai mare trafic era aerian, aşa că nu existau prea multe pericole în a merge pe stradă.

O privire aruncată în fereastra unui magazin îi spuse lui Otho că părul lui era acoperit de un strat de picături lucioase. Îşi trecu mâinile peste cap pentru a le împrăştia, apoi îşi strânse părul într-un nod la ceafă ca să nu-i mai picure pe faţă.

Aunoch era adăpostit în curbura lanţului muntos şi se întindea spre ocean. Era un oraş sărac pe o

planetă săracă, plin de clădiri dărăpănate, ştirbite de orice frumuseţe. Apartamentele erau blocuri de ferestre, lipsite de trăsături şi vopsite în culori palide care acum se cojeau. Magazinele erau înguste, cu firme ţipătoare în câteva limbi. Amplasarea oraşului nu avea nicio noimă pentru vizitatori, cu drumuri care se sfârşeau fără avertisment în anumite locuri sau se îngustau abrupt. Vagabonzii şi nevoiaşii se adunau pe la colţurile de stradă, vânzând flori de hârtie care se dezintegrau în umezeală.

Otho devenea din ce în ce mai neliniştit pe măsură ce se apropia de bibliotecă. Astăzi exista posibilitatea de a se întâlni cu vreun fost coleg. Putea să vadă oameni pe care nu-i mai văzuse de când…

Biblioteca era o clădire aspră, brutală, aflată suficient de aproape de apă, astfel încât aerul din jurul ei mirosea a sare. Pe alocuri avea rotunjimi, ca şi când era formată dintr-o mulţime de pietre adunate laolaltă, astfel că nou-veniţilor le era dificil să găsească uşa. Otho îşi ţinu capul plecat când intră, deşi ştia că nu se putea ascunde, nu cu adevărat. Era prea înalt şi arăta prea ciudat pentru a se ascunde, chiar şi fără reputaţia care se ţinea scai de el. Se îndreptă spre biroul de la intrare.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă femeia de-acolo fără să-şi ridice privirea.

— Unde trebuie să merg pentru a da examenul de fluenţă? întrebă el.

Exersase întrebarea în cap până să ajungă acolo.

— Te pot înregistra eu, zise ea. Numele de familie?

— Judacre.

Auzind numele, femeie ridică în sfârşit capul, studiindu-i chipul. Apoi se întoarse spre micul ecran instalat într-un colţ al biroului şi începu să tasteze.

— Şi mai cum? Otho?

— Da, doamnă.

— În jumătate de oră vei merge la etaj, la capătul culoarului, pe dreapta. Aproape de statuia cu

fondatorul bibliotecii, o ştii?

— O ştiu.

Îi întinse o bucată de hârtie. El merse cu paşi măsuraţi până ce dispăru din raza ei vizuală, apoi se strecură printre stivele de cărţi pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Îşi strânse mai tare jacheta în jurul trupului când îl copleşi un val de fiori. Simţea un vânt muşcător, ca şi când încă se afla în vârful acelei faleze, cu sângele calamitei întins pe obraji.

De îndată ce se calmă, ieşi dintre cărţi şi se îndreptă spre scară. În jurul ei erau aranjate câteva mese de studiu la care se aflau oameni de toate vârstele, cu teancuri de cărţi sau de hârtii în faţa lor. Câteva capete se întoarseră pentru a-l privi, iar el se luptă să-şi ţină mâinile pe lângă corp. Cunoştea o parte din aceste chipuri. Timpul le ştirbise din moliciune, slăbiciunea adolescenţei preluând frâiele în timp ce trupurile se îndreptau spre maturitate, însă tot îşi aminti numele lor când trecu pe lângă ei. Craush, Tadett, Vadau.

Şi, stând chiar lângă uşă, ultima persoană pe care o văzuse înainte să fie dus la CART: Jove Doret.

Privirile li se întâlniră, doar pentru o clipă. Şi ochii lui Jove erau căprui, deşi nu la fel de întunecaţi ca ai lui Otho, mai calzi şi mai strălucitori. Pe Otho îl lovi o amintire bruscă, vie, de când fusese împins în spatele plutitorului de către ofiţeri, şi văzuse acei ochi urmărindu-l de peste stradă, dintre draperiile casei Doret.

Îşi mută privirea în altă parte şi urcă scările spre sala examenului de fluenţă.

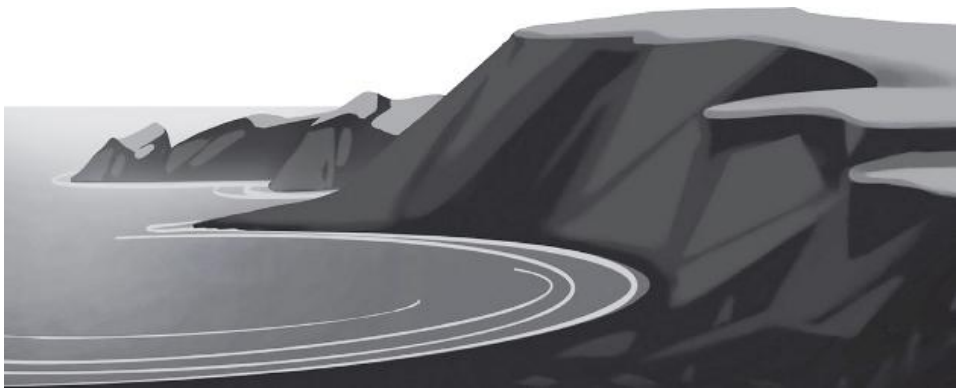

★★★

Înainte, locuise într-un sat de lângă apă numit Shretva, pe aceeaşi stradă cu biblioteca. După examen, se pomeni că picioarele îl purtară acolo fără voia sa, aşa că le urmă de-a lungul drumului îngust şi desfundat şi în sus pe dealul străjuit de copaci, către adunătura de case familiară. Acestea erau vopsite, ca întotdeauna, într-o varietate de culori. Se zvonea că acest obicei începuse deoarece, cum mulţi zoldani erau acromatopi, alegeau orice vopsea era disponibilă. Însă exista ceva atrăgător în legătură cu multitudinea de nuanţe de albastru, galben şi roz cuibărite în pădurea tot mai lipsită de copaci.

Sus, aproape de vârful dealului, casele erau mai apropiate între ele şi mai dărăpănate. Acolo locuise el, într-o căsuţă verde care se întindea cu un braţ mai mult decât celelalte de pe acea parte a străzii.

Văzu de la depărtare că nu mai era verde, ci galben-deschis, iar ferestrele erau luminate. Draperii brodate în culori aprinse le acopereau, aşa că el nu putu să tragă cu ochiul înăuntru. Pe verandă, în vaze înalte până la genunchi, se aflau tot felul de flori vesele, artificiale. O minge verde se rostogolise pe micul petic de iarbă care constituia peluza. Acolo locuia o familie.

Se uită în sus, spre cea mai înaltă casă de pe stradă, vopsită în alb, cu obloane negre. Casa lui Jove.

Poziţionată perfect pentru a vedea prea multe. Iar el o făcuse – draperiile fluturaseră în unele dintre cele mai îngrozitoare momente din viaţa lui Otho.

Otho nu ştia ce-l apucase, dar porni spre acea casă albă, lăsând în urma lui florile artificiale şi mingea verde. Bătu la uşă şi aşteptă. Vântul îl gâdila la ceafă, făcându-l să se înfioare. Încă nu se uscase de la ploaia de mai devreme.

Jove răspunse la uşă, cu părul răvăşit, ca şi când tocmai îşi trecuse degetele prin el. Era înalt, în comparaţie cu majoritatea băieţilor de vârsta lor, dar

nu la fel ca Otho, care devenise prea lung şi prea lat dintr-odată, iar acum arăta dizgraţios, indiferent cât se străduia să stea drept şi să se mişte cu hotărâre. Mâinile lui – imense, cu încheieturile degetelor protuberante – îi tremurau.

— Salut! spuse Jove într-un final.

— Tu ai fost, zise Otho.

— Poftim?

— Tu ai depus mărturie la recursul meu, preciză Otho. Eşti minor. Nu faci parte dintre *ei.* Nu putea fi altcineva.

— Unul dintre *ei* – te referi la Transformaţionişti? Jove păşi pe verandă, ridicând mâinile împăciuitor. Otho, te simţi bine?

Lui Otho îi clănţăniră dinţii când spuse:

— Răspunde-mi!

— Da, recunoscu Jove, lăsând mâinile jos. Eu am fost.

Ceaţa se lăsă uşor peste chipul lui Otho. Se întuneca; Auly avea să-l aştepte curând acasă, şi poate că avea să se înfurie dacă nu se întorcea la timp pentru cină. Otho nu ştia şi nici nu voia să pună la încercare această teorie.

— Ar fi trebuit s-o fac mai devreme, urmă Jove. Înghiţi în sec, iar Otho ştiu, deoarece îi urmări mişcarea dificilă a mărului lui Adam. Îmi pare rău că n-am făcut-o.

— Şi ce le-ai spus? se răsti Otho. Eram vinovat. Sunt vinovat! Nu mai e nimic de spus.

— De ce eşti furios? întrebă Jove.

Nu părea frustrat – ci doar trist. Cumva, asta înrăutăţea lucrurile.

Otho simţea frigul până-n măduva oaselor.

— Nu mai contează, răspunse el. Plec. Trebuie să plec.

Se răsuci pe călcâie şi dădu să se îndepărteze, jurându-şi că nu avea să mai calce niciodată pe-acolo, să rişte să-şi vadă fosta casă locuită de o familie nouă, cu afurisitele alea de flori artificiale şi…

— Nu le-am *spus* nimic, zise Jove, părând furios acum. Îl apucă pe Otho de braţ şi-l trase înapoi, adăugând: Lasă-mă să-ţi arăt.

Dealul, strada şi casele rămaseră la fel. Ceea ce putea să desluşească din ocean printre copaci era întunecat şi fragmentat. Vântul rupea muguri de daudid de pe crengi şi îi trimitea, învârtindu-se, pe drum. Şi un băiat – prea departe pentru a-i putea vedea trăsăturile – mergea şchiopătând printre ei.

Era cu un cap mai scund decât era acum Otho, iar părul lui negru şi creţ nu era la fel de lung şi îi atârna peste faţă. Era desculţ, cu degetele de la picioare umflate şi roşii de la expunerea prelungită în frig, arătând ca şi cum mai aveau un pic şi explodau. Îşi ţinea palmele la subsuori.

— N-am nevoie să văd asta, îi spuse Otho lui Jove. N-am nevoie…

— Ba cred că ai, îl contrazise Jove.

Versiunea sa mai tânără urcă treptele spre fosta lui uşă. Casa fusese verde când se întâmplase asta, iar veranda era îngropată în zăpadă, cu o cărare formată de picioarele locuitorilor. Otho îşi aminti asta.

Tânărul Otho căzu în genunchi.

— Te rog! strigă el, lovind cu podul palmei în uşă.

Vocea îi era firavă. Părea atât de tânăr!

— Te rog, lasă-mă să intru!

Un geamăt oarecum disperat, mai mult animalic decât uman. Izbi din nou uşa cu podul palmei.

— Mamă, te rog, lasă-mă să intru, au trecut multe ore…

O mişcare. Un chip apăru la geamul de lângă uşă – un nas sever, păr încărunţit strâns bine la spate, ochi de culoarea cerului senin. Mama lui Otho.

Otho din prezent icni la vederea ei, dar nu de durere, şi nu din vreun sentiment de vină – ci de teamă.

Încă se temea de ea.

Ea privi în jos, prin sticla geamului, spre fiul ei mai tânăr. Pentru o clipă, păru că avea să tragă de

zăvorul care-l ţinea afară. Dar apoi se întoarse şi se îndepărtă de geam.

Tânărul Otho lovi din nou cu mâinile în uşă.

— Lasă-mă să intru!

Şi din nou.

— Te rog, mamă!

Îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă.

Apoi dispăru complet, lăsând doar un singur Otho pe marginea drumului, cu mâna lui Jove pe braţul său.

— Era atât de frig în ziua aia, încât nu am avut voie să mergem pe jos la şcoală, zise Jove pe un ton feroce. Vreme îndelungată, n-am ştiut ce se întâmplase. M-am gândit că poate făcuseşi ceva oribil şi ea te dăduse afară din casă… Că poate erai periculos sau îţi pierduseşi minţile, iar ea chema ofiţerii ca să te ia. Jove se schimonosi, după care continuă: Iar apoi mi-am dat seama că era… un ritual. Acel… *cult* respingător… Tot *rahatul* ăla Transformaţionist cu „dovedeşte-ţi tenacitatea, supravieţuirea, transformarea prin distrugere, jertfeşte-te şi apoi reînvie din cenuşa focului”.

Transformarea te va distruge. Te va nimici.

Otho se întoarse şi începu să coboare dealul. Împleticindu-se un pic, cu picioarele nesigure, aşa cum fuseseră în ziua aceea când aproape că le pierduse în ger.

Şi trebuie să-i îngădui s-o facă.

— Otho! îl strigă Jove, dar Otho nu se opri.

Dumnezeule, cât de tare detesta să-i fie frig!

★★★

Zold era căminul tuturor tipurilor de pustnici religioşi, care se fereau de toate conforturile de bază în favoarea meditaţiei şi rugăciunii; sau duceau vieţi simple, nesofisticate; sau rătăceau spre zone îndepărtate şi pustii şi ţineau post lungi perioade de timp, întorcându-se murdari, slabi şi în căutare de pâine.

Însă nimic nu se compara cu Transformaţioniştii. Ei nu credeau în deşertăciune, ci în ceea ce mama

lui numise „nimicire”. Autoanihilare. Chiar şi apa, spuneau ei, trebuie să fiarbă înainte să fie pură.

Nu te închina la altarul confortului, îi spusese mama lui. Altminteri viaţa ta va fi una irosită, iar caracterul tău nedemn de regatul care urmează morţii. Ea fusese profesorul lor, al lui şi al lui Catho, călăuza lor, purificatorul lor. Responsabilă pentru forţa trainică a sufletelor lor nemuritoare.

Catho începuse s-o urmeze mai mult decât Otho. Otho nu învăţase niciodată, mereu cedând prea curând în faţa slăbiciunii lui. Ea se văzuse nevoită să fie mai dură cu el, să-l formeze aşa cum se cuvine. Nu ridicase niciodată mâna asupra lui; asta ar fi fost prea simplu, iar metodele simple aduceau mereu rezultate simple. Nu, era nevoie să schimbe miezul fiinţei lui, şi ca să facă asta era nevoie de inovaţie. Îl testase, iar şi iar, din momentul în care el fusese suficient de mare pentru a-i înţelege învăţăturile.

Iar pentru ultimul test pe care voia să i-l dea, observase ceea ce îi plăcea lui când era mic: să se ghemuiască în faţa focului în nopţile friguroase, să se învelească în pături, să stea la soare în căldura verii. Şi o folosise ca pe o armă împotriva lui, când sosise timpul ca el să facă tranziţia de la copil la adult. Îl forţase să stea în frig. Supravieţuieşte timp de o zi, spunea ea, şi vei deveni o calamită.

Rezistase şase ore.

Otho umbla de câteva ore bune pe străzile şerpuitoare şi derutante din Aunoch, cu gândurile împrăştiate şi incoerente. Auzea ecourile propriei sale voci implorându-şi mama să-l lase înăuntru, iar fiorii îl cuprindeau de fiecare dată, până ce începea să tremure.

Când Otho se întoarse acasă, Auly cânta la un mic instrument în colţul camerei, trecându-şi degetele peste şirul de tuburi metalice şi scoţând nişte note eterice. Nu era chiar un cântec, ci mai degrabă o stare. Nu se opri când intră Otho, iar Otho se bucură. Stătu şi ascultă preţ de câteva minute, cu hainele încă ude.

Catho sosi acasă în toiul reveriei lui, aruncându-şi cheile pe măsuţa de lângă uşă şi scoţându-şi jacheta de parcă era furios pe ea. Otho nu trebuia să ghicească spre cine era îndreptată cu adevărat furia lui.

— Tocmai am fost la întrunirea de la mijlocul săptămânii, spuse Catho aprins.

Muzica lui Auly se sfârşi încetul cu încetul.

Întrunirea de la mijlocul săptămânii era doar pentru Transformaţioniştii adulţi, aşa că lui Otho nu i se permisese niciodată să participe. Tot ce ştia era că mama lui se întorsese adesea de acolo într-o stare sălbatică, plină de idei noi care de obicei însemnau că Otho avea să fie privat de cine ştie ce lucruri.

Era de înţeles de ce se înălţase cu un cap la şcoala de corecţie, unde beneficia de mese regulate.

— Se pare că guvernul zoldan ne investighează, zise Catho. Şi vrei să ştii de ce?

Otho pur şi simplu se uită lung la fratele lui.

— O, nu cumva o fi din cauză că cineva ne-a reclamat practicile sacre drept „comportament

infracţional”? se răsti Catho. A, apropo, acuzata era Anisae Judacre.

Ani, o numise tatăl lor, când încă trăia. *Ani, spune-mi o poveste.* Ea fusese dintotdeauna o povestitoare bună, cu o voce groasă, răguşită, şi gesturi delicate care creau forme în aer.

— Nu-i suficient c-ai luat-o de lângă mine, mârâi Catho spre Otho, cu ochii înlăcrimaţi. A trebuit să-i iei şi reputaţia? Iar acum, poate că şi singurul loc unde m-am simţit vreodată ca acasă, singurii oameni pe care i-am considerat vreodată *familie?*

Nu conta că nu fusese alegerea lui Otho să facă recurs, sau ca Jove să depună mărturie în legătură cu ce văzuse, ştia perfect. Otho îi luase atât de multe lui Catho, încât n-avea niciun drept să-i răspundă, niciun drept să-i ceară măcar scuze. *Mama* lor. Ce furt mai mare exista pe lume?

— Ceea ce a făcut sau nu mama voastră, interveni Auly din colţul în care încă stătea cu mâinile pe instrument, nu e vina fratelui tău, Catho.

— Nu ştii nimic despre asta, Auly! se răsti Catho.

— Ştiu suficiente, îl contrazise Auly. Nu ţi-am cerut niciodată să fii amabil cu Otho sau să-l ierţi, dar am să te rog cel puţin să-l laşi în pace, altminteri nu vei mai fi bine-venit în acest apartament.

— Ai măcar ceva de spus? Catho se întorsese spre Otho, şi era aproape de chipul lui, scuipându-şi furia precum o pisică. Sau o să stai acolo şi-o să te holbezi la mine?

Lui Otho îi pierise vocea, fiinţa lui pulsând doar cu sentimente lipsite de cuvinte.

— Ar fi trebuit s-o numim profetesă, zise Catho, acum pe un ton liniştit. Cu siguranţă a văzut ceva în viitorul tău.

Mă tem pentru tine, Otho. Mă tem că eşti un spirit moale care nu va putea fi niciodată călit.

Catho îşi luă cheile de pe măsuţă şi ieşi din apartament.

Otho se uită în ochii lui Auly.

— Vreau să ştii, spuse Auly, că eu sunt cel care i-a spus avocatului tău să facă recurs la sentinţa pe

care ai primit-o. Nu ţine decât de tine dacă doreşti sau nu să depui mărturie – dar voiam să ştii că eu mi-aş dori s-o faci.

Îşi ridică mâinile de pe instrument suficient de sus cât să înceapă din nou, lovind micile tuburi metalice astfel încât să cânte. Otho ascultă pentru o clipă, până ce îşi simţi din nou picioarele, şi apoi se duse în cămăruţa lui pentru a-şi schimba hainele.

În seara aceea, se trezi după o oră de somn, tremurând din toate încheieturile, şi se târî spre radiator pentru a se ghemui în faţa lui.

Dimineaţă, se trezi cu o pătură groasă peste el şi cu o pernă între braţe. Probabil că Auly i le adusese în timp ce dormea.

★★★

Otho stătea în solariu, studiind o plantă. Era pe birou – o tufă shola, o plantă zoldană nativă care creştea oriunde. În general era considerată o buruiană, dar înflorea lunar, cu floricele albastre de culoarea cerului la vremea apusului.

Era sigur că Auly o pusese acolo pentru el. Un fel de-a spune că Otho era acolo ca să rămână – sau că putea fi, dacă voia. Ceea ce însemna că Otho nu era sigur dacă voia s-o ude, pentru că dacă o făcea, avea să pară un semn că luase o oarecare decizie.

Tocmai se hotărâse să n-o ude, când auzi un ciocănit la uşă. Pentru o clipă se încordă tot, cuprins de amintiri. Ofiţerii bătuseră la uşă, după ce se întâmplase. Dar acum se terminase, îşi spuse el. Nu aveau să mai vină.

Se sili să deschidă uşa. Jove se afla pe holul prăpădit al clădirii, lângă şirul scurt de pantofi. Îşi frământa degetele în faţa lui.

— Salut! spuse Jove. Scuze că te deranjez, voiam doar sa…

— Intră! îi spuse Otho, ţinând uşa deschisă.

Jove păru surprins, ca şi când nu se aşteptase să fie atât de uşor. Dar îşi scoase pantofii şi intră.

— Aveam adresa unchiului tău de la toată treaba aia cu recursul, îi explică Jove. Şi… ăsta e un

dadsh?

Se îndreptă spre instrumentul din colţ şi rămase acolo pentru o clipă, cu degetele răsfirate deasupra lui, ca şi când îşi dorea cu ardoare să cânte. Apoi lovi cu degetele pe metalul elegant, o mână găsind ritmul şi cealaltă o melodie. Era mai degrabă un cântec decât muzica ambientală pe care o cântase Auly cu o seară înainte, însă pe Otho îl captivă la fel de tare. Nu prea avusese parte de muzică până atunci în viaţă.

— Părinţii mei erau mari amatori de instrumente tradiţionale zoldane. Mă rog, tatăl meu a murit, dar mama încă e, spuse Jove în timp ce cânta. Ai putea spune că erau opusul Generaţiei Pierderilor. Ne-au umplut vieţile – a mea şi a surorii mele – cu tot ce era zoldan încă din clipa în care am făcut primii paşi. Ea ia lecţii săptămânale de dansuri populare zoldane la centrul comunitar.

— N-am mai văzut niciodată un dans popular zoldan, recunoscu Otho.

— Da, bănuiesc că T-urile nu merg la Festivalul Moştenirii, nu-i aşa? zise Jove, ridicând un umăr.

Era ciudat ca Otho să-şi audă fosta comunitate religioasă numită cu atâta nonşalanţă „T-uri”. Înainte nu fusese niciodată în afara lor. La CART, nimeni nu fusese zoldan, aşa că nimeni nu ştiuse cine erau, iar Otho nu fusese suficient de vorbăreţ pentru a le da explicaţii. Şi înainte de CART fusese mereu acaparat de ei.

— Nu, răspunse el.

— Scuze, probabil c-ar trebui să-ţi explic de ce sunt aici, spuse Jove, îndepărtându-se de instrument şi vârându-şi mâinile în buzunare. Mama mea voia să te invite la cină. Mă rog, vreau să zic, şi eu voiam să te invit. Dar e casa ei.

Otho se uită lung la el.

— Nu eşti obligat să vii, fireşte.

— Ştiu, spuse Otho.

— Da, sigur.

De când îl cunoştea, Jove nu mai păruse niciodată să se simtă atât de stânjenit. Şi îl cunoştea

dintotdeauna. Fuseseră la aceeaşi şcoală încă din primul an, mereu în orbite diferite, dar Otho îl observase. Trecuse prin multe etape stânjenitoare pentru a fi popular printre colegii de clasă, însă avea o naturaleţe care însemna că mereu era înconjurat de prieteni, în multe feluri, era opusul lui Otho.

— Bine, acceptă Otho. Am să vin.

Jove zâmbi, şi într-unul din obraji îi apăru o gropiţă.

★★★

Otho nu intrase niciodată în casa lui Jove. O văzuse doar de pe stradă în timp ce cobora de pe faleză, vedea draperiile cu lumina lor caldă şi, uneori, auzea râsete vesele venind dinăuntru. Găzduiau petreceri pentru Festivalul Moştenirii, iar plutitoare şi animale erbivore umpleau străzile în acele seri, la fel şi oameni în costume populare zoldane, minuţios brodate cu plante native şi versuri din poezii şi peisaje familiare.

Nu era sigur la ce să se aştepte când păşi înăuntru. Familia lui Jove era cea mai bogată de pe stradă, dar asta nu însemna că erau bogaţi după oricare alte standarde. La o primă vedere, camera de zi îi păru ca oricare altă cameră zoldană, cu perne adunate în fiecare colţ, o masă lungă şi joasă ocupând mare parte din spaţiul de pe podea, cărţi înşiruite de-a lungul pereţilor. Dar la o privire mai atentă, văzu că masa era fabricată dintr-un lemn de pe altă planetă şi că materialul pernelor era ţesut din fibre naturale, nu sintetice.

Pe masă era o grămăjoară de rumeguş, cu un cuţit de sculptat lângă el, şi un obiect din lemn delicat transformat într-o floare. Otho se aplecase să-l studieze când auzi râsete de undeva din casă, iar apoi îşi aminti să-l urmeze pe Jove la bucătărie.

— Mamă, el e Otho, îi spuse Jove femeii din faţa plitei.

Era minionă şi atractivă, cu părul negru ca al lui Jove, şi avea un prosop aruncat peste umăr. La auzul numelui, înălţă capul cu un zâmbet care era

vizibil strâmb şi formă o gropiţă într-unul din obraji.

— Bună, Otho! îl întâmpină ea. Aş da mâna cu tine, dar sunt plină de grăsime pe degete.

— Ăăă, hei? Şi eu exist! rosti o voce mică din colţul încăperii.

O fată – nu la fel de mică precum vocea ei, deşi nu avea mai mult de 12 ani – şedea la masa de pe cealaltă latură a încăperii, cu o carte proptită în faţa ei.

— Scuze, Dash, credeam că erai cufundată în poveste, spuse Jove. Otho, ea e Dasha, cunoscută şi ca Dash.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă! spuse Otho.

— Ooo, e simandicos? întrebă Dash.

— Nu, e doar manierat. Mama lui Jove – pe care, îşi aminti acum Otho, o chema Kiiva – îndreptă spre fiica ei lingura de lemn pe care o folosea pentru a amesteca sosul. Ia exemplu!

— Se vede că-ţi place mai mult de iubitul lui Jove decât de mine! protestă Dash.

Otho simţi că se încălzeşte la ceafă şi ştiu că cel mai probabil pielea avea să i se păteze, aşa cum i se întâmpla adesea când se ruşina. Nu era cea mai plăcută calitate a sa.

— Dasha! Jove apucă un prosop de vase şi îl aruncă spre Dash, care chicoti şi îşi folosi cartea pe post de scut. Scuze! murmură Jove spre Otho după o clipă. Fraţii… adăugă el cu un oftat, de parcă asta explica totul. Hai să-ţi fac un tur al casei.

Îi prezentă lui Otho baia – „Eşti musafir, aşa că poţi folosi săpunelul ăla sclipicios, dacă îţi plac chestiile astea” – şi îi arată dormitorul Dashei, apoi pe al mamei lui, înainte să deschidă uşa spre un culoar îngust cu pereţi din sticlă care ducea spre propria sa cameră.

— Odinioară a fost o seră, îi explică el, iar părinţii mei i-au pus o draperie şi au zis că-i numai bună de locuit.

Toţi pereţii din camera lui Jove erau din sticlă. Dădu ocolul camerei când intrară, trăgând draperii bleumarin peste fiecare perete. Într-un colţ era înghesuit un pat, însă ceea ce domina spaţiul era un birou cu instrumente muzicale în jurul lui. Unele erau tradiţionale, precum dadshul pe care-l avea unchiul lui Otho, iar unele erau nefamiliare, precum cascada de discuri iridescente care, când era atinsă, suna ca ploaia.

— Pithară, explică Jove. Am găsit-o la un magazin de obiecte la mâna a doua din Cartierul Sordid. Era un pic stricată, dar se pare că nu e atât de greu să înlocuieşti discurile dacă eşti plin de hotărâre şi ai un patent foarte mic.

— Tu creezi muzică, spuse Otho.

O clipă mai târziu se simţi stupid, deoarece *ai fi putut face o remarcă mai evidentă de-atât?*

— Vrei să auzi? întrebă Jove şovăielnic.

— Da, vreau, răspunse Otho.

Jove rânji.

— Eşti foarte direct.

Otho nu era sigur ce să răspundă.

— Era un compliment, preciză Jove, închizând strâns ambii ochi. Apoi deschise unul, doar un pic. Scuze! spuse. Te rog, ia loc! Le pregătesc imediat.

Otho se aşeză pe scaun, iar Jove se aplecă pentru a atinge ecranul instalat pe birou. Stătea cu capul deasupra umărului lui Otho, iar Otho făcu greşeala de a se întoarce pentru a se uita la barba inegală de pe maxilarul lui şi la tenul cafeniu-deschis.

Jove luă căştile de pe birou şi vârî una în urechea dreaptă a lui Otho, păstrând-o pe cea stângă pentru el. O clipă mai târziu, în capul lui Otho se revărsară sunete sub forma unui ritm zumzăitor. Pe deasupra se auzea un bocet grav, ca o voce, dar prea strident pentru a fi o persoană. Ritmul se iuţi, şi noi instrumente inundară toate locurile din mintea lui Otho, şoptind tonuri şi note rapide, vesele, pe un fundal intens.

Era diferit decât atunci când îl asculta pe Auly jucându-se cu dadshul, deşi lui Otho îi plăcuse

destul de mult. Această muzică pătrundea în adâncul lui Otho şi elibera ceva. I se făcu pielea de găină şi clipi de câteva ori pentru a-şi alunga lacrimile înainte ca Jove să le observe. Ştia că nu era normal să reacţioneze în felul acesta la muzică – aşa că ori Jove era extraordinar de bun, ori era ceva în neregulă cu Otho, ori poate amândouă.

— Îţi place? îl întrebă Jove după o clipă.

Otho înghiţi în sec şi încuviinţă din cap. Jove opri muzica, iar Otho simţi absenţa ei. Tăcerea crescu între ei, ocupând dintr-odată tot spaţiul.

— Noi nu ascultam muzică, spuse el.

— Niciodată?

Otho clătină din cap.

— Bănuiesc c-ar fi trebuit să-mi dau seama. Cu pustnicii şi tot tacâmul, spuse Jove, iar apoi, pe un ton blând, adăugă: Ţi-a… plăcut? Să creşti ca un T?

— Mie… nu, spuse Otho.

În casa lor, totul fusese practic. Nicio sculptură din lemn creată doar pentru a fi frumoasă. Nicio muzică. Niciun râset care să vină dinspre bucătărie. Se înfioră un pic.

— Nu cred că vreau să mai vorbesc despre asta.

— Bine, încuviinţă Jove. Se îndreptă de spate şi spuse: Am face bine să ne întoarcem la bucătărie, altminteri Dasha o să devină nesuferită.

★★★

— Dash, nu-ţi cer decât treizeci de minute din timpul tău, zău aşa! Kiiva smulse cartea din mâinile Dashei şi o puse pe blat. Să fie treizeci de minute de calitate, te rog!

Stăteau la masa din bucătărie, pe care Otho şi Jove o aşezaseră cu farfurii roşu cu alb. Mâncau auridă, un fel preparat din bucăţi de legume rădăcinoase, acoperite cu un sos de oţet picant, şi pâine. Otho avu grijă să stea cu spatele drept şi să ia înghiţituri mici, astfel încât să nu facă mizerie. Se întreba cât de conştientă era mama lui Jove că el venise de la CART şi că nu mai folosise un cuţit de mai bine de un sezon.

Rămasă fără carte, Dasha oftă teatral şi îşi întoarse atenţia asupra farfuriei sale.

— Povesteşte-mi cum a fost azi la şcoală, îi spuse Kiiva Dashei.

— Muzica, începu Dash, dându-şi ochii peste cap, a fost *îngrozitoare.* O chestie ciudată şi zgomotoasă de pe Thuvhe.

După cum se dovedi, Dasha era dansatoare – nu doar dansul tradiţional zoldan despre care îi povestise Otho mai devreme, ci o varietate de stiluri, şi fiecare zi a săptămânii aducea un alt curs sau o altă pregătire sau un nou spectacol.

În timp ce vorbea despre ora ei, gesticula şi, cumva, se transformă – membrele ei prea lungi şi prea subţiri devenind mai graţioase şi mai hotărâte. Dasha era mult mai în elementul ei atunci când se mişca.

Kiiva era exact opusul. Stătea nemişcată când alţi oameni vorbeau, şi era atentă, uitând de mâncarea ei şi înclinându-şi capul spre Dasha. Şi mama lui Otho fusese atentă, dar nu asculta, aşa că efectul expresiei era diferit. Otho se întreba cum era să fii ascultat în felul acesta tot timpul. Se întreba dacă Jove ştia că experienţa lui era unică.

Otho îşi goli farfuria, terminând cu mult înaintea celorlalţi, şi ascultă în timp ce Jove punea întrebări despre anumiţi oameni de la ora Dashei – „Tot mai e supărată pe tine fiindcă ai călcat-o pe picior?” „Nu, de-ndată ce i-a crescut la loc unghia ne-am reîmprietenit” – şi o urmărea pe Kiiva cum îşi schimba poziţia capului şi a sprâncenelor.

Dar nu trecu mult şi atenţia inegalabilă a Kiivei se întoarse asupra *lui.*

— Otho, ce mai face fratele tău? întrebă ea. Acum, că v-aţi mutat, nu-l mai văd atât de des.

Existau o mulţime de replici care ar fi putut servi drept răspuns. *E bine, pare să fie în regulă, lucrează, nu vorbim prea mult.* Dar privirea Kiivei era pătrunzătoare şi întrebarea ei precaută, iar Otho uită să se protejeze cu tăcerea.

— Mă urăşte, spuse Otho aproape şoptit.

Kiiva adoptă o mină tristă.

— Nu-l învinovăţesc, continuă Otho, neputând să privească în altă parte. Dar acum sunt singur.

— Îmi pare rău s-aud asta! îi zise Kiiva, întinzând o mână şi punând-o delicat peste a lui. Nu-mi pot imagina prin ce-ai trecut.

Otho încercă din răsputeri să nu se gândească la sezonul pe care-l petrecuse la CART, sau la lunile de dinaintea lui, cele care duseseră la testul lui final. Şi la acel moment, cel mai rău moment, aprinderea bruscă a harului-flux al său şi concentrarea acestuia asupra mamei lui cu o forţă de neînchipuit.

Otho se ridică de la masă, înfiorându-se.

— Vă mulţumesc pentru cină! zise el. Trebuie să plec, îmi pare rău!

— Dragule, eşti bine? întrebă Kiiva, încruntându-se.

Jove era în picioare, întinzând mâna spre el; Otho trecu pe lângă Jove şi ieşi din casă în zăpada de afară…

Dar nu era niciun pic de zăpadă. Era aproape vară, iar aerul era încărcat de umiditate. Totuşi, Otho se înfioră şi porni spre stradă, cotind la dreapta în loc de stânga, pentru a urca spre vârful dealului, unde calamitele se înmulţeau şi se adăposteau şi se maturizau.

Picioarele îi amorţiseră când străbătuse acest drum în acea iarnă, şi căzuse la fiecare câţiva metri pe zăpada întărită, sprijinindu-se pe mâinile vârâte în mâneci. Nu ştiuse că harul-flux al lui o scosese afară din căsuţa lor, fără să-i dea nici măcar şansa de a-şi înşfăca paltonul, aşa că ieşise în zăpadă îmbrăcată doar în rochie şi papuci de casă.

Încă putea auzi paşii în urma lui.

Otho ajunse în vârful dealului, unde pământul se întindea drept înaintea lui, înainte să se sfârşească brusc la marginea falezei. Strălucind deasupra erau cele două luni pline ale Zoldului, una aflată mai jos decât cealaltă şi în dreapta ei, ca un copil care-şi ţinea mama de mână.

Se apropie de margine şi auzi o voce în bătaia vântului.

— Otho!

Era Jove.

Se întoarse. Jove îşi trăgea jacheta mai bine în jurul pieptului, cu părul lui negru răvăşit de vânt.

— Familia ta… Lui Otho îi scăpă un hohot de râs. Casa ta… *viaţa* ta, e… Clătină din cap, căci cuvintele îl părăsiră. Nu ştiam că viaţa ar putea fi aşa.

Jove se apropiase suficient cât să nu trebuiască să strige. Stătea lângă umărul lui Otho, îndeajuns de aproape pentru a-l atinge, dar fără să o facă, aşa că amândoi priveau spre marginea ţărmului.

Lui Otho îi amorţiseră buzele.

— S-a întâmplat aici, ştii?

Zăpada ajunsese până la gleznele ei osoase şi îi udase papucii de casă.

— Harul-flux al meu a făcut-o să mă urmărească până aici sus, îi mărturisi el. Nu ştiam că puteam face asta. A făcut-o să vrea să… să vrea să iasă în ger, acolo unde eram eu. Îşi înclină capul într-o parte. De ce n-a făcut-o să vrea să mă lase în casă, în schimb?

— Nu ştiu, răspunse Jove încet.

Otho tremura din toate încheieturile acum. Dinţii îi clănţăniră înainte să vorbească din nou.

— A ieşit de sub transa harului-flux când a ajuns la margine, iar apoi a început să urle la mine. Numindu-mă… în fine. Nimic nou, aceleaşi vechi insulte pe care le mai auzisem de vreo mie de ori.

Slab, şi *inutil,* şi *molâu,* şi *şters.*

— Şi apoi… am vrut să scap de ea, am vrut să fiu liber. Am privit-o căzând peste margine, iar acela a fost ultimul moment când am văzut-o. Otho închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, astfel încât lunile gemene să lucească pe chipul lui. Nu voiam să moară, îţi jur, eu doar…

— Ştiu, spuse Jove.

Rămaseră în tăcere o vreme, iar apoi Jove vorbi din nou.

— Am văzut-o plecând pe urmele tale. Am presupus că avea să te aducă acasă, să îndrepte lucrurile. Întrucât asta e ceea ce fac părinţii. Asta e ceea ce face familia.

Otho se uită de la faleză la Jove. La mica adâncitură din obraz unde, când zâmbea, îi apărea o gropiţă. La vârfurile negre ale genelor dese care se îmbinau cu sprâncenele când deschidea larg ochii.

— N-a fost corect ce ţi-a făcut, urmă Jove. Nimic – felul cum te numea, testele lipsite de suflet, nimic din toate astea.

Otho încă nu era sigur că şi el credea asta. Poate că ajunsese prea departe, prea calamită pentru a mai înţelege blândeţea, nu suficient de calamită pentru a zbura. Însă ea îi spusese că un om nu putea refuza

să se schimbe, iar el era sigur de asta, sigur că sosise vremea să se schimbe.

— De-asta ai depus mărturie? întrebă Otho.

Vântul se linişti, făcând ca totul să i se pară înăbuşit.

— Deoarece… credeai că e corect?

— Nu, răspunse Jove şi râse, moment în care Otho remarcă lacrimile din ochii săi. Îmi place de tine, Otho. Toate şansele erau împotriva ta să devii această persoană, dar iată-te aici, amabil, până-n adâncul sufletului. Şi nu meriţi să fii izolat.

Jove se apropie mai tare, astfel încât braţele li se atingeau.

— M-ai întrebat dacă mi-a plăcut să cresc fiind unul dintre ei, zise Otho. Nu mi-a plăcut. Însă credeam c-o să mă facă mai puternic.

Ea îi spusese să reziste, căci rezistenţa avea să-l transforme într-o calamită – tare ca piatra, ascuţit ca lama cuţitului, feroce ca o furtună.

Dar n-o făcuse.

N-o făcuse.

— Am încercat să nu-mi doresc nimic, întrucât să-ţi doreşti mai mult decât ai, mai mult decât e necesar pentru a supravieţui, e o slăbiciune, iar eu nu puteam să fiu slab.

Iarba îi gâdila gleznele, pe partea de piele dintre şosete şi pantaloni.

— Chiar şi-acum mă tem că, dacă o să vreau ceva, o să vreau totul, şi nu mă voi mai putea opri.

Jove îşi strecură mâna în a lui Otho şi i-o strânse bine.

— Ba *vei putea,* spuse el, şi ieşi ca o şoaptă, o promisiune şi o revelaţie pe buzele lui. Îţi vei dori *totul.* Vei tânji după lucruri pe care nu le poţi avea, şi pe care nu le vei avea niciodată. Lucruri imposibile, şi lucruri improbabile, şi lucruri stupide, şi lucruri rele – ţi le vei dori pe toate. Jove schiţă un zâmbet, şi gropiţa îi apăru din nou în obraz. Dar vei şi *primi* lucruri. Lucruri pe care ţi le doreşti. Şi… ele îţi vor împlini viaţa, şi te vor ajuta să mergi mai departe, şi… Ridică din umeri. Îţi vor ţine de cald.

Otho îşi dorea din tot sufletul să simtă din nou acea căldură.

Atinse obrazul lui Jove, întorcând capul celuilalt băiat spre el. Se aplecă încetişor, ca şi când îi cerea permisiunea, iar Jove închise spaţiul rămas între ei, lipindu-şi buzele de ale lui Otho.

Vântul se înteţise în jurul lor, muşcând de pielea lui Otho, însă Jove doar se întoarse spre el, o barieră caldă şi puternică în faţa vântului.

★★★

În acea seară, Otho auzi muzica lui Auly în momentul în care se deschiseră uşile ascensorului.

Îşi scoase pantofii la uşă şi îi puse lângă cei ai unchiului său. Ai lui Catho încă nu erau acolo, iar Otho nu se aşteptase să-i găsească.

Descuie uşa, iar Auly îl salută dând din cap.

Otho îşi agăţă jacheta în cuier şi rămase în living, ascultând cântecul.

— Ai ajuns cam târziu acasă. Ai avut parte de-o seară frumoasă? îl întrebă Auly, continuând să-şi mişte mâinile pe instrument.

Otho încuviinţă din cap.

— Vrei, te rog, să-l suni mâine pe Tyzo? spuse Otho.

Auly îşi ridică mâinile.

— Sigur, spuse el. Ce să-i transmit?

— Spune-i că voi depune mărturie.

Auly zâmbi şi continuă să cânte.

Otho lăsă zâmbetul unchiului său, şi melodia ce plutea din dadsh, şi amintirea lui Jove îmbrăţişându-l să-l umple şi să-i ţină de cald.

Traducere din limba engleză de Shauki Al-Gareeb

MULŢUMIRI

MULŢUMESC, MULŢUMESC, MULŢUMESC pentru:

Katherine Tegen, editorul meu, şi Joanna Volpe, agentul meu, care mă încurajează să inventez lumi noi, să explorez idei noi şi să am vise măreţe. Fetelor, voi mă menţineţi pe linia de plutire! <3

La HarperCollins: Sara Schonfeld de la departamentul editorial; Aubrey Churchward şi Cindy Hamilton de la departamentul de publicitate; Bess Braswell, Audrey Diestelkamp şi Nellie Kurtzman de la marketing; Andrea Pappenheimer, Kathy Faber, Kerry Moynagh, Kirsten Bowers, Heather Doss, Susan Yaeger, Jessica Abel, Fran Olson, Jennifer Wygand, Deborah Murphy, Jennifer Sheridan, Jessica Malone şi Jessie Elliott de la vânzări; Brenna Franzitta şi Christine Corcoran Cox, redactorul şi, respectiv, corectorul meu; Alexandra Rakaczki, Josh Weiss şi Gwen Morton de la management editorial; Nicole Moulaison şi Vanessa Nuttry de la producţie; Barbara Fitzsimmons şi Amy Ryan de la design; şi, desigur, Jean McGinley, Suzanne Murphy şi Brian Murray, care ţin frâiele acestei edituri. Vă mulţumesc tuturor pentru munca voastră asiduă!

Erin Fitzsimmons, pentru frumosul concept grafic al acestei cărţi – te-ai întrecut pe tine însăţi! Ashley Mackenzie, artista care a înfrumuseţat aceste pagini – a fost extraordinar să văd cum ia formă munca ta.

La New Leaf Literary: Abbie Donoghue, Devin Ross, Jordan Hill, Mia Roman, Veronica Grijalva, Pouya Shahbazian, Hilary Pecheone, Cassandra Bairn, Meredith Barnes, Joe Volpe şi Madhuri Venkata – cu toţii aţi contribuit în diferite feluri la această carte şi la cariera mea, dar împreună sunteţi o echipă formidabilă dată naibii. Sunt extrem de norocoasă să lucrez alături de voi!

Scriitorii care mă încurajează personal şi profesional din culise, în special Margaret Stohl,

Sarah Enni, Maurene Goo, Kara Thomas, Kate Hart, Kaurie Devore, Kaitlin Ward, Amy Lukavics şi Michelle Krys – voi, doamnelor, mă inspiraţi în mod repetat cu talentul vostru şi mă faceţi să râd până ce-mi dau lacrimile. Courtney Summers şi Somaiya Daud, care au citit primele versiuni ale acestor poveşti – sunteţi cele mai isteţe, amabile, dragi şi feroce femei, şi vă apreciez enorm de mult! Alex Bracken, Marie Lu şi Neal Shusterman, scriitori pe care-i admir din tot sufletul, pentru că aţi citit această carte înainte de publicare – mă simt extrem de onorată! Tuturor oamenilor mei de la YALL şi apropiaţi de YALL, sunteţi nişte bucurii constante.

Părinţii mei, Barb şi Frank, întrucât sunt pe atât de iubitori pe cât nu sunt părinţii personajelor mele. Familia mea: Ingrid, Karl, Frankie, Dave, Candice, Beth, Roger, Tyler, Rachel, Trevor, Tera, Darby, Andrew, Billie şi Fred, pentru tot sprijinul pe care mi-l oferiţi fără a cere nimic în schimb. Prietenii care nu-mi sunt scriitori şi care mă ajută să evadez din mintea mea. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Nelson, soţ şi prieten de nădejde – uneori visez despre lumi în care nu te-am găsit. Sunt nişte coşmaruri mult mai urâte decât cele pe care le am cu gândacii.

APRECIERI PENTRU
SFÂRȘITUL ȘI ALTE ÎNCEPUTURI
„Asemenea MARILOR CREAȚII SF, fiecare poveste din antologia atemporală a Veronicăi Roth e despre caracterul uman, despre felul în care tehnologia ne poate transforma relațiile cu ceilalți, despre cum poate scoate în evidență dragostea și bucuria, și supărările, și complexitățile delicate ale tuturor lucrurilor care ne fac să fim oameni." – MARIE LU, autoarea seriilor WARCROSS și TINERELE ELITE
„O MINUNE A INGENIOZITĂȚII DE GEN. De la o lume la alta și de la un personaj la altul, Roth scoate la iveală bine-cunoscutul ei talent de a crea noi lumi și, mai presus de toate, compasiunea pentru oamenii aflați la sfârșituri și începuturi." – SOMAIYA DAUD, autoarea romanului *Miraj*
„Roth provoacă încă o dată imaginația cititorilor cu GÂNDIREA EI DIVERGENTĂ. Aceste felii de viață viitoare minuțios create sunt înțesate cu personaje de care îți pasă cu adevărat, aflate în situații care îți vor da de gândit!" – NEAL SHUSTERMAN, autorul romanului *Secera*
„Fiecare poveste din această antologie are propria sa constelație memorabilă de IMAGINAȚIE ȘI COMPASIUNE CHINUITOARE. Vor rămâne adânc întipărite în sufletul vostru mulți ani de-acum încolo." – ALEXANDRA BRACKEN, autoarea seriei MINȚI PRIMEJDIOASE
„ROTH E O POVESTITOARE REMARCABILĂ. Ultima sa carte e încă o dovadă a talentului său incredibil și, categoric, e o creație care trebuie neapărat citită." – COURTNEY SUMMERS, autoarea romanului *Sadie*
LEDA EDGE
science-fiction
virtual proiect

[1] Inel care îşi schimbă culoarea în funcţie de dispoziţia purtătorului (n. tr.).

[2] Monticello - reședința președintelui american Thomas Jefferson (n. tr.).

[3] *Slaughter* (engl.) = măcel (n. tr.).

[4] „Căsuţa tihnită” (n. tr.).

[5] *Lacey sau lacy* – „făcut din sau care seamănă cu dantela” (n. red.).

[6] Numele Singh se pronunţă aproximativ la fel ca sing, „a cânta” (n. red.).

CUPRINS

INERŢIE
TORCĂTOARELE
ASCULTĂTORII
VIM ŞI VIGOR
BLINDAŢII DOUĂ POVEŞTI DESPRE SPIRITUL SHOTET
1 TEKA
2 AKOS
TRANSFORMAŢIONISTUL
MULŢUMIRI

Table of Contents

INERŢIE 3
TORCĂTOARELE 44
ASCULTĂTORII 81
VIM ŞI VIGOR 114
BLINDAŢII DOUĂ POVEŞTI DESPRE SPIRITUL SHOTET 146
1 TEKA 147
2 AKOS 170
TRANSFORMAŢIONISTUL 184
MULŢUMIRI 219